

În ape adânci

DE LA AUTOAREA FENOMENULUI INTERNAȚIONAL

FATA DIN TREN

Ferește-te de apele
liniștite. Nu știi niciodată
ce ascund.

ÎN APE ADÂNCI

**PAULA
HAWKINS**

FICTION
CONNECTION

TREI

10 pagini rămase în capitol

4 minute

BULBOANA ÎNECATILOR

Libby

— Înc-o dată! Înc-o dată!

Bărbații o leagă iar. De data asta altfel: degetul mare de la mâna stângă de degetul mare de la piciorul drept și degetul mare de la mâna dreaptă de degetul mare de la piciorul stâng. Funia petrecută în jurul taliei. De data asta, o cară ei în apă.

— *Vă rog! începe să-i implore, fiindcă nu crede că mai poate să îndure încă o dată bezna și frigul.*

Vrea să se întoarcă într-un cămin care nu mai există, într-o vreme când stătea cu mătușa ei în fața focului și-și spuneau povești. Vrea să fie în patul ei din căsuța lor, vrea să fie iarăși mică, să tragă pe nări mirosul de fum de lemne și de trandafir și căldura dulce a pielii mătușii.

— *Vă rog!*

Se duce la fund. Când o trag afară a doua oară, are buzele vineții și respirația i s-a oprit pentru totdeauna.

2015

Jules

Ai vrut să-mi spui ceva, așa-i? Ce încercai să-mi spui? Parcă am alunecat ușor, pe nesimțite, din conversația asta cu mult timp în urmă. Nu m-am mai concentrat, mă gândeam la altceva, m-am luat cu treburi, nu mai ascultam ce spuneai și am pierdut firul. Ei bine, acum îți acord toată atenția mea. Doar că nu pot să nu mă gândesc că mi-au scăpat câteva detalii esențiale.

Când au venit să-mi spună, m-am înfuriat. Mai întâi m-am simțit ușurată, fiindcă atunci când îți bat la ușă doi polițiști, în timp ce îți cauți biletul de tren, gata să ieși pe ușă ca să te duci la serviciu, te gândești la ce e mai rău. M-am temut pentru oamenii la care țin: prietenii, fostul meu bărbat, cei cu care lucrez. Dar nu era vorba despre ei, au zis, ci despre tine. Așa că, doar pentru o clipă, m-am simțit ușurată. Apoi mi-au spus ce se întâmplase, ce făcuseși, mi-au spus că intraseși în apă și atunci m-am înfuriat. Eram furioasă și înspăimântată.

Mă gândeam ce-o să-ți spun când aveam să ajung acolo, că eram sigură că făcuseși asta doar ca să-mi faci în ciudă, să mă superi, să mă sperii, să-mi tulburi viața. Să-mi atragi atenția, să mă târăști înapoi unde voiai tu să fiu. Și poftim, Nel, ai reușit: iată-mă înapoi în locul

În ape adânci

unde nu voiam să mai calc vreodată, ca să am grijă de fiică-ta, să fac ordine în dezastrul pe care l-ai lăsat în urmă.

LUNI, 10 AUGUST

Josh

M-a trezit ceva. M-am dat jos din pat ca să mă duc la toaletă și am observat că ușa de la dormitorul părinților era deschisă, iar când m-am uitat înăuntru, am văzut că mama nu era în pat. Tata sforăia, ca de obicei. Radioul cu ceas arăta ora 04:08. Am crezut că a coborât la parter. Nu prea poate să doarmă. Niciunul nu prea mai poate să doarmă acum, dar el ia niște pastile atât de puternice, că nu s-ar trezi nici dacă ai sta lângă pat urlându-i în ureche.

Am coborât tiptil la parter, fiindcă de obicei ea deschide televizorul și se uită la reclamele alea superplictisitoare, despre mașinării care te ajută să slăbești sau să cureți podelele ori să tai legume în o mie de feluri, apoi adoarme. Dar televizorul nu era pornit și ea nu era pe canapea, așa că mi-am dat seama că trebuie să fi ieșit.

A mai făcut-o de vreo câteva ori... cel puțin din câte știu eu. Nu pot să stau tot timpul cu ochii pe toți. Prima dată mi-a zis că ieșise doar la plimbare, ca să-și limpezească gândurile, dar a mai fost o dimineață când m-am trezit și nu era, iar când m-am uitat pe geam am văzut că mașina ei nu era parcată în față, ca de obicei.

Cred că se duce să se plimbe pe malul râului sau să viziteze mormântul lui Katie. Și eu fac asta uneori,

dar nu în toiul nopții. Mi-ar fi prea frică să mă duc pe-ntuneric, plus că m-aș simți aiurea, fiindcă exact așa a făcut Katie: s-a sculat în miez de noapte și s-a dus la râu, de unde nu s-a mai întors. Dar înțeleg de ce o face mama: așa se simte cel mai aproape de Katie, în afară de dățile în care se duce să stea în camera ei, știu că mai face și asta uneori. Camera lui Katie e lângă a mea și pot s-o aud pe mama plângând.

M-am așezat pe canapea ca s-o aștept, dar cred c-am adormit, fiindcă era lumină afară când am auzit ușa, iar când m-am uitat la ceasul de pe șemineu era șapte și un sfert. Am auzit-o pe mama cum închide ușa după ea și fuge direct sus, pe scări.

Am urmat-o. Am rămas în fața dormitorului și m-am uitat prin ușa crăpată. Îngenunchease lângă pat, pe partea tatei, și era roșie la față. Respira greu și spunea:

— Alec, trezește-te! Trezește-te! și-l scutura. Nel Abbott e moartă, a mai spus. Au găsit-o în apă. A sărit.

Nu țin minte să fi spus ceva, dar trebuie să fi făcut vreun zgomot, fiindcă a ridicat privirea și a sărit în picioare.

— Ah, Josh! a spus venind spre mine. Ah, Josh!

Pe față-i șiroiau lacrimi și m-a strâns tare în brațe. Când m-am desprins din îmbrățișare tot mai plângea, dar și zâmbea.

— Of, dragule, a spus.

Tata s-a ridicat în capul oaselor și se freca la ochi.

Îi ia o mie de ani să se trezească de-a binelea.

— Nu înțeleg. Când... aseară, vrei să zici? De unde știi?

— M-am dus după lapte, a zis ea. Și toată lumea numai despre asta vorbea... în magazin. Au găsit-o azi-dimineață.

S-a așezat pe pat și-a început iar să plângă. Tata a luat-o în brațe, dar ochii îi erau ațintiți asupra mea și avea o expresie ciudată pe chip.

— Unde-ai fost? am întrebat-o. Unde te-ai dus?

— La cumpărături, Josh, tocmai ți-am zis.

Minți, îmi venea să-i zic. Ai fost plecată ore în șir, n-ai dat doar o fugă după lapte. Asta-mi venea să-i spun, dar n-am putut, fiindcă părinții mei stăteau pe pat, se uitau unul la altul și păreau fericiți.

MARTI, 11 AUGUST

Jules

Îmi amintesc. Pe bancheta din spate a rulotei, cu un zid de perne în mijloc, graniță între teritoriul tău și al meu, mergeam să ne petrecem vara în Beckford: tu agitată și nerăbdătoare, abia așteptai să ajungem, iar eu verde la față de la răul de mașină, încercând să nu vomit.

Nu doar că mi-am amintit, ci am simțit-o. Am simțit aceeași greață în după-amiaza asta, în timp ce conduceam repede și prost, cocoșată peste volan ca o babă, luând curbele prea larg, până-n mijlocul drumului, frânând prea brusc, trăgând de volan aiurea la vederea mașinilor din sens opus. Mi se întâmpla chestia aia, senzația pe care-o am când văd o dubă albă gonind spre mine pe una dintre benzile alea înguste și mă gândesc... *o să trag de volan, zău că da, o să virez direct în calea lui*, nu fiindcă așa vreau, ci pentru că așa trebuie. De parcă în ultima clipă o să-mi pierd liberul-arbitru. E ca atunci când stai pe marginea unei faleze sau a unui peron și te simți împins de o mână invizibilă. Ce-ar fi? Ce-ar fi dacă aş face, pur și simplu, un pas în față? Ce-ar fi dacă aş trage, pur și simplu, de volan?

(Până la urmă, nu suntem atât de diferite.)

M-a uimit cât de bine-mi aminteam. Prea bine.

În ape adânci

Oare de ce pot rememora perfect lucrurile care mi s-au întâmplat la opt ani, dar, oricât aș încerca, mi-e imposibil să-mi amintesc dacă am vorbit cu colegii să reprogrameze pentru săptămâna viitoare evaluarea unui client? Lucrurile pe care vreau să mi le amintesc îmi scapă; cele pe care încerc din răspuțeri să le uit se întorc neconținut. Cu cât mă apropiam mai mult de Beckford, cu atât mai stăruitor devenea, iar trecutul tâșnea spre mine ca un stol de vrăbii dintr-un gard viu: surprinzător și implacabil.

Toată vegetația aia luxuriantă — verdele incredibil, galbenul viu, neon, al grozamei de pe deal — mi se întipărea pe creier ca un fier roșu și aducea filmul amintirilor: tata ducându-mă-n brațe în apă, eu chirăind și zvârcolindu-mă fericită, pe la patru sau cinci ani; tu sărind în râu de pe stânci, cățărându-te de fiecare dată mai sus. Picnicuri pe malul nisipos al bulboanei, gustul loțiunii de protecție solară pe limbă; cum prindeam din spatele morii pești grași, bruni, în apa măloasă, lentă. Tu venind acasă cu sânge și roindu-ți pe picior după ce calculaseși greșit una dintre acele sărituri, apoi înfigându-ți dinții într-un prosop, ca să nu plângi în timp ce tata-ți curăța rana. Nu în fața mea. Mama într-o rochie bleu vaporosă, desculță în bucătărie, cu tălpile de un maro-închis, ruginiu, făcând terci de ovăz pentru micul dejun. Tata, desenând pe malul râului. Mai târziu, când ne-am făcut mai mari, tu în blugi scurți și cu sutienul de la costumul de baie sub

tricou, furișându-te afară seara, ca să te întâlnești cu un băiat. Nu orice băiat, ci băiatul *acela*. Mama, mai slabă și mai fragilă, dormind în fotoliul din living; tata dispărând în lungi plimbări cu nevasta vicarului, dolofană, palidă și mereu cu o pălărie de soare. Îmi aduc aminte de-un meci de fotbal. Soarele fierbinte reflectat în apă, toți ochii ațintiți spre mine; clipeam des ca să-mi rețin lacrimile, sânge pe coapsă, râsete răsunându-mi în urechi. Le aud și acum. Și tot timpul, în fundal, zgomotul torentului.

Eram atât de adânc cufundată în apa aia, încât nu mi-am dat seama că ajunseseam. Eram acolo, în inima orașelului; m-a înconjurat dintr-odată, de parcă închisesem ochii și fusesem transportată acolo ca printr-o vrajă. Până să mă dezmeticesc, conduceam încet pe străduțe înguste, cu laturile pline de mașini de teren parcate, observând fugar, cu coada ochiului, piatra roz fanat dinspre biserică, către vechiul pod, de acum precaută. Mi-am fixat privirea pe asfaltul din fața mea și am încercat să nu mă uit la copaci, la râu. Am încercat să nu văd, dar n-am avut de ales.

Am tras pe marginea drumului și am oprit motorul. Am ridicat ochii. Vedeam copacii și treptele din piatră acoperite cu mușchi verde, periculoase după ploaie. Mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. Mi-am amintit: o ploaie înghețată răpăind pe asfalt, lumini albastre intermitente care se întreceau cu fulgerele ca să ilumineze râul și cerul, nori de abur ieșind din

gurile unor fețe panicate și un băiețel, alb ca varul și tremurând, condus de o polițistă în sus pe scări, către stradă. Îl ținea strâns de mână și avea ochii holbați și-o privire înnebunită; își întorcea capul într-o parte și-n alta strigând pe cineva. Simt și acum ce-am simțit în noaptea aia, groaza și fascinația. Aud și acum în mintea mea vorbele tale: *Cum o fi? Ți închipui? Cum o fi să-ți vezi mama murind?*

Mi-am ferit privirea. Am pornit mașina și-am continuat drumul, am trecut peste podul unde străduța se răsucește într-un cerc. Am căutat ieșirea... prima la stânga? Nu, nu-i aia, a doua. Și iat-o: Casa Morii, un corp masiv de piatră maro. Cu furnicături pe pielea rece și umedă, am intrat cu mașina prin poarta deschisă, pe alee.

Un bărbat aștepta, cu ochii la telefon. Un polițist în uniformă. S-a apropiat de mașină cu pași repezi și am coborât geamul.

— Sunt Jules, am spus. Jules Abbott? Sunt... sora ei.

— Ah! a spus stingherit. Da, corect. Sigur. Uitați — a aruncat o privire spre casa din spatele lui — acum nu-i nimeni aici. Fata... nepoata dumneavoastră... e plecată. Nu prea știu unde...

Și-a scos stația de la centură.

Am deschis portiera și am coborât.

— Pot să intru în casă? am întrebat.

Mă uitam în sus, la fereastra deschisă a fostei

noastre camere. Încă te vedeam acolo, așezată pe pervaz, cu picioarele atârinate afară. Amețitor.

Polițistul părea nesigur. S-a întors cu spatele și-a spus încet ceva în stație, apoi spre mine:

— Da, e-n regulă. Puteți intra.

Am urcat scările orbește, dar am auzit apa și am simțit mirosul pământului, al celui din umbra casei, de sub copaci, din locurile neatînse de soare, duhoarea puternică a frunzelor putrede, iar mirosul m-a aruncat înapoi în timp.

Am deschis ușa din față, aproape sigură că aveam s-aud vocea mamei strigându-mă din bucătărie. Am împins din reflex ușa cu șoldul când a ajuns în locul unde se-nțepenea în podea. Am pășit în hol și am închis-o după mine. Ochii mi se străduiau să se adapteze la întuneric, și m-am înfiorat din cauza frigului care m-a învăluit brusc.

În bucătărie, o masă de stejar era împinsă până sub geam. Aceeași? Arăta la fel, dar n-avea cum să fie, casa schimbase mulți proprietari de atunci până acum. Puteam ști sigur dacă mă băgam sub masă după semnele lăsate de noi două acolo, dar numai gândul la asta mi-a accelerat pulsul.

Îmi amintesc cum soarele bătea dimineața pe masă și cum, dacă stăteai pe partea stângă, cu fața la cuptorul mare, de fontă, vedeai podul vechi, perfect încadrat de fereastră. Ce frumos, asta spuneau toți despre priveliște, dar nu vedeau cu adevărat. Nu

deschideau niciodată fereastra să se-apelece și să se uite-jos, la roata morii care putrezea în loc, nu priveau niciodată dincolo de soarele care se juca pe suprafața apei, nu vedeau ce era, de fapt, apa aia neagră-verzuie plină de lucruri vii și lucruri pe moarte.

Din bucătărie în hol, pe lângă scări, în adâncul casei. Am dat peste ele atât de brusc, încât m-am clătinat pe picioare: ferestrele enorme din față, dinspre râu... aproape în râu, de parcă, dacă le deschideai, apa avea să se reverse înăuntru, peste bancheta lată de lemn de sub ele.

Îmi amintesc. Verile acelea în care stăteam cu mama pe banchetă, sprijinite în perne, față în față, cu picioarele ridicate și degetele aproape atingându-se, și cu cărți pe genunchi. O farfurie cu gustări prin preajmă, deși nu se atingea niciodată de ele.

Nu mă puteam uita. Mi se rupea inima și, revăzând camera aia, mă cuprindea disperarea.

Tencuiala fusese jupuită, dezvelind cărămizile de dedesubt, iar decorul te reprezenta cu totul: covoare orientale pe podea, mobilă grea de abanos, canapele masive și fotolii din piele, exagerat de multe lumânări. Și peste tot, dovezile obsesiilor tale; copii imense, înrămate: *Ophelia* lui Millais, frumoasă și senină, cu ochii și gura deschise și flori în mână. *Hecate* a lui Blake, *Sabatul vrăjitoarelor* de Goya și tot al lui *Câine înecându-se*. Pe asta o urăsc cel mai mult, cu bietul animal care se zbate să-și țină capul la suprafața unui

val înălțat deasupra lui.

Am auzit țârâitul unui telefon și părea să vină de sub casă. Am luat-o pe urma sunetului prin living și în jos, pe scări. Cred că aici era o magazie cu vechituri. Într-un an s-a inundat și, după ce s-au retras apele, totul era îmbrăcat într-o crustă de mâl, ca și cum casa era înghițită de albia râului.

Am intrat în ceea ce devenise studioul tău. Era plin cu echipamente de fotografiat, ecrane, reflectoare pe stative, lămpi și difuzoare, o imprimantă, teancuri de hârtii, cărți și dosare pe podea, fișete înșirate lângă perete. Și poze, bineînțeles. Fotografiile tale, acoperind fiecare centimetru de tencuială. Unui neavenit i-ar părea că erai pasionată de poduri: Golden Gate, podul Nanjing de pe fluviul Yangtze, viaductul Prince Edward. Dar la o privire mai atentă, pasiunea ta n-are legătură cu podurile, nu e vreo iubire față de aceste capodopere de inginerie. Uită-te mai atent și-ai să vezi că nu sunt doar poduri, ci Beachy Head, pădurea Aokigahara, Preikestolen. Locurile unde cei deznădăjduiți se duc să-și încheie socotelile cu viața, catedrale ale disperării.

În fața intrării, imagini cu Bulboana Înecaților. Iar și iar și iar, din toate unghiurile posibile, din toate punctele care oferă o perspectivă: palidă și înghețată iarna, cu faleza verticală neagră și golașă, strălucitoare vara, o oază luxuriantă și verde, de-un cenușiu mohorât, ca de cremene, cu nori de furtună deasupra,

În ape adânci

iar și iar și iar. Imaginile s-au contopit într-una; un atac amețitor asupra privirii. Parcă eram *acolo*, pe marginea falezei stâncoase și mă uitam în jos, la apă, străbătută de fiorul ăla cumplit, de tentația neantului.

Nickie

Unele au intrat în apă de bunăvoie, altele nu, iar dac-o întrebai pe Nickie — nu că ar fi-ntrebat-o cineva, nimeni n-o făcea vreodată — Nel Abbott s-a împotrivit din răspuțeri. Dar nimeni n-avea s-o-ntrebe și nimeni n-avea s-o asculte, chiar n-avea niciun rost să spună ceva. Mai ales polițailor. Chiar dacă n-ar fi avut probleme cu ei în trecut, tot nu le putea spune nimic despre chestia asta. Prea riscant.

Nickie avea un apartament deasupra băcăniei, de fapt doar o cameră, cu o chicinetă îngustă și o baie atât de mică, încât nu-și prea merita numele. Nu mare lucru, nu cine știe ce realizare într-o viață de om, dar avea un fotoliu confortabil la fereastra dinspre oraș și acolo stătea și mânca, uneori chiar dormea; zilele astea aproape că nu mai dormea deloc și n-avea sens să se mai ducă-n pat.

Stătea și urmărea tot ce mișcă și, dacă nu vedea, *simțea*. Chiar înainte ca girofarurile să înceapă să lumineze albastru intermitent peste pod, simțise ceva. N-a știut că era vorba despre Nel Abbott... nu din prima. Oamenii cred că viziunile sunt limpezi ca lacrima, dar nu-i deloc atât de simplu. Tot ce știa era că iar se dusesse cineva să-noate. Cu lumina stinsă, a stat și-a urmărit: un bărbat și câinii lui au urcat în fugă scările, apoi a venit o mașină; nu una de poliție, ci una obișnuită, bleumarin. Inspectorul Sean Townsend, și-a

zis, și a avut dreptate. El și bărbatul cu câinii au coborât înapoi pe scări și pe urmă și-a făcut apariția toată cavaleria, cu girofarurile pornite, dar fără sirene. Ce rost avea? Nu mai era nicio grabă.

Coborâse ieri devreme după lapte și ziar și toată lumea comenta, alta, a doua anul ăsta, dar când au zis cine era, că era Nel Abbott, Nickie a știut sigur că a doua n-a fost la fel ca prima.

Mai-mai să se ducă la Sean Townsend să-i spună chiar atunci, pe loc. Dar oricât era de drăguț și politicos, tânărul tot polițai și fiul tatălui lui era și nu puteai să ai încredere în el. Lui Nickie nici nu i-ar fi trecut prin cap s-o facă dacă n-ar fi avut o mică slăbiciune pentru Sean. Suferise și el o tragedie, Dumnezeu știe prin ce-o mai fi trecut după aia și se purtase bine cu ea... fusese singurul care o tratase frumos când o arestaseră.

Arestată a doua oară, dacă era să fie sinceră. Demult, cu vreo șase, șapte ani în urmă. După prima condamnare pentru înșelăciune, renunțase aproape de tot la afacere. S-a rezumat doar la câțiva clienți fideli și la ăia cu vrăjitoria, care veneau să-și aducă omagiile lui Libby și May și tuturor femeilor apei. Citea un pic în tarot, făcea vreo două ședințe de spiritism peste vară, din când în când era rugată să contacteze vreo rudă sau una dintre înotătoare. Dar nu își mai oferise serviciile de o bună bucată de timp.

Apoi i-au tăiat pensia a doua oară, așa că Nickie și-a reluat activitatea cu normă întreagă. Cu ajutorul

unuia dintre băieții care făceau voluntariat la bibliotecă, și-a făcut un website pe care oferea ședințe de citire a viitorului cu 15 lire jumătatea de oră. Un raport calitate-preț foarte bun — Susie Morgan, aia de la TV, care era cam la fel de clarvăzătoare ca dosu' lui Nickie, lua 29,99 lire pentru douăzeci de minute și pe banii ăia nici măcar nu ajungeai să vorbești cu ea, doar cu unu' din „echipa ei de clarvăzători“.

Site-ul nu funcționa decât de câteva săptămâni când s-a trezit reclamată la poliție de unul de la Camera de Comerț, fiindcă „nu afișase declarația de declinare a responsabilității pentru faptele clienților ei, conform Legii Protecției Consumatorului“. Legea Protecției Consumatorului! Nickie le-a spus că nu știuse că trebuia să afișeze o asemenea declarație; polițaii i-au zis că se schimbase legea. Și ea, întrebase, de unde era să știe? Ceea ce a provocat mare haz, desigur. Păi nu te-au avertizat viziunile? Deci poți vedea doar viitorul? Nu și trecutul?

Numai inspectorul Townsend — pe atunci un biet polițist de proximitate — nu râsese. El se purtase frumos cu ea și-i explicase că era din cauza noilor reguli ale Uniunii Europene. Regulile Uniunii Europene! Protecția Consumatorului! Era o vreme când cele ca Nickie erau pedepsite (*persecutate*) în baza Legii vrăjitoriei și a Legii împotriva spiritiștilor. Acum îi deranjau pe birocratii europeni. Doamne, ce-am ajuns!

Așa că Nickie și-a închis site-ul, s-a lecuit pe veci

de tehnologie și s-a întors la vechile metode, dar zilele astea aproape că nu-i mai călca nimeni pragul.

Trebuia să recunoască, vestea că Nel era cea din apă o cam întorsese pe dos. Se simțea prost. Nu tocmai *vinovată*, fiindcă nu era vina lui Nickie. Totuși, se întreba dacă nu spusese prea mult, dacă nu dezvăluise prea multe. Dar nu putea fi învinuită că iscase toate astea. Nel Abbott deja se juca cu focul: era obsedată de râu și de secretele lui, iar genul ăsta de obsesie nu duce niciodată la ceva bun. Nu, Nickie nu i-a spus niciodată lui Nel s-o caute cu lumânarea, doar i-a arătat în ce direcție s-o ia. Și nu era ca și cum n-o avertizase, nu? Problema era că nimeni nu asculta. Nickie i-a spus că în orașul ăla erau bărbați care n-ar ezita nicio clipă să trateze o femeie ca pe-un nimic, întotdeauna fuseseră. Oamenii se făceau că nu văd, așa-i? Nimănui nu-i plăcea să se gândească la faptul că apa din râul ăla era infestată cu sânge și fiere de femei persecutate, de femei nefericite; o beau în fiecare zi.

Jules

Nu te-ai schimbat niciodată. Ar fi trebuit să știu. Am știut. Iubeai Casa Morii și apa și erai obsedată de femeile alea, de ce-au făcut și pe cine-au lăsat în urmă. Și-acum asta. Zău, Nel, chiar atât de departe ai mers cu obsesia?

La etaj, am ezitat un pic în fața ușii dormitorului principal. Cu degetele pe clanță, am tras adânc aer în piept. Știam ce-mi spuseseși, dar te cunoșteam și pe tine, așa că nu puteam să-i cred. Eram sigură că, dacă deschideam ușa, aveam să dau cu ochii de tine — înaltă, subțire și deloc încântată să mă vezi.

Camera era goală. Dădea impresia de loc părăsit recent, de parcă tocmai dăduseși o fugă jos, să-ți faci o cafea. De parcă aveai să te-ntorci dintr-o clipă-n alta. Încă-ți mai simțeam parfumul în aer, ceva greu, dulce și de modă veche, ca unul dintre cele cu care se dădea mama, Opium sau Yvresse.

— Nel? ți-am pronunțat numele încet, de parcă te invocam ca pe-un demon.

Mi-a răspuns tăcerea.

Mai încolo pe coridor era „camera mea“ — în care obișnuiam să dorm: cea mai mică din casă, cum se cuvine pentru mezin. Arăta și mai mică decât mi-o aminteam, mai întunecoasă, mai tristă. Cu excepția unui pat îngust, nefăcut, era goală și mirosea a umezeală, ca pământul. N-am dormit niciodată bine

În ape adânci

aici, nu m-am simțit niciodată în largul meu. Deloc surprinzător, având în vedere cât de mult îți plăcea să mă sperii. Stând de cealaltă parte a peretelui, zgâriai tencuiala cu unghiile, pictai simboluri pe dosul ușii cu oja sângerie, scriai nume de femei moarte în condensul de pe geam. Mai erau și poveștile pe care mi le spuneai, cu vrăjitoare târâte în apă sau cu femei disperate care se aruncau de pe stânci pe pietrele de jos, cu un băiețel înspăimântat care, ascuns în pădure, și-a văzut mama aruncându-se în gol.

Nu-mi *amintesc* asta. Normal că nu. Când analizez amintirea în care-l priveam pe băiețel, nu are nicio logică: e la fel de incoerentă ca un vis. Tu șoptindu-mi în ureche... asta nu s-a întâmplat lângă apă, într-o noapte geroasă. Noi oricum nu eram aici iarna, n-a existat nicio noapte geroasă lângă apă. N-am văzut niciun copil înspăimântat pe pod în toiul nopții — ce-aș fi căutat acolo eu, copil la rândul meu? Nu, a fost o poveste spusă de tine, despre cum băiatul s-a ghemuit printre copaci și când s-a uitat în sus, a văzut-o, cu chipul la fel de palid precum cămașa ei de noapte în lumina lunii, azvârlindu-se cu brațele întinse ca niște aripi în aerul tăcut, cum țipătul de pe buzele ei a murit la contactul cu apa întunecată.

Nici nu știu dacă într-adevăr a *existat* un băiat care și-a văzut mama murind sau dacă tu ai inventat povestea.

Am ieșit din vechea mea cameră și m-am întors

În ape adânci

spre a ta, spre locul care era pe vremuri al tău și care, după cum arată, aparține acum fiicei tale. O harababură de haine și cărți, un prosop umed pe podea, căni murdare pe noptieră, aerul îmbâcsit de fumul stătut și izul grețos al crinilor putreziți, care se ofileau într-o vază la geam.

Fără să mă gândesc, m-am apucat să fac ordine. Am netezit așternuturile și am atârnat prosopul în baie. Eram în genunchi și scoteam o farfurie murdară de sub pat, când ți-am auzit vocea, ca un pumnal în piept:
— Ce dracului faci?

Jules

M-am ridicat grăbită cu un surâs triumfător pe buze, fiindcă eram sigură — eram sigură că se înșelau, eram sigură că, de fapt, n-ai murit. Și iată-te-n ușă, spunându-mi să ies afară-n PIZDA MĂ-SII din camera ta. Șaisprezece sau șaptesprezece ani, cu mâna încleștată pe încheietura mea, cu unghiile ei vopsite înfipite în carne. *Julia, am zis să ieși AFARĂ. Vacă grasă ce ești.*

Surâsul s-a stins, fiindcă sigur nu erai tu. Era fiica ta, care arată aproape identic cu tine în adolescență. Stătea în ușă, cu mâna-n șold.

— Ce faci? a întrebat iar.

— Iartă-mă, am zis. Sunt Jules. Nu ne-am cunoscut, dar sunt mătușa ta.

— Nu te-am întrebat cine ești, a spus uitându-se la mine ca la o proastă. Te-am întrebat ce faci. Ce cauți?

Și-a luat ochii de la mine ca să arunce o privire spre ușa de la baie. Înainte să apuc să răspund, a zis:

— Poliția e jos.

Apoi s-a îndepărtat cu pași mari pe coridor — picioare lungi, mers leneș și șlapi care plescăiau pe gresia podelei.

M-am grăbit după ea.

— Lena, am zis și i-am pus mâna pe braț.

Și l-a smucit ca opărită și s-a răsucit furioasă către mine.

— Iartă-mă.

A plecat ochii și degetele ei masau locul unde o atinsesem. Pe unghii avea urme de ojă albastră veche, iar vârful degetelor arătau ca ale unui cadavru. A înclinat din cap fără să se uite la mine.

— Poliția vrea să vorbească cu tine, a spus.

Nu e cum mă așteptam. Cred că-mi imaginasem o copilă distrusă, căutând cu disperare să fie consolată. Dar nu e, sigur că nu e o copilă, are cincisprezece ani și e aproape adultă. Cât despre consolare... nu părea să aibă deloc nevoie, cel puțin nu din partea mea. La urma urmelor, e fiica ta.

Detectivii așteptau în bucătărie, în picioare, lângă masă, uitându-se pe geam la pod. Un bărbat înalt, cu fața spicată de-o barbă nerasă, și o femeie alături, cu vreo treizeci de centimetri mai scundă.

Bărbatul a înaintat cu mâna întinsă, ochii lui cenușiu-deschis studiindu-mi fața:

— Inspector Sean Townsend.

Când a întins mâna, am observat că avea un ușor tremurat. Pielea lui era rece și pergamentoasă, de parcă ar fi fost mult mai vârstnic.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Ce ciudat să aud vorbele alea! Le-au spus ieri, când au venit să mă anunțe. Aproape că i le spusesem și eu Lenei, dar acum sunau altfel. *Pierderea* suferită. Îmi venea să le spun: dar nu s-a pierdut. E imposibil. N-o cunoașteți pe Nel, nu știți cum e.

Inspectorul Townsend îmi urmărea chipul, așteptând să spun ceva. Se înălța deasupra mea, slab și ascuțit, de puteai să te tai dacă te apropiai prea mult. Încă mă mai uitam la el când mi-am dat seama că femeia mă privea, o adevărată întruchipare a compasiunii.

— Sergent Erin Morgan, a spus. Îmi pare foarte rău.

Avea pielea măslinie, ochi întunecați, păr negru-albăstrui ca pana corbului. Îl purta prins la spate, dar câțiva zulufi se răzvrătiseră pe la tâmpile și după urechi, făcând-o să arate ciufulită.

— Sergentul Morgan va fi omul dumneavoastră de legătură cu poliția, a spus inspectorul Townsend. O să vă țină la curent cu stadiul anchetei.

— Faceți o anchetă? am întrebat ca proasta.

Femeia a aprobat zâmbind și mi-a făcut semn să mă așez la masa din bucătărie. Detectivii s-au așezat în fața mea. Inspectorul Townsend și-a coborât privirea, trecându-și palma dreaptă de-a latul încheieturii stângi cu mișcări iuți, smucite: una, două, trei.

Sergentul Morgan mi se adresa pe un ton calm și liniștitor, care-i contrazicea discursul.

— Trupul surorii dumneavoastră a fost văzut în râu ieri-dimineață devreme, de un bărbat care ieșise să-și plimbe câinii, a spus cu accent londonez și voce moale ca fumul. Primele dovezi sugerează că era în apă de doar câteva ore.

A aruncat o privire spre inspector, apoi iar spre mine.

— Era complet îmbrăcată și rănille ei arată că a căzut de pe faleza stâncoasă de deasupra bulboanei.

— Credeți că a *căzut*? am întrebat.

Mi-am mutat privirea de la polițiști la Lena, care mă urmase jos și era în cealaltă parte a bucătăriei, sprijinită de blat. Descultă, în colanți negri și un maiou gri întins pe claviculele ascuțite și mugurii sânilor, ne ignora de parcă scena asta era normală, banală. De parcă se petrecea zilnic. Își ținea telefonul în palma dreaptă și-și trecea în jos degetul mare peste ecran, cu brațul stâng în jurul trupului îngust, brațul ei cam la fel de gros ca încheietura mea. Gură largă, posacă, sprâncene brune, păr de-un blond murdar căzut pe față.

Probabil a simțit că o fixam, fiindcă și-a ridicat ochii spre mine și i-a făcut mari o clipă, forțându-mă să abandonez. A vorbit:

— Tu nu crezi că a căzut, așa-i? a spus și colțul gurii i s-a ridicat într-un surâs strâmb. Tu știi mai bine.

Lena

Se holbau la mine și-mi venea să urlu la ei să iasă din casa noastră. Casa *mea*. E casa mea, a noastră și n-o să fie niciodată a ei. *Mătușa Julia*. Am găsit-o-n camera mea, cotrobăindu-mi prin lucruri, înainte ca măcar să facem cunoștință. Apoi a încercat să fie drăguță și mi-a zis că-i pare rău, de parcă eu ar trebui să cred acum că-i pasă de noi.

N-am dormit de două zile și nu vreau să vorbesc cu ea ori cu altcineva. Și n-am nevoie de ajutorul ei sau de condoleanțele ei idioate și nici nu vreau să ascult teorii penibile despre ce s-a întâmplat cu mama, din partea unora care *nici măcar n-au cunoscut-o*.

Încercam să-mi țin gura, dar când au zis că probabil a căzut, n-am mai putut și m-am înfuriat, fiindcă evident că n-a căzut. Nici vorbă. Ei nu înțeleg nimic. N-a fost un accident stupid, *ea a făcut asta*. Adică nu e ca și cum mai contează, cred, dar aș vrea ca toată lumea să recunoască măcar adevărul.

Le-am zis:

— N-a căzut. A sărit.

Polițista a început să pună întrebări tâmpite că de ce spun asta, era deprimată, a mai încercat și altă dată și în tot timpul ăsta, mătușa Julia se holba la mine cu ochii ei căprui și triști, de parcă eram o ciudată.

Le-am spus:

— Știți că era obsedată de bulboană, de tot ce s-a

întâmplat, de toate morțile de acolo. Știți asta. Până și ea știe asta, am spus, uitându-mă la Julia.

A deschis gura și-a închis-o la loc, ca un pește. Ceva din mine voia să le spună tot, să le deschidă ochii, dar ce rost ar avea? Nu cred că ei pot să priceapă.

Sean — *inspectorul* Townsend, așa cum trebuie să-i zic în situații oficiale — a început să-i pună întrebări Juliei: Când a vorbit ultima dată cu mama? Care era starea ei de spirit? O supăra ceva? Și mătușa Julia a mințit fără jenă.

— N-am mai vorbit cu ea de ani întregi, a spus, iar între timp fața ei se aprindea ca focul. Ne înstrăinaserăm.

Vedea că o privesc, știa că știu că mănâncă rahat, așa că se înroșea tot mai tare, apoi a încercat să abată atenția de la ea spunându-mi:

— De ce, Lena, de ce spui că a sărit?

M-am uitat la ea mult, mult timp înainte să răspund. Voiam să știe că o citesc ca pe-o carte deschisă.

— Mă mir că mă întrebi, am spus. Nu tu i-ai spus că e atrasă de moarte?

A început să scuture din cap și să zică:

— Nu, nu i-am spus, adică... nu în sensul ăsta...

Mincinoaso.

Polițista a început să spună că „în acest moment nu aveau nicio dovadă care să indice că a fost un act deliberat“ și că nu găsiseră niciun bilet.

Atunci chiar că m-a apucat râsul.

— Credeți că ar lăsa un bilet? Mama n-ar lăsa în veci un nenorocit de bilet. Ar fi, cum să spun, prea prozaic.

Julia a aprobat.

— Asta... asta-i adevărat. O văd pe Nel în stare să lase pe toată lumea să-și dea cu presupusul. Adora poveștile cu detectivi. Și i-ar fi plăcut la nebunie să fie în centrul uneia.

Atunci mi-a venit să-i trag o palmă. *Javră cretină*, îmi venea să-i spun, *e și vina ta*.

Polițista a început să se agite, să toarne apă în pahare pentru toată lumea și a încercat să-mi îndese unul în mână, iar eu n-am mai suportat. Știam că o să mă apuce plânsul și n-aveam de gând s-o fac în fața lor.

M-am dus în camera mea, am închis ușa și am plâns acolo. M-am înfășurat într-un șal și am plâns cât de încet am putut. Încercasem până atunci să nu cedez nevoii de-a o jeli, de a-mi da voie să mă prăbușesc, fiindcă simt că, odată pornită, n-o să mă mai pot opri niciodată.

Am încercat să nu las cuvintele să iasă, dar mi se rotește la nesfârșit în cap: *iartă-mă iartă-mă iartă-mă, a fost vina mea*. Mă tot uitam la ușa camerei mele și analizam iar și iar momentul acela de duminică-seară, când mama a venit să-mi spună noapte bună:

— Lena, orice s-ar întâmpla, tu știi cât de mult te iubesc, da?

În ape adânci

M-am întors pe cealaltă parte, cu spatele la ea și mi-am pus căștile, dar știam că rămăsese acolo, în picioare, simțeam cum stă și mă privește, parcă-i simțeam tristețea și-mi părea bine, credeam că merită să fie tristă. Aș face orice, orice, să mă pot ridica din pat, s-o strâng în brațe și să-i spun că și eu o iubesc și că n-a fost deloc vina ei, n-ar fi trebuit să spun că numai ea era vinovată. Dacă ea era vinovată de ceva, atunci și eu eram la fel.

Mark

Era cea mai fierbinte zi a anului până acum și, fiindcă Bulboana Înecaților era inaccesibilă din motive evidente, Mark s-a dus să înoate în susul râului. Era o porțiune în fața căsuței familiei Ward, unde râul se lățea și apa curgea iute și rece peste pietricelele ruginii de la mal, dar în mijloc era adâncă și suficient de rece încât să-ți taie respirația și să te usture pielea, răceala aia care te face să exclami zgomotos la contactul cu apa.

Și așa a fost, a răs în gura mare. Era pentru prima dată după luni întregi când avea chef să râdă și să intre în apă. Pentru el, râul se transformase dintr-o sursă de plăcere, într-un loc al groazei, dar azi redevenise plăcere. Azi era perfect. Știuse din clipa în care se trezise, cu inima mai ușoară, cu capul mai limpede, cu trupul mai relaxat, că azi era o zi numai bună de-notat. Ieri au găsit-o pe Nel Abbott moartă în apă. Azi era o zi minunată. Se simțea nu ca și cum i se luase o piatră de pe inimă, ci mai degrabă ca și cum o menghină — una care-i apăsase tâmplele, punându-i în pericol sănătatea mintală, amenințându-i viața — își slăbise în sfârșit strânsoarea.

Venise la el o polițistă foarte drăguță, cu un aer dulce, de fetiță, care l-a făcut să-și dorească să-i spună lucruri nepotrivite. O chema Callie... Nu-mai-știu-cum. A invitat-o în casă și i-a spus adevărul. O văzuse pe Nel Abbott duminică-seara plecând de la bar. A omis să-i

spună că el se dusesese acolo cu intenția de a se întâlni cu ea — nu era important. I-a spus că vorbiseră, dar puțin, fiindcă Nel se grăbea.

— Despre ce-ați vorbit? I-a întrebat polițista.

— Fata ei, Lena, mi-e elevă. Am avut oarece probleme cu ea trimestrul trecut... probleme disciplinare, chestii de genul ăsta. În septembrie o să fie iar în clasa la care predau eu engleza — e un an important, știți, încep examenele pe materii, care contează pentru notele de absolvire a liceului —, am vrut să mă asigur că n-o să avem iarăși probleme.

Destul de adevărat.

— A zis că n-avea timp, că avea altceva de făcut.

Și ăsta era un adevăr, dar nu *tot adevărul*. Nu *numai adevărul* ăla pe care-l spui cu mâna pe Biblie.

— N-avea timp să discute despre problemele fiicei sale de la școală? a întrebat polițista.

Mark a ridicat din umeri și i-a servit un zâmbet trist:

— Unii părinți se implică mai mult, unii mai puțin, i-a spus.

— Când a plecat de la bar, unde s-a dus? Era cu mașina?

Mark a clătinat din cap:

— Nu, cred că se ducea acasă. În direcția aia mergea.

Polițista a aprobat din cap.

— Și n-ați mai văzut-o după aceea? a întrebat, iar

Mark a clătinat din cap.

Deci o parte adevăr, o parte minciună, dar, în orice caz, polițista a părut mulțumită; i-a lăsat o carte de vizită cu un număr de telefon, unde putea suna în caz că mai avea ceva de adăugat.

— Așa o să fac, a spus și i-a arătat zâmbetul lui cuceritor, iar ea a tresărit.

S-a întrebat dacă nu cumva exagerase.

Acum se cufundă în apă plonjând înspre albia râului, și-și înfipse degetele în mărul moale, nămolos. Își ghemui trupul strâns, ca o minge, apoi, cu o singură mișcare explozivă, se împinse cu toată forța înapoi la suprafață, unde își umplu lacom plămâni cu aer.

Avea să-i fie dor de râu, dar acum era pregătit să plece. Trebuia să-și caute o nouă slujbă, poate spre Nord, în Scoția, ori mai departe: în Franța sau Italia, undeva unde nimeni nu știa de unde vine sau ce trăise până atunci. Visa să șteargă totul cu buretele, s-o ia de la capăt, cu un trecut nepătat.

Când porni înotând spre mal, simți din nou menghina strângându-se puțin. Încă nu scăpase basma curată. Nu încă. Mai era fata, care încă mai putea să facă probleme, deși, din moment ce-și ținuse gura atâta vreme, era puțin probabil că o să vorbească acum. Orice-ai zice de Lena Abbott, era loială; se ținea de cuvânt. Și poate că acum, eliberată de sub influența toxică a mamei ei, avea șansa să devină un om ca

lumea.

Șezu o vreme pe mal cu capul plecat, ascultând cântecul râului, simțind căldura soarelui pe umeri. Euforia i se evaporă odată cu apa de pe spate, dar lăasă în loc altceva, nu chiar speranță, ci mai degrabă o premoniție tăcută că speranța ar putea măcar fi posibilă.

Auzi un zgomot și ridică privirea. Venea cineva. Îi recunosc silueta, încetineala agonizantă a mersului, iar inima începu să-i bubuie în piept. Louise.

Louise

Pe malul râului ședea un bărbat. La început i s-a părut că era gol, dar când s-a ridicat a văzut că purta șort de înot, scurt și strâmt pe corp. Simți că-l observă, că-i observă carnea și se-nroși. Era domnul Henderson.

Până să ajungă la el, își înfășurase un prosop în jurul taliei și-și trăsese pe cap un tricou. Veni spre ea cu mâna întinsă:

— Doamnă Whittaker, ce mai faceți?

— Louise, vă rog, spuse ea.

Își înclină capul și spuse zâmbind cu jumătate de gură:

— Bine, Louise. Ce mai faceți?

Încercă să-i zâmbească și ea:

— Ei, știți...

Nu știa. Nimeni nu știa.

— Se zice... i-auzi: *se zice!* Terapeuții îți spun că o să ai zile bune și zile proaste și trebuie, pur și simplu, să accepți asta.

Mark aprobă, dar ochii îi alunecară într-o parte și ea văzu că sângele îi năvălește-n obraji. Era jenat.

Toată lumea era jenată. Până să-i fie distrusă viața, nu-și dăduse seama ce jenantă era durerea, ce *incomodă* pentru toți cei cu care intra în contact persoana îndoliată după pierderea cuiva. La început era recunoscută și respectată și se ținea cont de ea. Dar după o vreme, era un impediment — în calea

conversației, a râsului, a vieții normale. Toată lumea voia să o dea uitării, să-și vadă de viață și uite cum le stăteau în cale, târând după tine cadavrul copilului tău mort.

— Cum e apa? întrebă, iar roșeața lui se accentuă. Apa, apa, apa... n-aveai cum să scapi de ea în orașul ăsta.

— Îmi închipui că rece, spuse ea.

El își scutură capul ca un câine ud.

— *Brrrr!* zise râzând stingherit.

Între ei se afla ditamai elefantul și ea simți că ar trebui să atragă atenția asupra lui.

— Ați auzit de mama Lenei?

De parcă n-ar fi auzit. De parcă putea trăi cineva în orașul ăsta fără să știe.

— Da. Groaznic. Doamne, ce groaznic. Ce șoc!

Tăcu, iar când ea nu răspunse, continuă:

— *Ăăă...* adică, știu că dumneavoastră și ea...

Lăsă vorbele în suspensie și se uită peste umăr la mașină.

Săracul, își dorea cu disperare să scape.

— Nu prea ne înțelegem? îl ajută Louise.

Ea se juca cu lăntișorul de la gât trăgând într-o parte și-n alta de pandantiv — o pasăre albastră.

— Așa e. Dar chiar și-așa...

Dar chiar și-așa fu tot ce reuși să rostească. *Nu ne înțelegem* era un eufemism ridicol de edulcorat, dar nu era nevoie să intre în detalii. Domnul Henderson știa

de dușmănia lor și a naibii să fie dacă avea de gând să stea lângă râu și să se prefacă afectată că Nel Abbott își găsisse sfârșitul în el. Nu putea și nu voia să facă asta.

Când îi asculta pe terapeuți știa că bat câmpii și că niciodată, niciodată în tot restul vieții ei n-avea să mai aibă o zi bună, și cu toate astea, în ultimele vreo douăzeci și patru de ore au existat momente în care cu greu a reușit să-și ascundă expresia triumfătoare de pe chip.

— Cred că, într-un fel oribil, e cât se poate de potrivit, nu credeți? spunea domnul Henderson. Felul în care s-a dus...

Louise aprobă sumbru:

— Poate că așa și-ar fi dorit să se ducă. Poate că așa și-a *dorit*.

Mark se încruntă:

— Credeți că... a fost intenționat?

Louise clătină din cap:

— Zău că habar n-am.

— A, nu, nu, nu, sigur că nu.

Făcu o pauză.

— Măcar... măcar acum, ce scria n-o să mai fie publicat, nu? Cartea la care lucra, despre bulboană, nu era terminată, nu? Deci nu poate fi publicată...

Louise îl săgetă cu privirea:

— Credeți? Eu aș fi zis că modul în care-a murit o face cu atât mai publicabilă. O femeie care scrie despre oamenii care-au murit în Bulboana Înecaților devine ea

însăși unul dintre înecați? Aș zice că s-ar găsi cineva care să vrea s-o publice.

Mark arăta înspăimântat de moarte.

— Dar Lena... cu siguranță Lena... nu și-ar dori asta...

Louise ridică din umeri:

— Cine știe? spuse. Presupun că ea o să primească banii pentru drepturile de autor.

Oftă:

— Trebuie să mă întorc, domnule Henderson.

Îl bătu pe braț, iar el îi acoperi mâna cu a lui.

— Îmi pare așa de rău, doamnă Whittaker, spuse, iar ea văzu mișcată că bietul om avea lacrimi în ochi.

— Louise. Spuneți-mi Louise. Și da, știu că vă pare rău.

Louise porni spre casă. Plimbarea asta în sus și-n jos pe poteca râului îi lua ore — chiar mai mult pe căldura asta —, dar nu reușea să-și găsească alt mod de a-și umple zilele. Nu că n-ar avea ce să facă. Erau agenți imobiliari de contactat, școli de analizat. Un pat care trebuia desfășat și un dulap plin cu haine de băgat în cutii și expediat. Un copil care avea nevoie de grijă părintească. Poate mâine. Mâine avea să le facă pe toate, azi se plimba pe malul râului și se gândea la fiica ei.

La fel ca-n celelalte zile, își cotrobăi prin nenorocita de memorie după semne care trebuie să-i fi

scăpat, alerte pe lângă care trebuie să fi trecut senină, fără să-și fi dat seama. Căuta rămășițe, indicii cât de insignifiante ale disperării în viața fericită a copilului ei. Adevărul e că nu-și făcuseră niciodată griji pentru Katie. Ea era deșteaptă, capabilă, echilibrată, cu o voință de oțel. A intrat în adolescență cu o lejeritate grațioasă, de parcă era o nimica toată. Louise era uneori tristă fiindcă fata nu părea să mai aibă nevoie de părinții ei. Nimic n-o tulbura — nici școala, nici atenția siropoasă până la greață a celei mai bune prietene, care se ținea după ea peste tot, ca scaiul, nici măcar felul brusc, aproape șocant, în care a înflorit deodată într-o frumusețe de femeie. Louise își amintea acut rușinea tăioasă, ofensată, pe care-o simțise în adolescență, când a observat că bărbații se uitau la corpul ei, dar la Katie nici urmă de așa ceva. Alte vremuri — și-a spus Louise —, fetele de azi sunt altfel.

Louise și soțul ei, Alec, nu-și făceau griji pentru Katie, ci pentru Josh. Un copil dintotdeauna sensibil, mereu anxios, care anul acesta se schimbase. Îl măcina ceva, devenise pe zi ce trecea mai retras, mai introvertit. Se temeau să nu fie hărțuit la școală, îi îngrijorau notele tot mai mici, cearcănele întunecate de sub ochii lui, dimineața.

Adevărul e — *trebuie să fie* — că în timp ce ei erau cu ochii pe fiul lor, pregătiți să-l prindă când avea să cadă, fiica lor s-a poticnit și ei n-au observat, n-au fost acolo, s-o susțină. Vinovăția era ca un bolovan atârnat

de gâtlejul Louisei, se tot aștepta să o sufoce, dar n-o făcea, refuza s-o facă, așa că era nevoită să continue să respire; să respire și să-și amintească.

În seara dinainte, Katie fusese tăcută. Erau doar ei trei la cină, Josh rămăsese peste noapte la prietenul lui, Hugo. De obicei nu avea voie în timpul săptămânii, dar făcuseră o excepție, îngrijorați fiind din cauza lui. Au profitat de ocazie ca să vorbească despre asta cu Katie. Observase cumva cât de agitat părea Josh în ultimul timp?

— Probabil că e îngrijorat că merge la anul la școala de copii mari, a spus, fără să se uite la părinții ei când a vorbit, ci a stat cu ochii fixați în farfurie și vocea i-a tremurat aproape imperceptibil.

— Dar o să se descurce, spunea Alec. Jumătate din clasa lui o să fie acolo. Și o să fii și tu.

Louise își amintea că mâna fiicei ei se încleștase un pic mai strâns pe paharul cu apă la auzul vorbelor lui Alec. Își amintea că înghițise în sec, închizând ochii pentru o clipă.

Au spălat vasele împreună: Louise le spăla și Katie le ștergea, fiindcă mașina de spălat vase era stricată. Louise își amintea că-i spusese că nu era nevoie s-o ajute, că se descurca singură dacă avea teme de făcut și Katie spusese: „Le-am terminat“. Louise își amintea că, de fiecare dată când Katie lua din mâna ei un vas ca să-l șteargă, își lăsa degetele să le-atingă pe-ale mamei ei o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie.

Doar că acum Louise nu putea fi absolut deloc sigură că-și amintea lucrurile astea. Oare chiar a coborât Katie ochii în farfurie? Oare chiar și-a încleștat mai tare mâna pe pahar, chiar a atins-o mai prelung? Era imposibil să-și dea seama acum, toate amintirile ei păreau incerte, răstălmăcite. Nu știa prea bine dacă din cauza șocului simțit când și-a dat seama că toate lucrurile de care fusese absolut sigură nu erau deloc atât de sigure sau dacă nu cumva din cauză că mintea îi fusese permanent încețoșată de medicamentele înghițite în zilele și săptămânile de după moartea lui Katie. Louise dăduse pe gât pastile după pastile și fiecare pumn de medicamente îi dăruise ore de uitare oarbă, doar ca să fie azvârlită iar în plin coșmar la trezire. După o vreme și-a dat seama că orele de cufundare în neant nu meritau oroarea prin care trecea de fiecare dată când redescoperea absența fiicei ei.

Putea fi sigură de un lucru: când Katie i-a spus noapte bună, a zâmbit și și-a sărutat mama, ca de fiecare dată. A strâns-o în brațe, nu mai tare sau mai prelung ca de obicei, și a spus: „Somn ușor“.

Și cum a fost în stare de asta, știind ce avea de gând să facă?

În fața Louisei, poteca se încețoșă din cauza lacrimilor care-i tulburau vederea, așa că nu observă banda galbenă până ce nu ajunse lângă ea. *Poliția. Trecerea interzisă.* Era deja la jumătatea potecii care ducea-n sus pe deal și se apropia de creastă; fu nevoită

să facă brusc la stânga ca să nu răscolească ultimul petic de pământ pe care a stătuse Nel Abbott.

Trecu peste culme cu mers greoi și coborî pe-o parte a dealului, cu picioarele săgetate de junghiuri și părul transpirat lipit de scalp, până la umbra binevenită din locul în care poteca traversa un pâlț de copaci, la marginea bulboanei. Mai merse pe potecă încă vreo milă și ajunse la pod și urcă treptele către stradă. Din stânga ei se apropia un grup de fete și, așa cum făcea întotdeauna, își căută cu privirea fiica printre ele, cu ochii după pletele ei castaniu-deschis, cu urechea ciulită după râsul ei puternic. Inima Louisei se frânse din nou.

Urmări cu privirea fetele, înlănțuite, cu brațele una pe umerii celeilalte, o masă împletită de carne acoperită cu puf, iar în centrul lor — își dădu seama Louise — era Lena Abbott. Lena, atât de singuratică în ultimele câteva luni, trăia acum momentul ei de celebritate. Și la ea avea să se holbeze lumea, și ea avea să fie compătimită și, nu după multă vreme, izolată.

Louise întoarse spatele fetelor și porni la deal spre casă. Își strânse umerii și coborî bărbia, sperând să treacă neobservată, fiindcă vederea Lenei Abbott era ceva oribil pentru ea, readucea imagini cumplite în mintea ei. Dar fata o văzuse și strigă:

— Louise! Doamnă Whittaker! Stați puțin, vă rog.

Louise încercă să grăbească pasul, dar picioarele îi erau grele și inima dezumflată ca un balon vechi, iar

Lena era tânără și puternică.

— Doamnă Whittaker, vreau să vorbim.

— Nu acum, Lena. Iartă-mă.

Lena își puse mâna pe brațul Louisei, dar ea se trase în lături. N-o putea privi.

— Îmi pare tare rău, dar nu pot să vorbesc cu tine.

Louise devenise un monstru, o creatură găunoasă care refuza să consoleze un copil rămas fără mamă, care — mai rău, mult mai rău — nu se putea uita la el fără să se gândească *De ce nu tu? De ce n-ai fost tu în apă, Lena? De ce n-a fost să fii tu? De ce Katie a mea? Bună și generoasă, și blândă, și muncitoare, și ambițioasă — mai bună decât tine în toate modurile posibile. N-ar fi trebuit niciodată să intre ea în apă. Tu trebuia să intri.*

Bulboana Înecaților, Danielle Abbott

(nepublicată)

Prolog

Când aveam șaptesprezece ani, mi-am salvat sora de la înec.

Greu de crezut, dar nu acela e momentul în care a început totul.

Există oameni care sunt atrași de apă, care păstrează un fel de simț primitiv rezidual care-i îndrumă spre locul în care curge. Cred că sunt unul dintre ei. Nicicând nu mă simt mai vie ca atunci când sunt lângă apă, când sunt lângă apa asta. Țsta e locul unde am învățat să înot, locul unde am învățat să mă contopesc cu natura și cu trupul meu în cel mai încântător și plăcut mod.

De când m-am mutat la Beckford în 2008, am înotat aproape zilnic în râu, fie iarnă, fie vară, uneori cu fiica mea, alteori singură, și am devenit fascinată de ideea că locul ăsta, lăcașul extazului pentru mine, poate fi lăcașul fricii și al terorii pentru alții.

Când aveam șaptesprezece ani, mi-am salvat sora de la înec, dar devenisem obsedată de bulboana din Beckford cu mult timp înainte. Părinții mei erau buni povestitori, mai ales mama; din gura ei am auzit prima dată tragică poveste a lui Libby, de masacrul șocant din căsuța familiei Ward, povestea cumplită a băiatului care și-a văzut mama

În ape adânci

sărind în râu. O puneam să mi le spună la nesfârșit. Îmi amintesc consternarea tatei („Poveștile astea nu sunt deloc pentru copii“) și împotrivirea mamei („Sigur că sunt! Fac parte din istorie“).

A sădit în mine o sămânță și, cu mult înainte ca soră-mea să intre în apă, cu mult înainte să pun mâna pe-un aparat de fotografiat sau pe-un pix și-un carnet, mi-am petrecut ore în șir visând cu ochii deschiși și imaginându-mi cum trebuie să fi fost, ce senzație trebuie să fi avut, cât de rece trebuie să i se fi părut lui Libby apa în ziua aia.

Devenită adult, misterul care m-a mistuit e, desigur, cel al propriei familii. N-ar trebui să fie un mister, dar este, fiindcă, în ciuda eforturilor mele de a deschide căi de comunicare, sora mea n-a mai vorbit cu mine de mulți ani. Cufundată în tăcerea ei, am încercat să-mi imaginez ce-a atras-o spre râu în toiul nopții și până și eu, cu imaginația mea bizară, am eșuat. Fiindcă dintre noi două soră-mea n-a fost niciodată teatrală, niciodată predispusă la gesturi îndrăznețe. Putea fi șireată, machiavelică, răzbunătoare ca însăși apa, dar tot sunt complet nedumerită. Mă întreb dacă n-o să fiu mereu așa.

Încercând să mă înțeleg pe mine, familia mea și poveștile pe care ni le spunem, am decis să pun cap la cap toate poveștile din Beckford, să scriu toate acele ultime momente — așa cum mi le imaginam — din viețile femeilor care s-au dus la Bulboana Înecașilor din Beckford.

Numele are o încărcătură gravă; dar, cu toate astea,

În ape adânci

ce e? Un cot de râu, atât. O meandă. O găsești urmând cursul râului cu toate răsucirile și bucelele lui, cu toate revărsările și umflările lui, dând viață și luând-o. Râul e când rece și curat, când stătut și poluat; șerpuieste prin pădure și taie ca o lamă de oțel blânde coline Cheviot, apoi, chiar la nord de Beckford, încetinește. Se odihnește, vremelnic, la Bulboana Înecaților.

E un locșor idilic: cărarea e umbrită de stejari, coastele colinelor sunt presărate cu fagi și platani, iar spre sud, malul e înclinat și nisipos. Un loc de plimbat cu barca, de dus copiii, perfect pentru un picnic într-o zi însorită.

Dar aparențele sunt înșelătoare, fiindcă e un loc al morții. Apa, întunecată și sticloasă, ascunde ce zace în adâncuri: alge în care te încâlcești, care te trag în jos, pietre zimțate care să despice carnea. Deasupra se înalță amenințătoare faleza de gresie cenușie: o sfidare, o provocare.

Acesta e locul care, de-a lungul secolelor, a răpit viețile lui Libby Seeton, Mary Marsh, Anne Ward, Ginny Thomas, Lauren Slater, Katie Whittaker și ale altora... nenumărate, anonime și fără chip. Am vrut să întreb de ce și cum și ce ne spun viețile și morțile lor despre noi înșine. Sunt unii care și-ar dori ca aceste întrebări să nu fie puse, care și-ar dori să astupe gurile curioase, să le supprime, să le reducă la tăcere.

Am vrut să încep această lucrare, biografia mea și a bulboanei din Beckford, nu cu un înece, ci cu un înot.

În ape adânci

ce e? Un cot de râu, atât. O meandă. O găsești urmând cursul râului cu toate răsucirile și buclele lui, cu toate revărsările și umflările lui, dând viață și luând-o. Râul e când rece și curat, când stătut și poluat; șerpuieste prin pădure și taie ca o lamă de oțel blânde coline Cheviot, apoi, chiar la nord de Beckford, încetinește. Se odihnește, vremelnic, la Bulboana Înecaților.

E un locșor idilic: cărarea e umbrită de stejari, coastele colinelor sunt presărate cu fagi și platani, iar spre sud, malul e înclinat și nisipos. Un loc de plimbat cu barca, de dus copiii, perfect pentru un picnic într-o zi însorită.

Dar aparențele sunt înșelătoare, fiindcă e un loc al morții. Apa, întunecată și sticloasă, ascunde ce zace în adâncuri: alge în care te încâlcești, care te trag în jos, pietre zimțate care să despice carnea. Deasupra se înalță amenințătoare faleza de gresie cenușie: o sfidare, o provocare.

Acesta e locul care, de-a lungul secolelor, a răpit viețile lui Libby Seeton, Mary Marsh, Anne Ward, Ginny Thomas, Lauren Slater, Katie Whittaker și ale altora... nenumărate, anonime și fără chip. Am vrut să întreb de ce și cum și ce ne spun viețile și morțile lor despre noi înșine. Sunt unii care și-ar dori ca aceste întrebări să nu fie puse, care și-ar dori să astupe gurile curioase, să le supprime, să le reducă la tăcere.

Am vrut să încep această lucrare, biografia mea și a bulboanei din Beckford, nu cu un înece, ci cu un înot.

În ape adânci

Fiindcă așa începe: cu înotul vrăjitoarelor — proba de apă. Acolo, la bulboana mea, în acel colț liniștit de paradis, la mai puțin de o milă de unde mă aflu în clipa asta, le aduceau, le legau și le aruncau în râu, ca să se scufunde sau să înoate.

Unii spun că femeile au lăsat ceva din ele în apă, alții spun că apa păstrează ceva din puterile lor, fiindcă de atunci le-a atras spre țărmurile sale pe cele fără noroc, pe cele disperate, pe nefericite, pe rătăcite. Vin aici ca să înoate cu surorile lor.

Erin

E ciudat rău Beckford ăsta. E frumos, chiar splendid pe alocuri, dar ciudat. Îți dă senzația că e separat și diferit de tot ce-l înconjoară. Sigur, e la multe mile distanță de orice — trebuie să conduci ore în șir ca să ajungi într-un loc civilizată. Asta dacă Newcastle îți pare civilizată, lucru de care nu sunt prea sigură. Beckford e un loc ciudat, plin de oameni bizari, cu un trecut de-a dreptul straniu. Chiar prin mijloc e străbătut de un râu, iar asta-i cea mai ciudată chestie din toate: parcă oriîncotro te-ai întoarce, oriîncotro te-ai îndrepta, nu știu cum se face, dar ajungi întotdeauna la râu.

Și inspectorul e cam ciudățel. E localnic, deci presupun că e de așteptat. Gândul ăsta mi-a venit de cum am dat prima dată cu ochii de el, ieri-dimineată, când au scos din apă cadavrul lui Nel Abbott. Stătea pe malul râului, cu mâinile-n șolduri și capul plecat. Vorbea cu cineva — cu medicul legist, am aflat mai târziu —, dar de la distanță parcă se ruga. La asta m-am gândit: un preot. Un bărbat înalt și subțire în haine cernite, profilat pe fundalul apei negre, cu stânca de gresie în spate și la picioarele lui o femeie, palidă și senină.

Sigur, nu senină, moartă. Dar chipul ei nu era schimonosit, nu era distrus. Dacă nu te uitai la restul trupului ei, la membrele fracturate sau la coloana

sucită, ai fi crezut că se înecase.

M-am prezentat și mi-a venit imediat în minte gândul că ceva nu era în regulă cu el: ochii lacrimoși, un ușor tremurat al mâinilor, pe care încerca să-l oprească frecându-le una de alta, cu palma pe încheietură... m-au făcut să mă gândesc la tata în diminețile alea de-după-noaptea-trecută, când trebuia să-ți pleci capul și să cobori vocea.

În ambele cazuri, capul plecat părea o idee bună. Eram în Nord de mai puțin de trei săptămâni, după un transfer forțat din Londra, din cauza unei relații necugetate. Sinceră să fiu, nu voiam decât să-mi lucrez cazurile și să uit de toată porcăria aia. Eram sigură că la început aveau să-mi încredințeze chestiile plicticoase, așa că am fost surprinsă când mi-au dat un caz de moarte suspectă. O femeie, trupul îi fusese văzut în râu de un bărbat care-și plimba câinii. Era complet îmbrăcată, așa că nu se dusesse să înoate. Inspectorul-șef m-a luminat:

— Aproape sigur e o sinucigașă, mi-a spus. E în Bulboana Înecaților din Beckford.

A fost una dintre primele întrebări pe care i le-am pus inspectorului Townsend.

— Credeți că a sărit?

M-a privit o clipă, m-a *cântărit*. Apoi a arătat spre culmea falezei stâncoase:

— Haideți să urcăm acolo — mi-a spus —, dăm de criminalist și vedem dacă au descoperit ceva —

urme de luptă, sânge, o armă. Ar fi frumos dacă i-am găsi telefonul, fiindcă nu-l are la ea.

— Corect.

Îndepărtându-mă, am aruncat o privire femeii și m-am gândit ce priveliște tristă oferea, atât de banală și naturală cum arăta.

— O cheamă Danielle Abbott, a spus Townsend ridicând puțin vocea. E localnică, scriitoare și fotografă de succes. Are o fiică de cincisprezece ani. Așa că nu, ca să vă răspund la întrebare: nu cred că a sărit.

Am urcat împreună spre faleză. Pornești de la mica plajă și o iei pe cărare pe lângă bulboană până cotești la dreapta, printr-un pâlc de copaci, apoi urmează un urcuș abrupt pe deal până pe culme. Pe ici, pe colo poteca era noroioasă — se vedea unde bocancii alunecaseră și patinaseră, ștergând urmele de pași dinaintea lor. În vârf, poteca face brusc la stânga și, când iese dintre copaci, duce direct la marginea unei faleze stâncoase. Mi s-a strâns stomacul.

— Dumnezeule!

Townsend a aruncat o privire peste umăr. Aproape că părea amuzat.

— Vă e frică de înălțime?

— Am o frică perfect rațională de a nu călca greșit și a muri aici, am spus. N-ar fi fost normal să fie o barieră sau ceva? Nu e tocmai sigur, nu credeți?

Inspectorul n-a răspuns, s-a mulțumit să înainteze cu pași hotărâți către marginea falezei. L-am

urmat, lipită de tufele de grozamnă, evitând să mă uit dincolo de peretele vertical la apa de dedesubt.

Criminalistul palid și păros, așa cum toți par să fie, nu prea avea vești bune:

— Nici sânge, nici armă, nici urme evidente că ar fi avut loc o luptă, spuse ridicând din umeri. Nici măcar cine știe ce gunoaie proaspete. Însă camera ei de luat vederi e stricată. Și îi lipsește cardul de memorie.

— Camera?

Părosul se-ntoarse spre mine:

— Vă vine să credeți? A instalat o cameră cu senzori de mișcare pentru un proiect la care lucra.

— De ce?

Ridică din umeri:

— Ca să-i filmeze pe cei care urcă aici... să vadă cu ce se ocupă? Uneori își fac veacul pe-aici niște ciudați... știți, din cauza istoriei locului. Sau poate a vrut să surprindă un sinucigaș asupra faptului...

Se strâmbă.

— *Dumnezeule!* Și cineva i-a stricat camera? Păi asta-i chiar... problematic.

Mă aprobă.

Townsend oftă și-și încrucișă brațele pe piept.

— Exact. Deși nu are neapărat o semnificație sinistră. Echipamentul i-a mai fost vandalizat și altă dată. Proiectul are detractorii lui pe-aici. Ba chiar — făcu vreo doi pași către marginea falezei și am simțit că mă ia cu amețeală — nici nu sunt prea sigur că după

ultima vandalizare a mai înlocuit camera.

Întinse gâtul ca să vadă peste marginea stâncoasă.

— Mai e una, nu? Fixată undeva dedesubt. E ceva pe ea?

— Mda, pare să fie intactă. O s-o luăm, dar...

— N-o să ne arate nimic.

Părosul ridică iar din umeri:

— Poate o s-o arate pe ea căzând în apă, dar n-o să ne spună ce s-a întâmplat aici, sus.

Trecuseră de atunci mai bine de douăzeci și patru de ore și păream să fim la fel de departe ca la început de ceea ce se întâmplase cu adevărat în vârful falezei. Telefonul lui Nel Abbott nu fusese găsit, ciudat, deși poate nu chiar atât de ciudat. Dacă sărise, era posibil să fi scăpat de el înainte. În ipoteza căderii, poate că era și acum pe undeva prin apă, scufundat în nămol sau luat și dus de ape. Dacă fusese împinsă, sigur că era posibil ca agresorul să i-l fi luat mai întâi, dar, având în vedere că pe faleză nu era nicio dovadă că avusese loc o luptă, nu părea o ipoteză prea plauzibilă.

M-am rătăcit când mă întorceam după ce-o dusesem pe Jules (cică *NU Julia*) să facă identificarea la spital. Am lăsat-o înapoi la Casa Morii și am crezut că mă duceam la secție, când am descoperit că mă înșelam: după ce-am trecut podul, m-am învârtit cumva de m-am trezit iar înapoi la râu. Cum ziceam: oriîncotro te-ntorci. În fine... luasem telefonul,

încercând să-mi dau seama pe unde-ar trebui s-o iau, când am zărit un grup de fete traversând podul. Lena, cu un cap mai înaltă decât celelalte, se desprinsese de ele.

Am lăsat mașina și m-am dus după ea. Voiam s-o întreb ceva, ceva de care pomenise mătușă-sa, dar, înainte s-o ajung, începuse să se certe cu cineva — o femeie la vreo patruzeci și ceva de ani. Am văzut cum Lena a apucat-o de braț, cum femeia s-a smucit și și-a ridicat mâinile la față de parcă îi era frică să nu fie lovită. Apoi s-au despărțit brusc când Lena a luat-o la stânga, iar femeia și-a văzut de drum la deal. Am urmărit-o pe Lena. A refuzat să-mi spună despre ce-a fost vorba. Susținea că nu se întâmplase nimic, că nu fusese niciun fel de ceartă și că oricum nu era treaba mea. Brava cu multă convingere, dar fața îi era brăzdată de lacrimi. M-am oferit s-o conduc acasă, dar m-a trimis la dracu'.

Ceea ce am și făcut. M-am întors la secție și l-am pus la curent pe Townsend cu ce și cum a fost cu identificarea oficială a cadavrului, făcută de Jules Abbott.

Fidel temei generale, inspectorul a reacționat ca un ciudat.

— N-a plâns, i-am spus șefului, iar el a înclinat un pic capul, ca și cum *Păi, e și normal*.

— N-a fost normal, am insistat. Țsta n-a fost șocul obișnuit. A fost foarte bizar.

În ape adânci

S-a foit în scaun. Stătea la un birou într-o încăpere minusculă din fundul secției și arăta de-a dreptul uriaș pentru camera aia, de parcă, dacă s-ar fi ridicat, s-ar fi lovit cu capul de tavan.

— Adică?

— E greu de explicat, dar parcă vorbea fără să scoată niciun sunet. Și nu mă refer la suspine de-alea mute. A fost ciudat. Mișca buzele de parcă spunea ceva... și nu doar că spunea ceva, dar vorbea cu cineva. Purta o conversație.

— Dar n-ați auzit, de fapt, nimic?

— Nimic.

A aruncat o privire spre laptopul din fața lui și apoi spre mine.

— Și-atât? V-a spus ceva? Altceva? Ceva cât de cât util?

— A întrebat de o brățară. Cică Nel avea o brățară care-a fost a maică-sii și o purta tot timpul. Sau cel puțin o purta tot timpul ultima dată când a văzut-o Jules, adică acum niște ani.

Townsend a aprobat, scărpinându-și încheietura.

— Nici urmă de ea printre obiectele ei personale, am verificat. Purta un inel, nicio altă bijuterie.

A rămas tăcut atât de mult timp, încât am crezut că poate conversația s-a încheiat. Mă pregăteam să ies din încăpere când deodată a zis:

— Ar trebui s-o întrebați despre asta pe Lena.

— Așa aveam de gând — i-am zis —, doar că nu

prea a avut chef să vorbească cu mine.

I-am relatat întâlnirea de pe pod.

— Femeia aceea, descrieți-mi-o, a spus.

M-am conformat: puțin peste patruzeci de ani, un pic supraponderală, păr închis la culoare, îmbrăcată cu o jachetă roșie lungă, deși era cald.

Townsend m-a studiat îndelung.

— Să-nțeleg că nu vă pare cunoscută? am întrebat.

— O, ba da, a spus privindu-mă ca pe-un copil tălâmb. E Louise Whittaker.

— Și e...?

S-a încruntat:

— Nu v-ați documentat deloc despre cazul ăsta?

— Să fiu sinceră, nu, am zis.

Am vrut să-i atrag atenția că era treaba lui să mă pună la curent cu orice informații relevante, având în vedere că e investigatorul local.

A oftat și-a început să bată în tastele calculatorului.

— Ar trebui să vă puneți la punct cu toate chestiile astea. Ar fi trebuit să vi se dea dosarele.

A pocnit cu sete tasta Enter, de parcă dădea în tastele unei mașini de scris, nu ale unui iBook superscump.

— Și ar mai trebui să citiți și manuscrisul lui Nel Abbott.

A ridicat ochii spre mine și s-a încruntat.

În ape adânci

— Proiectul la care lucra? Avea să fie un fel de album monografic, cred. Fotografii și povestiri despre Beckford.

— O istorie a orașului?

A oftat zgomotos.

— Oarecum. Evenimentele în viziunea lui Nel Abbott. Anumite evenimente... *Interpretarea* ei despre ele. Cum am mai spus, nu erau mulți localnici bucuroși de chestia asta. În orice caz, avem copii la ce a scris până acum. Unul dintre colegii care se ocupă de caz o să vă dea un set. Cereți-i lui Callie Buchan, o găsiți în față. Unul dintre cazurile despre care a scris e cel al lui Katie Whittaker, care s-a sinucis în iunie. Katie era prietenă bună cu Lena Abbott, iar Louise, mama ei, a fost cândva în relații apropiate cu Nel. S-au certat, se pare că din cauza subiectului lucrării lui Nel, iar după aceea, când a murit Katie...

— Louise a dat vina pe ea, am spus. O învinovățește pe ea.

— Exact.

— Deci ar trebui să mă duc să vorbesc cu Louise despre asta?

— Nu, a răspuns, cu ochii fixați pe ecran. O să mă duc eu. O cunosc. Am anchetat moartea fiicei ei.

S-a cufundat iar într-o lungă tăcere. Nu-mi dăduse liber, așa că până la urmă am deschis gura:

— A existat vreo bănuială cât de mică despre implicarea altei persoane în moartea lui Katie?

A clătinat din cap:

— Niciuna. Nu părea să existe un motiv evident, dar cum știți foarte bine, rareori există. În orice caz, nu un motiv care să aibă vreun sens pentru cei rămași în urmă. Dar a lăsat un bilet de adio.

Și-a trecut mâna peste frunte.

— A fost o tragedie, pur și simplu.

— Așadar, două femei au murit anul ăsta în râu? Două femei care se cunoșteau, între care exista o legătură...

Inspectorul n-a spus nimic, nu m-a privit, nici nu eram sigură că mă auzea.

— Câte au murit acolo? În total, vreau să spun.

— De când? a întrebat clătinând iar din cap. Cât de mult vreți să mă întorc în trecut ca să încep numărătoarea?

Cum spuneam, ciudat rău.

Jules

Dintotdeauna mi-a fost un pic frică de tine. Știai asta și-ți plăcea frica mea, îți plăcea puterea pe care-o aveai asupra mea. De aceea cred că, în ciuda circumstanțelor, ți-ar fi plăcut după-amiaza asta.

Mi-au cerut să fac identificarea... Lena s-a oferit, dar au refuzat-o, așa că a trebuit să accept eu. N-avea cine altcineva. Cu toate că nu voiam să te văd, știam că trebuia, fiindcă a te vedea urma să fie mai bine decât a mi te imagina; ororile create de minte sunt întotdeauna mult mai cumplite decât *realitatea*. Trebuia să te văd, fiindcă, știm amândouă, n-aveam să cred, n-aveam să pot crede că te-ai dus până nu te vedeam.

Zăceai pe o targă în mijlocul unei încăperi reci, un cearșaf verde-pal îți acoperea trupul. De față era un tânăr îmbrăcat în uniformă de spital, care a înclinat din cap spre mine și spre polițistă, iar ea a răspuns la fel. Când a întins mâna ca să tragă cearșaful, mi-am ținut respirația. Nu-mi amintesc să-mi mai fi fost atât de frică din copilărie.

Mă așteptam să te repezi la mine.

N-ai făcut-o. Erai frumoasă, statuară. Chipul tău, de obicei atât de însuflețit, de expresiv — fie că arăta bucurie sau răutate —, încă mai păstra însuflețirea aceea, urmele ei; erai tot tu, perfectă, și-atunci m-a izbit: ai sărit în apă.

Tu, ai sărit?

Ai sărit?

Cuvântul acela care nu mi se potrivea deloc pe limbă. Tu n-ai sări. Niciodată, nu așa se face. *Tu* mi-ai spus asta. Faleză nu e destul de înaltă, ai zis. Sunt doar cincizeci și cinci de metri de la marginea falezei până la suprafața apei — poți supraviețui unei astfel de căderi. Așa că — ai spus — dacă ești hotărât, cu adevărat hotărât, trebuie să te asiguri că o faci cum trebuie. Te arunci cu capul înainte. Dacă ești hotărât, nu sari, plonjezi în cap.

Și dacă nu ești hotărât — ai spus — de ce-o mai faci? Nu fi turist. Nimănui nu-i plac turiștii.

Oamenii pot supraviețui căderii, dar asta nu-nseamnă că și reușesc. La urma urmelor, iată-te aici și n-ai plonjat. Ai făcut un pas, ai sărit și iată-te: picioarele rupte, coloana fracturată, tu ești distrusă. Ce înseamnă asta, Nel? Oare în ultima clipă ți-a pierit curajul? (Nu-ți stă deloc în fire.) Să nu fi putut îndura ideea de a plonja, de a-ți distruge frumoasa față? (Mereu ai fost foarte vanitoasă.) Pentru mine n-are nicio logică. Nu-ți stă în fire să faci ce-ai spus că n-o să faci, să te contrazici.

(Lena a zis că nu-i niciun mister la mijloc, dar ce știe ea?)

Ți-am luat mâna și părea străină într-a mea, nu doar pentru că era foarte rece, ci fiindcă nu-i recunoșteam forma, atingerea. Când ne-am ținut ultima dată de mână? Să fi încercat să-mi iei mâna la

înmormântarea mamei? Ți-am arătat spatele, m-am întors cu fața spre tata. Îmi amintesc expresia de pe chipul tău. (La ce te-așteptai?) Inima mi-a înlemnit în piept și bătaia i-a încetinit până la un ritm letal.

Cineva a vorbit:

— Îmi pare rău, dar nu aveți voie s-o atingeți.

Luminile de deasupra capului bâzâiau, iluminându-ți pielea palidă și cenușie, pe fundalul oțelului de sub tine. Mi-am pus degetul mare pe fruntea ta și l-am trecut în jos pe-o parte a feței.

— Vă rog, n-o atingeți.

Sergentul Morgan era chiar în spatele meu. Respirația ei lentă și egală acoperea bâzâitul neoanelor.

— Unde-i sunt lucrurile? am întrebat. Hainele pe care le purta, bijuteriile?

— O să le primiți înapoi după ce le analizează criminaliștii, a spus sergentul Morgan.

— Avea, cumva, o brățară? am întrebat-o.

A clătinat din cap:

— Nu știu, dar o să primiți tot ce avea asupra ei.

— Ar trebui să fie o brățară, am spus încet uitându-mă-n jos la Nel. O brățară de argint cu o clemă de onix. A fost a mamei, era gravată cu inițialele ei. SJA. Sarah Jane. O purta tot timpul. De mama zic. Și apoi tu la fel.

Polițista se uita stăruiitor la mine.

— Adică și ea, și Nel la fel.

Mi-am întors privirea spre tine, spre încheietura

ta subțire, spre locul unde clema de onix ar fi stat pe venele albastre. Voiam să te ating din nou, să-ți simt pielea. Eram sigură că te puteam trezi. Ți-am șoptit numele și-am așteptat să văd că te-nfiori, că ochii ți se deschid și mă urmăresc prin cameră. M-am gândit că poate-ar trebui să te sărut dacă asta ar rezolva totul, ca în Frumoasa din Pădurea Adormită, iar gândul m-a făcut să zâmbesc, fiindcă ai detesta din suflet ideea asta. N-ai fost niciodată prințesa, frumusețea pasivă în așteptarea unui prinț, ai fost altceva. Tu erai de partea întunericului, a mașterei, a ursitoarei rele, a vrăjitoarei.

Am simțit privirea polițistei asupra mea și mi-am strâns buzele ca să înăbuș zâmbetul. Aveam ochii uscați și gâtul găunos, iar când ți-am șoptit, n-a ieșit niciun sunet.

— Ce voiai să-mi spui?

Lena

Eu trebuia să mă duc. Eu sunt ruda de gradul unu, membra familiei ei. Cea care-a iubit-o. Eu trebuia să mă duc, dar nu mi-au dat voie. Am fost lăsată singură, fără nimic de făcut decât să stau într-o casă goală și să fumez până termin țigările. M-am dus la magazin să-mi iau altele — grasa de acolo îmi cere uneori buletinul, dar știam că azi n-avea s-o facă. Tocmai plecam când le-am văzut pe javrele alea de la școală — Tanya și Ellie, și toată gașca lor — venind spre mine pe stradă.

Mi-a venit să vomit, așa că am lăsat capul în jos, m-am întors cu spatele și-am grăbit pasul, dar m-au văzut, m-au strigat și au început să alerge ca să mă ajungă din urmă. Nu știam ce-aveau de gând. Când m-au ajuns, au început să mă îmbrățișeze și să spună ce rău le pare, Ellie a avut chiar tupeul să verse și vreo două lacrimi de crocodil, jechoasa naibii. Le-am lăsat să se înghesuie în jurul meu, să mă ia în brațe și să mă mângâie pe păr. Adevărul e că mi-a făcut bine.

Am luat-o peste pod. Ele spuneau că ar vrea să se ducă la căsuța familiei Ward ca să ia pastile și să înoate.

— Ar fi ca un priveghi, ca un fel de celebrare, a spus Tanya.

Idioata naibii. Chiar credea că aveam chef să mă fac mucii și să înot în apa aia? Încercam să mă gândesc ce să spun când am văzut-o pe Louise și a fost o

coincidență fericită, că am putut să plec pur și simplu de lângă ele, fără să zic nimic, și ele n-au avut ce face.

La început am crezut că nu mă auzise, dar când am ajuns-o din urmă, am văzut că plângea și nu mă voia lângă ea. Am apucat-o de braț. Nu știu de ce, dar nu-mi doream decât să nu plece, să nu mă lase acolo cu hienele care mă studiau și se prefăceau triste, când de fapt savurau tragedia care se desfășura sub ochii lor. Încerca să se tragă din mâna mea, desfăcându-mi degetele unul câte unul, și spunea:

— Iartă-mă, Lena, dar nu pot să vorbesc acum cu tine. Nu pot să vorbesc cu tine.

Am vrut să-i spun ceva de genul *Tu ți-ai pierdut fiica, iar eu mama. Nici acum nu crezi că suntem chit? Nici acum nu poți să mă ierți?*

Dar n-am zis nimic și atunci a venit polițista aia idioată și-a-ncercat să își dea seama dacă ne certăm, așa că i-am zis unde să se ducă și am plecat singură acasă.

Am crezut că Julia ajunge acasă înaintea mea. Pe bune, cât îți ia să te duci la morgă, să te uiți cum trag cearșaful și să zici că ea e? Nu-i ca și cum Julia ar fi vrut să stea cu ea, s-o țină de mână, s-o aline, cum aș fi făcut eu.

Eu trebuia să mă duc, dar nu m-au lăsat.

Am stat lungită pe pat, în tăcere. Nici măcar nu pot să ascult muzică, fiindcă am senzația că totul are un cu totul alt înțeles pe care înainte nu-l vedeam și care acum, când trebuie să-l înfrunt, mă rănește prea

tare. Nu vreau să plâng tot timpul, că mă doare-n piept, mă doare-n gât și cel mai nașpa e că nimeni nu vine să m-ajute. Nu mai e nimeni care să m-ajute. Așa că am stat în pat și-am sudat țigările pân-am auzit ușa de la intrare.

Nu m-a strigat, nu nimic, dar am auzit-o în bucătărie, deschizând și închizând dulapuri, dând iama prin oale. Am așteptat să vină la mine, dar până la urmă m-am plictisit și mi-era greață de la atâta fumat și-mi era foarte, foarte foame, așa că am coborât.

Era lângă plită și amesteca într-o oală, iar când s-a întors și m-a văzut, a tresărit. Dar nu ca atunci când cineva te ia prin surprindere, când te sperii și-apoi râzi; frica i-a rămas în continuare pe chip.

— Lena, ești bine?

— Ai văzut-o? am întrebat.

A încuviințat cu ochii în pământ.

— Arăta... ca ea.

— Asta-i bine, am zis. Mă bucur. Nu-mi place s-o știu...

— Nu, nu. Și nici nu era. Sfârâmată.

Se întoarse înapoi la plită.

— Ți plac spaghettițele Bolognese? a întrebat. Fac... asta gătesc.

Adevărul e că-mi plac, dar n-am vrut să-i zic, n-am răspuns. Însă am întrebat-o:

— De ce i-ai mințit pe polițiști?

S-a întors brusc, împrăștiind sos roșu de pe

lingura de lemn.

— Cum adică, Lena? N-am mințit.

— Ba da. Le-a zis că nu vorbeai deloc cu mama, că n-ați mai avut nicio legătură, de nicio culoare, de ani întregi.

— Păi, așa și e.

Fața și gâtul îi erau roșii ca focul, colțurile gurii trase-n jos ca la clovni, și-atunci am văzut urâtenia de care vorbea mama.

— N-am mai avut nicio legătură *semnificativă* cu Nel de...

— Te suna tot timpul.

— Ei, *tot timpul*. Din când în când. Și oricum, nu vorbeam.

— Da. Mi-a zis că refuzai să vorbești cu ea, oricât de tare se străduia.

— E un pic mai complicat de-atât, Lena.

— Ce-i atât de complicat? i-am tăiat-o. Ce?

Și-a ferit privirea.

— Știi că-i vina ta, da?

A pus lingura pe masă și a făcut vreo doi pași spre mine cu mâinile-n șold și-o mutră toată numa-ngrijorare, ca o profesoară care se pregătește să-ți spună ce *dezamăgită* e de comportamentul tău din timpul orei.

— Cum adică? a întrebat. Ce-i vina mea?

— A încercat să te contacteze, voia să vorbească cu tine, avea nevoie de...

În ape adânci

— N-avea nevoie de mine. Nel n-a avut niciodată nevoie de mine.

— Era nefericită! am spus. Nu ți-a păsat deloc de ea?

S-a dat un pas înapoi. Și-a șters fața de parcă o scuipasem.

— De ce era nefericită? N-am... N-a zis niciodată că era nefericită. Niciodată.

— Și ce-ai fi făcut dacă ți-ar fi zis? Nimic! N-ai fi făcut nimic, ca întotdeauna! Ca la moartea mamei tale, când te-ai purtat oribil cu ea sau când te-a invitat aici după ce ne-am mutat, ori când te-a rugat să vii la ziua mea și nici măcar n-ai răspuns! Ai ignorat-o de parcă nu exista. Cu toate că știai că nu mai avea pe nimeni, cu toate că...

— Te avea pe tine, a spus Julia. Și habar n-aveam că era nefericită, am...

— Ei bine, era! Nici măcar nu mai înota.

Julia a încrămenit, apoi a întors capul spre fereastră de parcă asculta ceva.

— Poftim? a întrebat, fără să se uite la mine.

Parcă se uita la altcineva sau la propria ei reflexie.

— Ce-ai spus?

— Nu mai înota. De când mă știu mergea la piscină sau la râu, în fiecare zi, ăsta era fixul ei: înota. În fiecare zi, chiar și iarna, când e ger și trebuie să spargi gheața. Și-apoi s-a oprit. Uite-așa, brusc. Atât de nefericită era.

Câteva clipe n-a zis nimic, a stat neclintită privind pe fereastră de parcă se uita după cineva.

— Știi cumva... Lena, tu crezi că enervase pe cineva? Sau că cineva o supăra, ori...

Am clătinat capul:

— Nu. Mi-ar fi zis.

M-ar fi prevenit.

— Ești sigură? a întrebat Julia. Chestia e că... mama ta... avea talentul ei special, nu? Adică știa să găsească punctul vulnerabil al oamenilor, știa să-i scoată din minți ca nimeni alta.

— Nu-i adevărat! am repezit-o, deși era adevărat că uneori făcea asta, dar numai proștilor, numai celor care n-o înțelegeau. *Tu* n-ai cunoscut-o deloc, n-ai înțeles *nimic* despre ea. Ești doar o jigodie invidioasă — așa erai când erai mică și așa ești și acum. Doamne ferește! Nici nu știu de ce-mi bat capul să vorbesc cu tine.

Am plecat, cu toate că eram lihnită de foame. Mai bine mor de foame decât să stau să mănânc cu ea. M-aș simți ca o trădătoare. Mă tot gândeam la mama, cum vorbea în telefon și la celălalt capăt al firului era doar tăcere. Javră nesimțită! Odată m-am enervat pe ea din cauza asta și i-am zis: „De ce n-o lași baltă? De ce n-o dai naibii? E clar că nu vrea să aibă de-a face cu noi“. Mama a zis: „E sora mea, singura mea rudă“. Am zis: „Și eu? Eu nu-s ruda ta?“ A râs, apoi a spus: „Tu nu-mi ești rudă. Tu-mi ești *mai mult* decât rudă. Tu ești parte

În ape adânci

din mine“.

O parte din mine s-a dus și nici nu mi-au dat voie s-o văd. Nu mi-au dat voie să-i ating mâna, s-o sărut de adio sau să-i spun cât de rău îmi pare.

Jules

Nu m-am dus după ea. Adevărul e că nu *voiam* s-o ajung din urmă pe Lena. Nu știam ce vreau. Așa că am rămas acolo, pe treptele de la intrare, frecându-mi brațele și lăsându-mi ochii să se acomodeze cu clarobscurul amurgului.

Știam ce nu-mi doresc: să am o înfruntare cu ea, s-o mai aud. *Vina mea?* Cum să fie vina mea? Dacă ai fost nefericită, mie nu mi-ai spus niciodată. Dacă mi-ai fi spus, te-aș fi ascultat. În mintea mea, ai izbucnit în râs. Bine, ai dreptate, dar Nel, dacă mi-ai fi spus că nu mai înotai, aș fi știut că e ceva în neregulă. Înotul era crucial pentru echilibrul tău psihic, așa mi-ai spus; fără el, te prăbușeai. Nimic nu te putea opri să intri în apă, așa cum nimic nu mă putea face pe mine să intru în ea.

Doar că pe tine ceva te-a oprit. Ceva trebuie să te fi oprit.

Brusc mi s-a făcut o foame de lup, m-a copleșit o nevoie violentă de a fi sătulă, satisfăcută, cumva. M-am întors în casă și mi-am pus un castron de Bolognese, apoi încă unul și apoi al treilea. Am mâncat și-am mâncat și după aia, scârbită de mine, m-am dus sus.

În genunchi în baie, am lăsat lumina stinsă. Un obicei de mult abandonat, dar atât de vechi că era aproape ca o alinare — m-am încovoiat în întuneric și, cu venele de la tâmpile cât pe ce să plesnească, cu

În ape adânci

șiroaie de lacrimi pe față, m-am purificat. Când am simțit că nu mai rămăsese nimic, m-am ridicat și am tras apa, apoi m-am stropit cu apă pe față, evitându-mi propria privire în oglindă, lăsând-o, însă, să cadă pe reflexia căzii din spatele meu.

N-am mai stat cufundată în apă de mai bine de douăzeci de ani. Săptămâni în șir după ce fusese cât pe-aci să mă-nec, mi-a fost greu și să mă spăl ca lumea. Când am început să miros urât, mama a fost nevoită să mă bage cu forța sub duș și să mă țină acolo.

Am închis ochii și mi-am dat iar cu apă pe față. Zgomotul unei mașini care încetinea pe aleea din față mi-a accelerat pulsul, dar ritmul a revenit la normal când mașina s-a îndepărtat. „Nu vine nimeni“, am spus cu voce tare. „N-ai de ce să te temi.“

Lena nu se întorsese, dar habar n-aveam unde s-o caut în orașul ăsta care-mi era totodată străin și familiar. M-am dus la culcare, dar n-am dormit. De câte ori închideam ochii, îți vedeam chipul rece și vânăt, cu buzele ca lavanda, iar în mintea mea se trăgeau înapoi de pe gingii și, cu toate că aveai gura plină de sânge, zâmbeai.

„*Nel, încetează!*“ Iar vorbeam singură cu voce tare, ca o nebună. „*Termină odată!*“

Am așteptat răspunsul, dar tot ce-am primit a fost doar tăcere; o tăcere spartă de zgomotul apei, de sunetele casei care se mișca, se foia și scârțâia la voia râului. Am bâjbâit după telefon pe noptieră și am intrat

în mesageria vocală. *Aveți zero mesaje noi*, mi-a spus vocea electronică, *și șapte mesaje salvate*.

Cel mai recent a venit marțea trecută, la mai puțin de o săptămână înainte de moartea ta, la unu și jumătate noaptea.

Julia, sunt eu. Sună-mă. Te rog, Julia. E important. Sună-mă neapărat cât de repede poți, da? Am... ăăă... e important. Bine. Pa.

Am apăsat tasta 1 ca să aud mesajul iar și iar. Ți-am ascultat vocea, nu doar răgușeala, nu doar ușoara, dar enervanta pronunție afectată, fals-elitistă, te-am ascultat pe *tine*. Ce încercai să-mi spui?

Ai lăsat mesajul în toiul nopții și l-am ascultat la primele ore ale dimineții, când m-am rostogolit în pat și-am văzut semnalul luminos al telefonului. Am ascultat primele trei cuvinte, *Julia, sunt eu*, și-am închis. Eram obosită și fără chef și nu voiam să-ți aud vocea. Am ascultat restul mai târziu. Nu mi s-a părut nici bizar, nici incitant. Era o chestie tipică ție: să lași mesaje criptice ca să-mi stârnești curiozitatea. Făceai asta de ani întregi și apoi, când sunai din nou după o lună sau două, îmi dădeam seama că n-a fost nicio criză, niciun mister, niciun eveniment major. Încercai doar să-mi atragi atenția. Era un joc.

Sau nu?

Am ascultat la nesfârșit mesajul și acum, că eram mai atentă, nu-mi venea să cred că nu remarcasem răsuflarea ușor întretăiată, moliciunea necaracteristică

a pronunției, ezitantă, tremurătoare.

Erai speriată.

Ce te speriasse? *Cine* te speriasse? Oamenii din satul ăsta, care se opresc să se holbeze, dar nu-și exprimă condoleanțele, care nici nu aduc mâncare, nici nu trimit flori? Nel, nu pare că ți se duce dorul. Ori poate ți-era frică de ciudata, distanta, furioasa ta copilă, care nu te jelește, care susține că te-ai sinucis, fără nicio dovadă, fără nicio logică?

M-am dat jos din pat și m-am furișat alături, în dormitorul tău. M-am simțit brusc ca un copil. Făceam asta odinioară când aici dormeau părinții și mi-era frică noaptea, când aveam coșmaruri după ce-mi spuneai una dintre poveștile tale. Am împins ușa și m-am strecurat înăuntru.

În încăpere era un aer închis, cald, iar la vederea patului tău nefăcut m-au podidit brusc lacrimile.

M-am așezat pe marginea lui, ți-am luat perna, înfășurată în pânză apretată gri-cremene cu bordură sângerie —, și am strâns-o în brațe. Mi-am amintit cu claritate cum am intrat amândouă aici de ziua mamei. Îi pregătiserăm micul dejun — era bolnavă — și ne străduiam să nu ne mai certăm. Armistițiile alea nu țineau niciodată prea mult: tu te săturai să mă ai prin preajmă, iar eu nu reușeam niciodată să-ți rețin atenția. Mă întorceam lângă mama, iar tu mă priveai cu ochii îngustați, disprețuitoare și în același timp rănită.

Nu te înțelegeam, dar dacă atunci îmi erai străină,

acum îmi pari ca de pe altă planetă. Stau în casa ta, printre lucrurile tale și familiară mi-e casa, nu tu. Nu te mai cunosc din adolescență, de când aveai șaptesprezece ani și eu treisprezece. Din noaptea aia când, ca un topor năpustit peste o bucată de lemn, o întâmplare ne-a spintecat, lăsând între noi o fisură largă și adâncă.

Dar abia șase ani mai târziu ai coborât iar toporul și ne-ai despiciat de tot. La priveghi. Tocmai o îngropaserăm pe mama, iar noi două fumam în grădină într-o noapte geroasă de noiembrie. Eu eram amuțită de durere, dar tu te „tratai“ de dimineață și aveai chef de vorbă. Îmi spuneai de-o călătorie pe care voiai s-o faci în Norvegia, la Stânca Amvon² — o faleză care se înalță la șase sute de metri deasupra unui fiord. Încercam să nu te-ascult, fiindcă știam ce era și nu voiam să aud așa ceva. Cineva — un prieten de-al tatei — a strigat cu limba un pic împleticită:

— Fetelor, sunteți bine? Vă înecați amarul?

— Înecați, înecați, înecați... ai repetat.

Și tu erai beată. M-ai privit pe sub pleoapele căzute cu o sclipire ciudată în ochi:

— Ju-ulia, ai zis trăgându-mi încet numele. Te gândești vreodată?

Mi-ai pus mâna pe braț și eu mi l-am retras.

— La ce să mă gândesc?

Mă ridicam deja în picioare, nu mai voiam să fiu cu tine, voiam să fiu singură.

În ape adânci

— La noaptea aia. Ai... Ai vorbit vreodată cu cineva despre noaptea aia?

M-am îndepărtat cu un pas, dar m-ai apucat de mână și m-ai strâns tare.

— Hai, Julia... fii sinceră. Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?

După aceea, n-am mai vorbit niciodată cu tine. Iar asta, după fiică-ta, a însemnat că *eu* m-am purtat oribil cu *tine*. Tare diferite ne mai sunt poveștile, așa-i, Nel?

N-am mai vorbit niciodată cu tine, dar asta nu te-a împiedicat să mă suni. Lăsați mesaje scurte și bizare, în care-mi povesteai de muncă sau de fiica ta, de vreun premiu câștigat, de vreo laudă primită. Nu spuneai niciodată unde erai sau cu cine, deși uneori auzeam în fundal zgomote, muzică sau mașini, uneori voci. Uneori ștergeam mesajele, alteori le păstram. Uneori le ascultam la nesfârșit, de puteam să le reproduc cuvânt cu cuvânt și după câțiva ani.

Uneori erai misterioasă, alteori furioasă; repetai insulte vechi, reactivai dispute de mult îngropate, făceai spume la gură din cauza unor vorbe aruncate cu ani în urmă. Atracția pentru moarte! Odată, scoasă din sărite, sătulă de obsesiile tale morbide, te acuzasem că ești atrasă de moarte și ce mi-ai mai scos ochii pentru asta!

Uneori erai sentimentală și vorbeai de mama, de copilărie, de fericirea trăită și pierdută. Alteori erai vioaie, fericită, exagerat de energică. *Vino la Casa*

În ape adânci

Morii! mă implorai. Te rog mult să vii! O să-ți placă mult. Te rog, Julia, e timpul să ștergem cu buretele toate chestiile alea. Nu te încăpățâna. A venit timpul. Și-atunci mă înfuriam — A venit timpul! De ce să fii tu aia care hotărăște când se termină problemele noastre?

Nu voiam decât să fiu lăsată în pace, să uit de Beckford, să uit de tine. Mi-am construit o viață — mai mică decât a ta, desigur, cum altfel? Dar e a mea. Prieteni buni, relații, un apartament micuț într-o suburbie frumoasă din nordul Londrei. O slujbă în asistență socială care dădea sens vieții mele, mă consuma și mă împlinea, în ciuda salariului mic și a programului lung.

Voiam să fiu lăsată în pace, dar tu refuzai categoric. Uneori de două ori pe an, alteori de două ori pe lună, sunai... și mă dădeai peste cap, mă tulburai, mă dezechilibrai. Exact cum făceai dintotdeauna — era o versiune adultă a tuturor jocurilor pe care obișnuiai să le joci. Și tot timpul ăsta așteptam, așteptam singurul telefon la care poate chiar aș fi răspuns, cel în care-mi explicai de ce te-ai purtat cum te-ai purtat când eram copile, cum ai putut să-mi faci rău, să stai cu mâinile-n sân când cineva îmi făcea rău. Cumva, îmi doream să stau de vorbă cu tine, dar nu înainte să-mi spui că regreti, nu înainte să mă implori să te iert. Dar scuzele tale n-au venit niciodată și încă le mai aștept.

Am deschis primul sertar al noptierei. Erau acolo vederi, nescrise — probabil poze cu locurile în care

fusesseși —, prezervative, lubrifiant, o brichetă argintie model vechi cu inițialele L.S. gravate pe-o parte. L.S. Un iubit? M-am uitat iar prin cameră și m-a izbit faptul că în casa asta nu exista nicio fotografie a vreunui bărbat. Nici aici, nici la parter. Până și tablourile reprezentau aproape toate femei. Și când îmi lăsa mesaje, vorbeai de munca ta, de casă și de Lena, dar n-ai pomenit niciodată de vreun bărbat. Bărbații parcă n-au fost niciodată importanți pentru tine.

Dar a fost unul, nu? Demult de tot, a existat un băiat care a fost important pentru tine. În adolescență te strecurai noaptea afară, ieșeai pe fereastra spălătoriei, aterizai pe malul râului și te furișai pe lângă casă, în noroi până la glezne. Te cățărai cu greu pe mal până pe străduță, unde te aștepta el. Robbie.

Când mă gândeam la Robbie, la tine cu Robbie, mă simțeam de parcă traversam podul arcuit cu viteză maximă: amețită. Robbie era înalt, lat și blond, cu gura arcuită într-un permanent rânjet batjocoritor. Avea un fel de a se uita la o fată de ți se tăiau picioarele. Robbie Cannon. Masculul Alpha, liderul haitei, care mirosea mereu a Lynx³ și a sex, brutal și rău. Îl iubeai, așa spuneai, deși mie nu mi s-a părut niciodată cine știe ce mare iubire între voi. Tu și cu el fie erați călare unul pe altul, fie vă aruncați insulte, niciodată ceva pe la mijloc. Nu era niciodată pace. Nu țin minte să vă fi auzit râzând. Dar îmi aminteam cât se poate de limpede cum stăteați întinși pe malul bulboanei, înlănțuiți și cu

picioarele în apă și cum el s-a rostogolit peste tine și ți-a împins umerii în nisip.

Cumva, imaginea aia a stârnit în mine ceva neplăcut, m-a făcut să simt ceva ce nu mai simțisem de multă vreme. Rușine. Rușinea obscenă, secretă a voyeurului, cu încă o tentă, ceva ce nu reușeam să identific și nici nu voiam. Am încercat să o ignor, dar mi-am adus aminte: aia n-a fost singura dată când v-am văzut.

M-am simțit dintr-odată stânjenită, așa că m-am ridicat de pe patul tău și m-am plimbat prin cameră, uitându-mă la poze. Poze peste tot. Normal. Poze înrămate cu tine pe comodă, bronzată și zâmbitoare, la Tokyo și Buenos Aires, pe plaje sau la schi, cu fiica ta în brațe. Pe pereți, copii înrămate ale copertelor de reviste realizate de tine, un articol de pe prima pagină a ziarului *New York Times*, premiile care ți-au fost decernate. Toate dovezile succesului tău, mărturia faptului că m-ai întrecut în toate. Slujbă, frumusețe, copii, viață. Și acum m-ai întrecut iar. Chiar și la asta, tot tu câștigi.

O poză m-a oprit brusc în loc. Era cu tine și Lena — care nu mai era bebeluș, ci o fetiță de vreo cinci sau șase ani, poate mai mult, nu-mi dau seama niciodată ce vârstă au copiii. Zâmbește, arătându-și dinții mici și albi și imaginea are ceva straniu, care mi-a făcut părul măciucă; e ceva în ochii ei, în expresia feței, care-i dă un aer de animal de pradă.

Simțeam cum îmi zvâcnește pulsul în gât, cum se trezește în mine o veche frică. M-am întins înapoi pe pat și am încercat să nu aud apa, dar chiar și cu ferestrele închise, sunetul era omniprezent la ultimul etaj al casei. Îl simțeam cum se împinge în ziduri, cum se scurge prin crăpăturile cărămizilor, cum crește. Îi simțeam pe limbă gustul, mâlos și murdar și parcă mi se umezise pielea.

Undeva în casă am auzit pe cineva râzând și aș fi jurat că erai tu.

² Preikestolen — „amvon“ în norvegiană — este o platformă de stâncă din Norvegia, înaltă de 604 metri deasupra nivelului mării, care oferă o panoramă extraordinară asupra fiordului Lysefjord. (N. t.)

³ Lynx e denumirea sub care sunt comercializate produsele de îngrijire Axe în Marea Britanie, Irlanda, Noua Zeelandă, Australia și China. (N.t.)

AUGUST 1993

Jules

Mama mi-a cumpărat un costum de baie nou, model retro, cu pătrățele albastre și albe și cu „susținere“. Ar fi trebuit să arate gen Marilyn Monroe în anii '50. Grasă și albă, nu eram nici pe departe Norma Jean, dar l-am îmbrăcat totuși, fiindcă se dăduse peste cap să-l găsească. Nu era simplu să găsești un costum de baie pentru cineva ca mine.

Mi-am pus peste el o pereche de pantaloni scurți albaștri și un tricou alb XXL. Când Nel a coborât la prânz în blugii ei tăiați și sutienul de la bikini legat pe după gât, mi-a aruncat o singură privire, apoi a zis:

— Vii și tu la râu după-amiază? pe un ton care spunea cât se poate de clar că nu voia să vin, după care a prins privirea mamei și-a spus: Eu nu stau să-i port de grijă, da? Mă duc acolo să mă-ntâlnesc cu prietenii.

Mama a zis:

— Nel, fii drăguță.

Atunci mama era în remisie, fragilă de o putea doborî și o pală de vânt, cu pielea măslinie îngălbenită ca hârtia veche, iar eu și Nel primiserăm instrucțiuni clare de la tata Să Ne Purtăm Frumos Una cu Alta.

Asta însemna, printre altele, să Mă Alătur, așa că da, mă duceam la râu. Toată lumea se ducea la râu. Adevărul e că nici nu aveai ce altceva să faci. Beckford

În ape adânci

nu era ca orașele de pe plajă, nu avea parc de distracții, nici sală de jocuri mecanice, nici măcar minigolf. Avea doar apă. Atât.

După primele câteva săptămâni de vară, odată ce toată lumea se lămurise unde îi era locul și cu cine, odată ce străinii și localnicii socializaseră și se stabiliseră prietenii și dușmăniile, oamenii începeau să-și petreacă vremea în grupuri pe malul râului. Piticii se duceau să înoate la sud de Casa Morii, unde apa curgea leneș și se putea prinde pește. Puștii răi pierdeau vremea pe la căsuța familiei Ward, unde se drogau și făceau sex, se jucau cu planșe de spiritism și încercau să invoce spirite mânioase. (Nel mi-a spus că, dacă te uital atent, încă se mai vedeau pe pereți urme de sânge de la Robert Ward.) Dar cei mai mulți se adunau la Bulboana Înecaților. Băieții săreau de pe stânci, fetele făceau plajă, se puneau muzică și se făceau grătare. Întotdeauna aducea cineva bere.

Aș fi preferat să stau acasă, între patru pereți, ferită de soare. Aș fi preferat să stau în pat și să citesc sau să joc cărți cu mama, dar nu voiam să-și facă griji din pricina mea, avea lucruri mai importante pe cap. Voiam să-i arăt că pot să fiu sociabilă, că pot să-mi fac prieteni, că pot să Mă Alătur.

Știam că Nel nu voia să vin. Din partea ei, cu cât stăteam mai mult în casă, cu atât mai bine și cu atât scădeau șansele ca prietenii ei să mă vadă — rubiconda, rușinea familiei: *Julia*, grasă, urâtă și

În ape adânci

penibilă. Se simțea jenată când era cu mine și mergea întotdeauna câțiva pași mai în față sau rămânea zece pași în urmă; stinghereala ei în prezența mea era suficient de evidentă încât să atragă atenția. Odată, când am ieșit împreună din magazin, l-am auzit pe unul din băieți spunând „*Sigur* e adoptată. Scârba aia grasă n-are cum să fie sora adevărată a lui Nel Abbott“. Au râs, iar eu m-am uitat la ea căutând compasiune, dar n-am văzut decât rușine.

În ziua aia am mers singură la râu. Duceam o geantă în care aveam un prosop și o carte, o doză de Cola fără zahăr și două batoane Snickers, în caz că mi se făcea foame între prânz și cină. Burta și spatele mă dureau și am vrut să mă întorc în intimitatea cămăruței mele răcoroase și întunecoase, unde puteam să fiu singură. Nevăzută.

Prietenii lui Nel erau deja acolo și colonizaseră plaja, mica semilună de țărm nisipos de pe latura apropiată a bulboanei. Era cel mai bun loc de stat, puțin în pantă, puteai să te întinzi, cu degetele de la picioare în apă. Erau trei fete: două localnice și o fată pe nume Jenny, care venea din Edinburgh și avea o piele superbă, de culoarea fildeșului și părul negru, tuns într-un bob perfect. Deși era scoțiană, vorbea engleza curată, fără accent, și băieții încercau cu disperare s-o agațe, se zvonea că încă era virgină.

Toți cu excepția lui Robbie, bineînțeles, care n-avea ochi decât pentru Nel. Se cunoscuseră cu doi ani

În ape adânci

înainte, când el avea șaptesprezece ani și ea cincisprezece și de-acum erau un cuplu de vară stabil, cu toate că aveau voie să se vadă cu alții în restul anului, fiindcă nu era realist să-i ceri lui să fie fidel când ea nu era acolo. Robbie avea un metru optzeci și cinci, era frumos și popular, juca mult rugby, iar familia lui avea bani.

Când Nel era cu Robbie, se întorcea uneori acasă cu vânătăi pe încheieturi sau pe brațe. Când am întrebat-o de unde le are, a râs și-a zis: „Tu ce crezi?” Robbie îmi stârnea o senzație ciudată în stomac și nu mă puteam abține să nu mă holbez la el de câte ori era prin preajmă. Încercam să n-o fac, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de pe el. Observase și el și începuse să se uite și el la mine. El și Nel făceau poante pe chestia asta, iar uneori se uita la mine și-și lungea buzele, apoi râdea.

Băieții erau și ei acolo, înotau pe partea cealaltă, se cățarau pe mal, se-mpingeau de pe pietre, râdeau, injurau și se făceau unul pe altul poponari. Așa păreau să meargă lucrurile întotdeauna: fetele stăteau și așteptau, iar băieții se hârjoneau până se plictiseau și atunci veneau în partea asta și le făceau fetelor diverse lucruri, iar fetele uneori îi lăsau, alteori le opuneau rezistență. Toate cu excepția lui Nel, care nu se temea să plonjeze în apă și să-și ude părul, care savura jocurile lor brutale, care reușea să facă echilibristică între a fi socotită un băiețoi și a fi obiectul suprem al

dorinței lor.

Bineînțeles, nu m-am dus să stau cu prietenii lui Nel. Mi-am întins prosopul sub copaci și m-am așezat. Mai era un grup de fete mai mici, cam de vârsta mea, un pic mai încolo și pe una dintre ele am recunoscut-o din verile trecute. Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu. I-am făcut scurt cu mâna, dar s-a uitat în altă parte.

Era foarte cald. Și-atunci am tânjit să intru în apă. Îmi imaginam foarte clar cum aș simți-o pe piele, curată și lină, îmi imaginam moliciunea fleșcăită a nămolului cald printre degetele de la picioare, parcă vedeam și lumina caldă, portocalie de pe pleoapele mele închise când mă întindeam pe spate să fac pluta. Mi-am scos tricoul, dar nu m-a răcorit deloc. Am observat că Jenny mă studia strâmbând din nas, apoi a lăsat ochii-n jos când și-a dat seama că i-am văzut dezgustul de pe chip.

M-am întors cu spatele la toți, m-am întins pe partea dreaptă și-am deschis cartea. Citeam *Istoria secretă*⁴. Ce-mi mai doream și eu un grup de prieteni ca ăia — strâns uniți, exclusiviști și sclipitori. Îmi doream să am pe cineva de urmat, care să mă protejeze, pe cineva remarcabil datorită creierului, nu picioarelor ei lungi. Deși știam că, dacă erau astfel de oameni pe-aici sau la școala mea din Londra, n-ar fi vrut să fie prieteni cu mine. Nu eram proastă, dar nici nu străluceam.

Nel strălucea.

A coborât la râu la un moment dat, pe la mijlocul

după-amiezii. Am auzit-o că-și striga prietenii, iar băieții i-au răspuns din vârful falezei, unde stăteau și fumau cu picioarele atârinate peste margine. M-am uitat peste umăr și-am privit-o cum s-a dezbrăcat și-a intrat alene în apă, stropindu-se pe trup și savurând atenția pe care-o atrăgea.

Băieții coborau acum de pe culmea falezei stâncoase, prin pădure. M-am rostogolit pe burtă având grijă să-mi țin capul în jos și ochii fixați ferm pe pagină, unde cuvintele erau încețoșate. Îmi doream să nu fi venit, îmi doream să mă fi putut fofila de-acolo pe neobservate, dar nu puteam face nimic pe neobservate, efectiv nimic. Masa mea diformă și albă n-a dispărut nicăieri.

Băieții aveau o minge de fotbal și au pus de-o miuță. Îi auzeam cerând pase, auzeam mingea plesnind suprafața apei și râsetele stridente ale fetelor când erau stropite. Apoi am simțit o plesnitură usturătoare pe coapsă când m-a lovit mingea. Râdeau toți. Robbie a ridicat o mână și a alergat spre mine să ia mingea.

— Scuze, scuze, a spus cu un rânjet larg pe față. Scuze, Julia, n-am vrut să te lovesc.

A luat mingea și l-am văzut că se uita la mine, la semnul roșu, murdar de noroi de pe carnea mea, palidă și marmorată. Cineva a zis ceva de o țintă mare, îhî, ușa grajdului o mai poți rata, da' curu' ăla, mai greu.

M-am întors la cartea mea. Mingea a lovit un

copac doar la vreun metru de mine și cineva a strigat „Scuze“. I-am ignorat. S-a întâmplat iar, și apoi încă o dată. M-am întors; aruncau spre mine. Tragere la țintă. Fetele erau încovoiate de răs, se sufocau de-a dreptul, iar hohotele lui Nel se auzeau cel mai tare.

M-am ridicat în fund și-am încercat să fac pe tupeista: „Ha, ha. *Bine*, bravo. Foarte amuzant. Cred că e cazul să încetați. Terminați odată!“ am strigat, dar altul mă luase în vizor. Mingea a venit spre mine. Mi-am ridicat brațul să-mi protejez fața și mingea mi-a lovit carnea tare, usturător, cu o plesnitură sonoră. Cu lacrimile înțepându-mi ochii, m-am ridicat cât am putut de repede în picioare. Fetele mai mici se uitau și ele. Una dintre ele își acoperise gura cu mâna. „Opriti-vă!“ a strigat ea. „Ați lovit-o. Îi curge sânge“.

M-am uitat în jos. Aveam sânge pe picior și se prelingea pe interiorul coapsei spre genunchi. Nu era de la asta — mi-am dat seama imediat —, nu mă răniseră. Crampele abdominale, durerea de spate... și toată săptămâna mă simțisem mai nefericită ca de obicei. Sângeram de-a binelea, din greu, nu doar un avertisment — pantalonii scurți erau îmbibați de sângele care trecuse prin ei. Se uitau la mine, toți, mă priveau țintă. Fetele nu mai râdeau, se uitau una la alta cu gurile căscate, pe jumătate oripilate, pe jumătate amuzate. I-am prins privirea lui Nel și ea și-a ferit-o. Mai că o simțeam cum se crispează. Îi venea să intre în pământ. Îi era rușine cu mine. Mi-am tras tricoul cât de

repede am putut, mi-am înfășurat prosopul pe talie și m-am îndepărtat poticnit și stângaci pe potecă. Când plecam, i-am auzit pe băieți râzând din nou.

În noaptea aia am intrat în apă. Mai târziu... mult, mult mai târziu și băusem — prima mea experiență cu alcoolul. Se întâmplaseră și alte lucruri. Robbie a venit după mine, m-a căutat, și-a cerut iertare pentru cum se purtaseră el și prietenii lui. Mi-a spus ce rău îi părea, m-a luat de umeri, mi-a spus că n-aveam de ce să-mi fie rușine.

Dar tot m-am dus la Bulboana Înecaților și Nel m-a scos afară. M-a tras pe mal și m-a săltat în picioare. Mi-a tras o palmă zdravănă peste față. „Ce-ai făcut, grasă idioată ce ești? Ce încerci să faci?”

⁴ Romanul de debut, de mare succes, al scriitoarei americane Donna Tartt, care analizează circumstanțele care duc la o crimă într-un grup de studenți la Studii Clasice; roman apărut în 2005 la Editura Polirom. (N. t.)

2015 MIERCURI, 12 AUGUST

Patrick

Căsuța familiei Ward nu mai era a familiei Ward de mai bine de-un secol și nu-i aparținea nici lui Patrick. De fapt, nu părea să mai aparțină cuiva. Presupunea că era a consiliului local, deși nimeni nu se declarase proprietar. Dar, în orice caz, Patrick avea o cheie, iar asta-l făcea să se simtă răspunzător. Plătea micile facturi de curent și apă și instalase cu mâna lui yala în urmă cu câțiva ani, după ce ușa veche fusese distrusă de golani. Acum doar el și fiul lui, Sean, mai aveau chei, iar Patrick avea grijă să păstreze locul curat și aranjat.

Doar că uneori ușa era lăsată descuiată și, ca să fie sincer, Patrick nu mai putea fi sigur că o încuiase. În ultimul an începuse să aibă din ce în ce mai des momente de confuzie care-l umpleau de o groază așa de înghețată, că refuza să o înfrunte. Uneori uita cuvinte sau nume și îi lua mult timp să le regăsească. Vechi amintiri ieșeau la suprafață ca să spargă seninătatea gândurilor lui, amintiri colorate sălbatic, tulburător de zgomotoase. La periferia câmpului lui vizual începeau să se miște umbre.

Patrick se ducea zilnic în susul râului, făcea parte din rutina lui: trezit devreme, mers pe jos de-a lungul râului cele trei mile până la căsuță, uneori o oră-două

de pescuit. Acum făcea mai rar asta. Nu era doar oboseala sau durerea de picioare, ce-i lipsea era voința. Nu mai găsea plăcere în lucrurile care îl bucurau odinioară. Dar tot îi plăcea să verifice, iar când își simțea picioarele zdravene, încă mai reușea să facă drumul pân-acolo și-napoi în vreo două ore. Însă în dimineața asta se trezise cu pulpa stângă umflată și dureroasă, pulsația surdă din venă la fel de nemiloasă ca ticăitul unui ceasornic. Așa că s-a hotărât să ia mașina.

S-a ridicat cu greu din pat, a făcut duș, s-a îmbrăcat și apoi, cu o bruscă iritare, și-a amintit că mașina era încă la service — uitase cu desăvârșire s-o ia ieri după-amiază. Bombănind în barbă, traversă, șchiopătând, curtea ca s-o întrebe pe noră-sa dac-o putea împrumuta pe-a ei.

Nevasta lui Sean, Helen, era în bucătărie, spăla podeaua. În timpul trimestrului, la ora asta ar fi fost deja plecată — era directoarea școlii și avea grijă să fie în birou la șapte și jumătate, în fiecare dimineață. Chiar și în vacanțe, nu era genul care să lenevească-n pat. Nu-i stătea în fire să fie leneșă.

— Văd că ești matinală, a spus Patrick când a intrat în bucătărie, iar ea zâmbi. Cu ridurile care-i încrețeau pielea din jurul ochilor și şuvițele albe din părul scurt castaniu, Helen arăta mai bătrână decât cei treizeci și șase de ani pe care-i avea. Mai bătrână — și-a spus Patrick — și mai obosită decât ar trebui.

În ape adânci

— N-am putut dormi, spuse ea.

— Oh, îmi pare rău, draguță.

Ridică din umeri:

— Asta e.

Puse mopul în găleată și-l sprijini de perete.

— Îți fac o cafea, tată?

Așa-i spunea acum. La început i-a sunat ciudat, dar acum îi plăcea; îl încălzea afecțiunea din vocea ei când rostea cuvântul. Îi spuse că ar lua niște cafea într-un termos, explicând că voia să o ia în amonte pe râu.

— N-o să te apropii deloc de bulboană, da? Mă gândesc că...

Patrick scutură din cap:

— Nu, sigur că nu.

Făcu o pauză.

— Cum se descurcă Sean cu toată chestia asta?

Ea ridică iar din umeri:

— Știi tu. Nu prea vorbește.

Sean și Helen locuiau în casa pe care Patrick o împărțise pe vremuri cu soția lui. După moartea ei, Sean și Patrick trăiseră acolo. Mult mai târziu, după căsătoria lui Sean, transformaseră vechiul grajd din cealaltă parte a curții, și Patrick se mutase acolo. Sean a protestat, spunând că el și Helen ar trebui să se mute, dar Patrick nici n-a vrut să audă. Îi voia acolo, îi plăcea senzația de continuitate, senzația că ei trei erau o micuță comunitate, parte din oraș, dar cumva separată.

În ape adânci

Când a ajuns la cabană, Patrick văzu imediat că fusese cineva acolo. Perdelele erau trase și ușa de la intrare era un pic întredeschisă. Înăuntru, găsi patul nefăcut. Pe podea erau pahare goale cu urme de vin și un prezervativ plutea în vasul de toaletă. În scrumieră erau mucuri de la țigări rulate cu mâna. A luat unul și l-a adulmecat să vadă dacă nu mirosea a marijuana, dar a simțit doar miros de scrum rece. Mai erau și alte chestii: haine și diverse resturi — o șosetă albastră desperecheată, un șirag de mărgele. Le-a adunat pe toate, îndesându-le într-o pungă de plastic. A desfășurat patul, a spălat paharele în chiuvetă, a aruncat mucurile în coșul de gunoi și a încuiat cu grijă ușa. A dus totul la mașină și a azvârlit cearșafurile pe bancheta din spate, gunoiul în portbagaj și diversele mărunțișuri în torpedou.

A încuiat mașina și s-a dus pe malul râului, aprinzându-și pe drum o țigară. Îl durea piciorul și pieptul i s-a strâns când a inhalat fumul fierbinte care-l izbea în fundul gâtului. Tușind, și-a imaginat cum pereții plămânilor lui obosiți și înnegriți sunt răzuiți de tusea caustică. Dintr-odată s-a întristat profund. Stările astea îl apucau uneori și-l încleștau cu atâta forță, că se trezea că-și dorea să se termine totul. Toate. S-a uitat la apă și pufni. N-avea să fie niciodată unul dintre ăia care cedau tentației de a se cufunda, de a scăpa de toate poverile, dar era suficient de sincer încât să recunoască faptul că uneori până și el înțelegea atracția uitării

depline.

Când a ajuns înapoi acasă se apropia amiaza și soarele era sus pe cer. Patrick a văzut pisica vagaboandă pe care-o hrănea Helen traversând alene curtea către tufa de rozmarin din stratul de sub fereastra bucătăriei. A observat că spinarea îi era ușor curbată și pântecul umflat. Gestantă. Va trebui să ia măsuri.

JOI, 13 AUGUST

Erin

Vecinii mei de doi bani din clădirea în care am închiriat pe termen scurt un apartament ieftin în Newcastle se certau ca chiorii azi-dimineață la ora patru, așa că m-am hotărât să mă duc să alerg. Eram gata îmbrăcată și pregătită când m-am gândit, de ce să alerg aici când aș putea să alerg acolo? Așa că am condus până în Beckford, am parcat lângă biserică și am luat-o-n sus pe poteca de lângă râu.

La început a fost mai greu. Odată ce treci de bulboană trebuie să urci dealul și-apoi să cobori panta pe partea cealaltă, dar apoi terenul devine mai drept și alergarea e de vis. E răcoare înainte să se ridice soarele verii, e liniște, peisajul e frumos, nu sunt cicliști — o diferență mare față de traseul meu din Londra de-a lungul Canalului Regent, unde făceam slalom printre bicicliști și turiști de la un capăt la altul.

Câteva mile-n sus pe râu, valea se lărgeste și dealul verde din cealaltă parte, unde pasc oi, se îndepărtează într-o pantă lină. Am alergat pe teren drept cu pietriș, sterp, cu excepția câtorva petice de iarbă aspră și a grozamei omniprezente. Am alergat tare, cu capul în pământ, până ce, cam după o milă, am dat de o căsuță retrasă, cu un șir de mesteceni în spate.

Am încetinit să-mi trag sufletul și m-am îndreptat

În ape adânci

spre clădire ca s-arunc o privire. Era o căsuță izolată, aparent neocupată, dar nu abandonată. Avea perdele, parțial trase și geamurile erau curate. M-am uitat înăuntru și-am văzut un living micuț, mobilat cu două fotolii verzi și o măsuță între ele. Am încercat ușa, dar era încuiată, așa că m-am așezat la umbră pe scările de la intrare și-am băut din sticla mea de apă. Mi-am întins picioarele, mi-am flexat gleznelor și-am așteptat să-mi revină la normal respirația și pulsul. Cineva scrijelise pe prag un mesaj — *Pe-aici a trecut Annie Nebuna* — și desenase un mic craniu.

Ciorile din copacii din spatele meu se ciondăneau, dar în afară de asta și de behăitul ocazional al oilor, valea era tăcută, perfectă, netulburată. Mă consider orășeancă get-beget, dar locul ăsta, așa ciudat cum e, îți intră-n sânge.

Inspectorul Townsend convocă o ședință imediat după ora nouă. Nu eram mulți — vreo doi polițiști în uniformă care ne ajutaseră cu mersul din ușă-n ușă în căutare de martori, Callie, polițista tinerică, Părosul cu știința și eu. Townsend fusese cu legistul la autopsie — ne-a adus toate informațiile, majoritatea nefiind cine știe ce surpriză. Nel a murit din cauza rănilor provocate în cădere. Nu avea apă în plămâni, deci nu s-a înecat, când a străpuns suprafața apei totul se sfârșise deja. Nu erau răni care să nu poată fi explicate de cădere — n-avea zgârieturi sau vânătăi în locuri aiurea sau care ar putea sugera intervenția altcuiva. Mai avea și o

cantitate destul de mare de alcool în sânge, cam cât trei-patru pahare.

Callie ne-a pus la curent cu rezultatele investigației din ușă-n ușă — nu că ar fi fost cine știe ce de zis. Nel a fost la cârciumă pentru scurt timp duminică seara și a plecat de acolo pe la șapte. A fost la Casa Morii cel puțin până la zece și jumătate, ora la care Lena s-a dus la culcare. Nimeni n-a mai declarat că ar fi văzut-o după aceea. Și nimeni n-a declarat că ar fi văzut-o implicată recent în vreo dispută, deși marea majoritate a cetățenilor era de acord că nu era prea agreată. Localnicilor nu le plăcea atitudinea ei, aroganța străineii care vine în orășelul lor și se laudă că spune povestea lor. Cine se credea?

Părosul trecuse prin e-mailurile lui Nel — crease un cont dedicat proiectului și-i invitase pe localnici să-i trimită poveștile lor. În mare parte, primise doar înjurături.

— Deși n-aș spune că e mult mai rău decât ce primesc pe internet o mulțime de femei într-o zi obișnuită, a zis el ridicând din umeri a scuză și privindu-mă de parcă era răspunzător de fiecare idiot misogin de pe net.

— O să-i luăm la întrebări pe toți, desigur, dar...

Restul mărturiei Părosului a fost chiar foarte interesant. În primul rând, demonstra că Jules Abbott era o mincinoasă: telefonul lui Nel încă lipsea cu desăvârșire, dar facturile ei detaliate arătau că, deși

nu-și prea folosea mobilul, o sunase de *unsprezece* ori pe sora ei în ultimele trei luni. Majoritatea apelurilor sub un minut, uneori două-trei; niciunul nu fusese prea lung, dar nici nu i se închisese telefonul în nas.

Reușise să stabilească și ora exactă a decesului. Camera de pe fața stâncoasă a falezei — cea care nu fusese distrusă — surprinsese ceva. Nimic șocant, nimic grăitor, doar o bruscă mișcare rapidă, blurată, în beznă, urmată de o perdea de stropi de apă. Camera ne spunea că la ora 02:31 a.m. Nel s-a prăbușit în apă.

Ce-i mai bun a lăsat la final.

— Am găsit o amprentă pe carcasa celeilalte camere, cea stricată, spuse. Nu se potrivește cu niciuna din baza noastră de date, dar n-am putea cere localnicilor să înceapă să vină la secție ca să-i eliminăm din lista de suspecti?

Townsend aproba.

— Camera aia a mai fost vandalizată, a continuat Părosul ridicând din umeri, așa că nu ne va oferi ceva neapărat concludent, dar...

— Chiar și-așa. Să vedem ce aflăm. Vă las dumneavoastră sarcina asta, a spus Townsend uitându-se la mine. Eu o să stau puțin de vorbă cu Julia Abbott despre apelurile astea.

S-a ridicat și și-a încrucișat brațele pe piept cu bărbia lăsată-n jos.

— Ar trebui să știți cu toții — a zis cu voce scăzută, aproape a scuză — că azi-dimineață am avut o

În ape adânci

discuție telefonică cu șefii de la Divizie.

A oftat adânc, iar noi, ceilalți, ne-am aruncat priviri rapide. Știam ce urma.

— Date fiind rezultatele autopsiei și lipsa oricărei dovezi care să indice că ar fi avut loc o altercație pe faleza aia, se pune presiune pe noi să nu ne *risipim resursele* — puse mici ghilimele în aer — pe o sinucidere sau moarte accidentală. Deci. Știu că mai sunt multe de făcut, dar trebuie să lucrăm rapid și eficient. N-o să ni se dea prea mult timp pentru cazul ăsta.

N-aș putea spune că am fost șocată. M-am gândit la conversația pe care-o avusesem cu inspectorul-șef în ziua în care am primit cazul — *aproape sigur s-a aruncat*. Toată lumea se-arunca pe-aici — unii de pe stânci, alții la tras concluzii. Deloc surprinzător, având în vedere istoria locului.

Dar chiar și-așa, nu-mi plăcea. Nu-mi plăcea că două femei ajunseseră în apă în ultimele două-trei luni și că se cunoșteau. Exista o legătură între ele: locul și oamenii. Le mai lega și Lena: cea mai bună prietenă a uneia, fiica celeilalte. Ultima persoană care-a văzut-o pe maică-sa în viață și prima care-a insistat că toate astea — nu doar moartea maică-sii, ci și misterul care-o înconjură — erau *ce și-a dorit*. Tare bizar să auzi asta din gura unui copil.

I-am spus și inspectorului când ieșeam din secție. M-a privit mâhnit.

În ape adânci

— Dumnezeu știe ce-o fi în capul fetei ăleia, spuse. O să încerce să găsească o explicație logică, un răspuns. O să...

S-a oprit. Spre noi venea o femeie: de fapt, mai mult se târa decât mergea, bombănind pentru sine. Purta o haină neagră, în ciuda căldurii, părul grizonant era brăzdat de șuvițe mov și pe unghii avea ojă neagră. Arăta ca o adeptă a stilului goth, bătrână.

— ‘Neața, Nickie, i-a spus Townsend.

Femeia a ridicat privirea spre el, apoi către mine, mijind ochii pe sub sprâncenele stufoase.

— Împf, a mormăit în loc de salut. Ei? Ați ajuns la vreo concluzie?

— O concluzie despre ce, Nickie?

— Despre cine-a împins-o? s-a repezit ea împrôșcând stropi de salivă. Despre cine-a împins-o.

— Cine-a *împins-o*? am repetat. Vă referiți la Danielle Abbott? Aveți informații care ne-ar putea fi utile, doamnă... ăăăă...?

S-a uitat urât la mine, apoi s-a întors spre Townsend.

— Pe-asta cum o strigă acasă? l-a întrebat, ridicând degetul mare în direcția mea.

— E sergentul Morgan, i-a zis el calm. Vrei să ne spui ceva, Nickie? Ceva despre noaptea aia?

Ea pufnea din nou.

— N-am văzut nimic. Și chiar dac-aș fi văzut, doar ăștia de-alde voi nu stau să se uite-n gura mea,

nu?

Și-a continuat drumul ei târșâit pe strada scaldată-soare, mormăind în continuare.

— Ce credeți c-a vrut să spună? l-am întrebat pe inspector. N-ar trebui să vorbim cu ea în mod oficial?

— În locul dumneavoastră n-aș lua-o prea în serios pe Nickie Sage, răspunse Townsend scuturând din cap. Nu e tocmai demnă de încredere.

— Nu?

— Spune că e „clarvăzătoare“, că vorbește cu morții. Am mai avut ceva probleme cu ea, înșelăciune și altele asemenea. În plus, susține și că e descendenta unei femei care a fost omorâtă aici de vânătorii de vrăjitoare, adăugă el sec. E nebună de legat.

Jules

Când s-a auzit soneria de la ușă, eram în bucătărie. Am aruncat o privire pe geam și l-am văzut pe detectivul Townsend stând în fața treptelor și uitându-se-n sus, la ferestre. Lena a ajuns la ușă înaintea mea, i-a deschis și a spus:

— Salut, Sean!

Townsend intră în casă, atingându-i în treacăt trupul slăbănog și remarcându-i (n-avea cum să nu remarce) blugii tăiați, tricoul cu celebrul imprimeu Rolling Stones cu limba scoasă. Mi-a întins mâna și i-am strâns-o. Avea palma uscată, dar pielea avea un fel de patină nesănătoasă și sub ochi avea cearcăne pământii. Lena se uita la el printre gene. Duse mâna la gură și începu să-și roadă o unghie.

L-am condus în bucătărie și Lena a venit după noi. Ne-am așezat la masă, iar ea s-a sprijinit de blat. Își încrucișă gleznelor, apoi se foi un pic și le încrucișă iar.

Townsend n-o privi deloc, tuși și își frecă o mână de încheietura celeilalte.

— Am finalizat autopsia, spuse încet.

Acum se uita spre Lena, apoi la mine.

— Nel a murit în cădere. Nu există indicii care să arate intervenția altcuiva. Avea și ceva alcool în sânge.

Vocea i se făcu mai domoală:

— Suficient cât să-i afecteze judecata. S-o facă să

fie nesigură pe picioare.

Lena scoase un sunet, un lung suspin întretăiat. Detectivul își privea mâinile, împreunate acum pe masă, în fața lui.

— Dar... Nel se cățara ca o capră pe stâncile alea, am zis. Și putea să ducă mai mult de câteva pahare de vin. Nel putea duce fără probleme o sticlă...

Aprobă:

— Posibil... dar în beznă, acolo sus...

— N-a fost un accident, spuse Lena tăios.

— Nu s-a *aruncat*, am repezit-o și eu.

Lena mă privi cu ochi mijiți și buza de sus ridicată.

— De unde știi *tu*? întrebă.

Se întoarse spre detectiv:

— Știi că te-a mințit? A mințit când a zis că n-a avut niciun fel de contact cu mama. Mama a încercat s-o sune de... nici nu știu de câte ori. N-a răspuns niciodată, n-a sunat înapoi niciodată, n-a...

Se opri și mă privi:

— Pur și simplu... până la urmă, ce cauți aici? Nu te vreau aici.

Ieși furtunos, trântind după ea ușa bucătăriei. Câteva clipe mai târziu se trânti și ușa camerei ei.

Eu și inspectorul Townsend am rămas tăcuți. Așteptam să mă întrebe de apelurile telefonice, dar n-a spus nimic: nu i se citea nimic în ochi și chipul îi era

inexpresiv.

— Nu vi se pare bizar cât de convinsă e că Nel a făcut asta în mod deliberat? am spus în cele din urmă.

Se întoarse spre mine cu capul înclinat puțin într-o parte, dar tot nu spuse nimic.

— Aveți vreun suspect în cazul ăsta? Vreau să zic... mie nu prea mi se pare că-i pasă cuiva de pe-aici că a murit.

— Dumneavoastră aveți? spuse pe ton plat.

— Ce-ntrebare-i asta?

Simțeam cum mi se-ncingeau obrazii. Știam ce urmează.

— Domnișoară Abbott, spuse. Julia.

— Jules. Mă cheamă Jules.

Trăgeam de timp, ca să amân inevitabilul.

— Jules.

Își drese glasul.

— Așa cum a menționat și Lena, deși ne-ați spus că n-ați avut niciun fel de contact cu sora de ani întregi, desfășurătorul convorbirilor de pe mobilul lui Nel arată că numai în ultimele trei luni v-a sunat de unsprezece ori.

Mi-am ferit privirea, cu fața arzând de rușine.

— *Unsprezece* telefoane. De ce ne-ați mințit?

(*Tot timpul minte, ai mormăit pe-ascuns. Tot timpul. Tot timpul spune povești.*)

— N-am mințit. N-am vorbit niciodată cu ea. Cum a zis și Lena: lăsa mesaje, eu nu răspundeam. Deci

n-am mințit, am repetat cu o voce care-mi suna până și mie nevolnică, miorlăită. Uitați ce e, nu-mi puteți cere să vă explic, fiindcă e imposibil de explicat cuiva din afară. Eu și Nel aveam probleme vechi — dar asta n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat.

— De unde știți? întrebă Townsend. Dacă n-ați vorbit cu ea, de unde știți cu ce-are legătură?

— Păi... Poftim! am zis și i-am întins mobilul. Luați-l și auziți cu urechile dumneavoastră.

Îmi tremurau mâinile, iar când s-a întins după telefon, tremurau și ale lui. A ascultat ultimul tău mesaj.

— De ce n-ați sunat-o înapoi? spuse având pe chip o expresie vecină cu dezamăgirea. Părea tulburată, nu credeți?

— Nu, eu... nu știu. Era tipic pentru Nel. Uneori era fericită, alteori era tristă, uneori furioasă, nu o dată era beată... nu *însemna nimic*. N-o cunoașteți.

— Celelalte apeluri ale ei — rosti apăsător, cu vocea de data asta mai aspră. Mai aveți mesaje?

Nu le-aveam, nu pe toate, dar le-a ascultat pe cele pe care le aveam, încleștând telefonul atât de tare în mână, că i se albiseră articulațiile degetelor. Când termină, îmi dădu înapoi telefonul.

— Să nu le ștergeți. S-ar putea să fie nevoie să le ascultăm din nou.

Împinse scaunul și se ridică, iar eu l-am urmat pe hol.

La uşă se întoarse spre mine:

— Îmi pare rău să vă spun, dar mi se pare ciudat că nu i-aţi răspuns. Că n-aţi încercat să aflaţi de ce era atât de disperată să vă vorbească.

— Am crezut că vrea doar să-mi atragă atenţia, am zis încet, iar el se întoarse şi-şi văzu de drum.

Mi-am adus aminte abia după ce închisese uşa după el. Am alergat să-l prind din urmă.

— Domnule detectiv Townsend! am strigat. Avea o brăţară. Brăţara mamei. Nel o purta tot timpul. Aţi găsit-o?

Clătină din cap şi se-ntoarse iar spre mine:

— Nu n-am găsit nimic. Lena i-a spus sergentului Morgan că, deşi Nel o purta des, nu era un obiect pe care-l avea la ea în fiecare zi. Deşi — continuă plecând capul — presupun că n-aveaţi de unde să ştiţi asta.

Mai aruncă o privire spre casă, apoi urcă în maşină şi ieşi în marşarier de pe alee.

Jules

Până la urmă a ajuns să fie vina mea. Ești dată naibii, Nel. Te-ai dus, probabil ai fost omorâtă, și toată lumea mă acuză pe mine. Nici nu eram aici! Mă simțeam irascibilă, redusă la varianta mea adolescentină. Îmi venea să zbier la ei „*De ce e vina mea?!*“

După plecarea detectivului, m-am întors în casă ofuscată și, surprinzându-mi în treacăt imaginea în oglindă, am văzut uimită că cea care mă sfredelea cu privirea de acolo erai tu (mai bătrână, nu atât de frumoasă, dar tot tu). Ceva mi se zbătea în piept. M-am dus în bucătărie și am plâns. Dacă ți-am greșit, trebuia să știu cum. Poate că nu te-am iubit, dar nu pot permite să fii abandonată așa, ignorată. Vreau să știu dacă cineva ți-a făcut rău și de ce; vreau să plătesc. Vreau să rezolv definitiv toată chestia asta, că poate-atunci o să încetezi să-mi mai șoptești în ureche *n-am sărit, n-am sărit, n-am sărit*. Te cred, bine?! Și (*spune-o în șoaptă*) vreau să știu că sunt în siguranță. Vreau să știu că nu vine nimeni să-mi facă rău. Vreau să știu că acest copil pe care urmează să-l iau sub aripa mea exact asta e: un copil nevinovat, nu periculos.

Nu-mi ieșea din cap cum l-a privit Lena pe Townsend, tonul vocii când i-a spus pe numele mic (pe numele mic?), cum s-a uitat el la ea. M-am întrebat dacă era adevărat ce le spusese despre brățară. Mie

În ape adânci

mi-a sunat fals, fiindcă te grăbiseși atât de tare să pui stăpânire pe ea, s-o declari a ta. Posibil să fi insistat s-o iei numai fiindcă știai cât de mult mi-o doream. Când ai găsit-o printre lucrurile mamei și ți-ai pus-o pe mână, m-am plâns tatei (da, iar spun povești). Am întrebat „De ce s-o ia ea?” *De ce nu*, ai răspuns. *Sunt cea mai mare*. Iar când a plecat, ți-ai admirat-o zâmbind. *Îmi stă bine*, ai spus. *Nu crezi că-mi stă bine?* Ai ciupit un strat de grăsime de pe antebrațul meu. *Mă îndoiesc că ar fi încăput pe mânuța ta dolofană.*

Mi-am șters ochii. Mă înțepai așa deseori; cruzimea a fost întotdeauna atuul tău. Unele săgeți — despre cât de mare eram, cât de înceată, cât de plicticoasă — le ignoram. Altele — *Hai, Julia, fi sinceră. Undeva, în adâncul sufletului, așa-i că ți-a plăcut?* — erau ghimpi înfiți adânc în carnea mea, imposibil de scos dacă nu voiam să deschid răni proaspete. Ultima, bolborosită în urechea mea în ziua în care-am îngropat-o pe mama — ah, pentru vorbele alea te-aș fi sugrumat cu mâinile goale! Și dacă pe *mine* m-ai scos din minți, dacă pe mine mă făceai să mă simt în halul acela, cui i-ai mai stârnit gânduri ucigașe?

În măruntaiele casei, la tine în birou, am început să-ți fac ordine în hârtii. Primele, chestiile banale. Din fișetele de lemn de lângă perete am scos dosare cu istoricul medical al tău și al Lenei, certificatul de naștere al Lenei, fără numele tatălui. Sigur, știusem că așa avea să fie; era unul dintre misterele tale, unul

dintre secretele pe care le protejai cu înverșunare. Dar nici Lena să nu știe? (N-am putut să nu mă întreb, răutăcios, dacă nici măcar tu nu știai.)

Mai erau evaluări de la Grădinița Montessori din Park Slope, Brooklyn și de la școala locală din Beckford. Actele casei, o poliță de asigurare de viață (cu Lena beneficiar), extrase bancare, conturi de investiții... obișnuitele rămășițe ale unei vieți relativ bine organizate, fără secrete de dezvăluit, fără adevăruri ascunse de mărturisit.

În sertarele de jos erau dosarele tale legate de „proiect”: cutii pline cu grămezi de poze printate, pagini de notițe, unele scrise la computer, altele cu scrisul tău mărunț, cu pix albastru și verde, cuvinte tăiate, scrise cu majuscule și subliniate, ca delirul unui obsedat de teorii ale conspirației. O nebună. Spre deosebire de celelalte dosare, cele administrative, în acestea nu erau ordonate, totul era de-a valma, amestecat. De parcă cineva cotrobăise după ceva. Pielea a început să mă furnice și mi s-a uscat gura. *Normal* că poliția căutase prin ele. Aveau computerul tău, dar tot i-ar fi interesat și dosarele astea. Poate au căutat un bilet de adio.

Am trecut în viteză prin pozele din prima cutie. Cele mai multe erau cu bulboana, stâncile, mica plajă cu nisip. Unele aveau adnotări pe margine, coduri pe care nu le puteam descifra. Erau și poze cu Beckford: străzile și casele — cele frumoase, din piatră și cele noi,

În ape adânci

mai urâte. Una dintre ele apărea într-o mulțime de poze, un duplex în stil edwardian, cu perdele murdare pe jumătate trase. Mai erau poze cu centrul, cu podul, cu pubul, biserica și cimitirul. Cu mormântul lui Libby Seeton.

Biata Libby. În copilărie erai obsedată de ea. Nu suportam povestea aia, atât de tristă și crudă, dar tu nu te mai săturai s-o auzi. Voiai să auzi cum Libby, încă o copilă, a fost dusă la apă, acuzată de vrăjitorie. *De ce?* întrebam și mama spunea: „Fiindcă ea și mătușa ei cunoșteau ierburile și plantele. Știau să facă leacuri din ele.“ Mi se părea un motiv stupid, dar poveștile adulților erau pline de acte de cruzime stupide: copilași alungați de la porțile școlii fiindcă pielea lor nu avea culoarea potrivită; oameni bătuți sau omorâți fiindcă se închinau cui nu trebuia. Mai târziu mi-ai spus că nu era vorba despre leacuri, Libby sedusese (mi-ai explicat ce-nsemna cuvântul) un bărbat mai bătrân și îl convinsese să-și lase nevasta și copilul. Asta nu-ți știrbea deloc admirația; era un semn al puterii ei.

Când erai mică, de vreo șase sau șapte ani, ai insistat să porți la bulboană una dintre fustele mai vechi ale mamei; cu toate că o trăseseseși până sub bărbie, tot se târa prin țărână. Te-ai cățărat pe stânci și te-ai aruncat în apă în timp ce eu mă jucam pe plajă. Erai Libby: *Uite, mama! Uite! Ce crezi? Mă scufund sau plutesc?*

Parcă te văd cum te-ai aruncat, surescitarea de pe

fața ta. Parcă simt și acum mâna moale a mamei în a mea, nisipul cald între degetele de la picioare, în timp ce ne uitam la tine. N-are nicio logică: dacă tu aveai șase sau șapte ani, atunci eu aveam doi sau trei — în niciun caz n-am cum să-mi amintesc asta, nu?

M-am gândit la bricheta găsită la tine în sertar, la inițialele gravate pe ea. *L.S.* Să fie de la Libby? Nel, pe bune? Chiar atât de obsedată erai de o fată moartă de trei sute de ani că i-ai gravat inițialele pe lucrurile tale? Poate că nu. Poate că nu erai obsedată. Poate doar îți plăcea ideea de a o ține în palmă.

M-am întors la dosare, căutând mai multe despre Libby. Am pus deoparte pagini tipărite cu text și poze, articole vechi, decupaje din reviste, ici-colo pe marginile paginilor scrijeliturile tale neglijente, de obicei ilizibile, rareori clare. Am găsit nume de care auzisem și nume de care nu auzisem: Libby și Mary, Anne și Katie și Ginny și Lauren și acolo, pe pagina despre Lauren, în cerneală neagră, groasă, scriseseși: *Beckford nu e un epicentru al sinuciderilor. Beckford e un loc unde te descotorosești de femeile nesupuse.*

Bulboana Înecatilor

Libby, 1679

Ieri au zis că mâine, adică azi, cum ar veni. Știe că n-o să dureze mult. O să vină s-o ducă la apă, s-o înoate. Vrea să vină, o cheamă cu puterea gândului, nu mai are răbdare. S-a săturat să se simtă atât de murdară, s-a săturat de mâncărimea pielii. Știe că n-o să-i vindece rănilor, în putrefacție și împutite de-acum. Are nevoie de soc sau poate gălbenele, nu e sigură care leac ar fi mai bun sau dacă nu e prea târziu să mai facă ceva. Mătușa Mary ar ști, dar s-a dus, aninată în spânzurătoare, să tot fie opt luni de-atunci.

Lui Libby îi place apa, iubește râul, deși îi e frică de adâncurile lui. La vremea asta o să fie destul de rece ca s-o înghețe, dar măcar o să-i ia insectele de pe piele. Au ras-o-n cap când au arestat-o, dar părul a crescut deja un pic și peste tot îi mișună vietăți, săpând în carnea ei; le simte în urechi, la colțurile ochilor și între picioare. Se scarpină până-i dă sângele. O să fie bine când or să i se spele toate astea de pe ea, mirosul sângelui, mirosul ei.

Vin dimineață. Doi bărbați tineri, cu mâini aspre, vorbă aspră. Le-a simțit pumnii. Dar gata cu asta, au mare grijă, fiindcă au auzit ce spusese bărbatul ăla, cel care-a văzut-o în pădure, cu picioarele desfăcute și Diavolul între ele. Râd și se hârjonesc, dar și lor le e frică de ea și, oricum, zilele astea nu prea mai arată cine știe ce.

În ape adânci

Se întreabă: o să fie și el acolo s-o vadă și ce-o să creadă? Cândva i-a părut frumoasă, dar acum dinții îi putrezesc și pielea e marmorată albastru-vinețiu, de parcă e deja pe jumătate moartă.

O duc la Beckford, unde râul face-un cot ascuțit ca să ocolească faleza și apoi curge leneș și adânc. Acolo o sănoate.

E toamnă și suflă un vânt rece, dar strălucește soarele, așa că se rușinează să stea despuiată în lumina puternică, în fața tuturor bărbaților și femeilor din sat. I se pare că-i aude icnind, îngroziți sau șocați de ce-a ajuns drăgălașa Libby Seeton.

E legată cu funii destul de groase și aspre cât să-i dea sângele proaspăt, aprins, la încheieturi. Doar brațele. Picioarele-s lăsate libere. Apoi îi leagă o frânghie în jurul taliei ca, dacă se scufundă, s-o poată scoate iar la suprafață.

Când o duc la marginea râului, se întoarce să se uite după el. Și-atunci copiii țipă, crezând că întoarce blestemul împotriva lor, iar bărbații o împing în apă. Răceala o lasă fără suflare. Unul dintre bărbați are o prăjină și-o împunge cu ea în spate, mânând-o înainte până ce nu mai poate să stea în picioare. Alunecă în apă.

Se scufundă.

Răceala apei e atât de șocantă, că uită unde e. Deschide gura ca să icnească și trage în plămâni apă neagră, începe să se sufocă, se zbate, dă din picioare, dar e dezorientată, nu mai simte sub tălpi fundul râului.

În ape adânci

Funia o smucește tare, mușcând din talia ei și sfâșiindu-i pielea.

Când o trag pe mal, plânge.

— Încă o dată!

Cineva cere o a doua probă.

— S-a scufundat, strigă o voce de femeie. Nu e vrăjitoare, e doar o copilă.

— Înc-o dată! Înc-o dată!

Bărbații o leagă iar, pentru a doua probă. De data asta altfel: degetul mare de la mâna stângă de degetul mare de la piciorul drept și degetul mare de la mâna dreaptă de degetul mare de la piciorul stâng. Funia petrecută în jurul taliei. De data asta, o cară ei în apă.

— Vă rog! începe să-i implore, fiindcă nu crede că poate să mai îndure încă o dată bezna și frigul.

Vrea să se întoarcă într-un cămin care nu mai există, într-o vreme când stătea cu mătușa ei în fața focului și-și spuneau povești. Vrea să fie în patul ei din căsuța lor, vrea să fie iarăși mică, să tragă pe nări mirosul de fum de lemne și de trandafir și căldura dulce a pielii mătușii.

— Vă rog!

Se duce la fund. Când o trag afară a doua oară, are buzele vineții și respirația i s-a oprit pentru totdeauna.

LUNI, 17 AUGUST

Nickie

Nickie ședea în fotoliul ei de la geam și se uita cum se înalță soarele pe cer și aprinde ceața dimineții de pe dealuri. Abia dacă dormise cu căldura asta și cu soră-sa care-i trăncănise toată noaptea în ureche. Lui Nickie nu-i plăcea canicula. Era o creatură construită pentru un climat rece: familia tatălui ei se trăgea din Hebride⁵. Neam de vikingi. Strămoșii din partea mamei erau din estul Scoției, fugiți către Sud acum câteva sute de ani, de frica vânătorilor de vrăjitoare. N-au decât să n-o creadă ăștia de prin Beckford, n-au decât să pufnească disprețuitor și s-o ironizeze, dar Nickie știa că se trăgea din neam de vrăjitoare. Putea să traseze o linie descendentă directă până, hăt, în trecut, de la Sage la Seeton.

Spălată, cu micul dejun luat și îmbrăcată în respectabila ținută neagră, Nickie se duse mai întâi la bulboană. O târșâială lungă și înceată până acolo. Era recunoscătoare pentru umbra pe care i-o ofereau stejarii și mestecenii. Dar chiar și-așa, transpirația îi înțepa ochii și i se aduna la șale. Când ajunse la mica plajă dinspre sud, își scoase sandalele și intră în apă până la glezne. Se aplecă și se stropi cu apă pe față, pe gât și pe brațe. Era o vreme când s-ar fi urcat în vârful falezei ca să le onoreze pe cele căzute, pe cele care se

În ape adânci

aruncaseră și pe cele împinse, dar pur și simplu picioarele n-o mai ajutau, așa că orice avea de spus înotătoarelor, trebuia să spună de aici.

Prima dată când dăduse cu ochii de Nel Abbott, Nickie stătea aproape exact în același loc ca acum. Era în urmă cu vreo doi ani și exact asta făcea: se bălăcea puțin, ca să se răcorească, când văzuse o femeie sus, pe stâncă. O urmărise cum se plimba încolo și-ncoace o dată, de două ori, iar a treia oară Nickie simțea deja furnicături în palme. Ceva e putred, și-a spus. O văzu pe femeie că se lasă pe vine, după aceea în genunchi și apoi, ca un șarpe, se deplasă până pe marginea falezei, unde-și lăsă brațele să atârne în hău. Cu inima-n gât, Nickie strigă „Alo!“ Femeia se uită în jos și, spre surprinderea lui Nickie, zâmbi și-i făcu cu mâna.

După aceea, Nickie o văzu destul de des. Petrecea mult timp la bulboană făcând poze, desenând și scriind. Acolo sus, la orice oră din zi și din noapte, indiferent de vreme. De la fereastra ei, Nickie o văzuse pe Nel traversând satul spre bulboană în creierii nopții, pe viscol ori pe o ploaie vitregă care șfichiuia cu așa o forță, de putea să-ți sfâșie pielea.

Uneori, Nickie trecea pe lângă ea pe potecă, iar Nel nici nu se clintea, nici nu observa că nu mai era singură, atât de absorbită era de ce făcea. Lui Nickie îi plăcea asta, admira puterea de concentrare a femeii, felul în care se lăsa mistuită de muncă. Îi mai plăcea și devotamentul lui Nel față de râu. Pe vremuri, Nickie

În ape adânci

nu se dădea în lături de la un scăldat în diminețile calde de vară, deși acum zilele alea erau doar o amintire. Dar Nel? Înota în zori și în amurg, iarna și vara. Dacă se gândea bine, Nickie n-o mai văzuse înotând în râu de ceva vreme, de vreo două săptămâni. Poate mai mult? Încercă să-și amintească ultima dată când o văzuse efectiv în apă, dar din cauza soră-sii, care-i turuia iar în ureche, tulburându-i concentrarea, nu reuși.

Tare-și mai dorea să-i tacă melița.

Toată lumea credea că Nickie era oaia neagră a familiei, dar de fapt aia era sora ei, Jean. În copilăria lor, toată lumea spunea că Jeannie e fata cuminte, ascultătoare, iar apoi face șaptesprezece ani și ce să vezi? Se face polițistă! Polițistă! Tatăl lor era miner, ce Dumnezeu? Îi trădase, așa a zis atunci mama lor, trădase toată familia, toată comunitatea. Părinții ei nu au mai vorbit cu Jean, iar Nickie trebuia să rupă și ea toate legăturile. Numai că nu putea, nu? Jeannie era surioara ei.

Avea o gură ca o moară stricată, ăsta era cusurul ei: nu știa când să-ți țină fleanca. După ce și-a dat demisia din poliție și înainte să plece din Beckford, Jean i-a spus lui Nickie o poveste de i-a făcut părul măciucă; de atunci, își mușca limba și scuipa în țărână, murmurând invocații de protecție de câte ori se întâlnea cu Patrick Townsend.

Până acum, funcționase. Era protejată. Dar nu și

În ape adânci

Jeannie. După chestia cu Patrick și soția lui și toate necazurile care-au urmat, Jeannie s-a mutat la Edinburgh și s-a măritat cu un nepricopsit și împreună s-au apucat să-și petreacă următorii cincisprezece ani bând până s-au băgat în mormânt. Dar Nickie încă o mai vedea uneori, încă mai vorbea cu ea. Mai des, în ultimul timp. Jeannie devenise iar guralivă. Zgomotoasă, deranjantă. Insistentă.

În ultimele câteva nopți, de când Nel Abbott se înecase, trăncănise mai mult ca oricând. Lui Jeannie i-ar fi plăcut Nel, s-ar fi recunoscut un pic în ea. Și Nickie o plăcea, îi plăceau conversațiile lor, îi plăcea că Nel *asculta* când vorbea Nickie. I-a ascultat povestirile, dar nu i-a auzit avertismentele, vezi? Exact ca Jeannie, Nel era alta care nu știa când să-și țină gura.

Chestia e că uneori, după o ploaie zdravănă, să zicem, râul se umflă. Dezlănțuit, sughe pământul și-l răscolește și dezvăluie ceva pierdut: oase de miel, o gheată de copil, un ceas de aur înfipt în mâl, o pereche de ochelari pe un lanț de argint. O brățară cu cheița ruptă. Un cuțit, un cârlig sau un plumb de undiță. Conserve goale și cărucioare de supermarket. Resturi. Obiecte cu însemnătate și altele insignifiante. Și asta-i absolut normal, asta-i natura lucrurilor, natura râului. Râul poate să se-ntoarcă peste trecut, să-l scoată pe tot la lumină și să-l scuipe pe maluri, la vedere, dar oamenii nu pot face asta. Femeile nu pot să facă asta. Când te-apuci să pui întrebări și să lipești mici

În ape adânci

anunțuri în magazine și puburi, când începi să faci poze și să vorbești la ziare și să întrebi de vrăjitoare și femei și suflete rătăcite, nu cauți răspunsuri, ci ți-o cauți cu lumânarea.

Nickie ar trebui să știe.

Până și-a uscat picioarele, s-a încălțat cu sandalele și a făcut cale-ntoarsă cu o încetineală chinuitoare pe potecă și-n sus pe scări și peste pod, trecuse de zece, aproape că se făcuse ora. S-a dus la magazin, și-a luat o doză de coca-cola și s-a așezat pe banca de peste drum de biserică. N-avea de gând să intre — n-avea ce căuta în biserică —, dar voia să-i vadă. Voia să-i vadă pe îndoliați, pe cei veniți din curiozitate morbidă și pe ipocriții fără rușine.

Se instalează pe bancă și închise ochii — doar o clipă, își spuse — dar când îi deschise, începuse. O văzu pe tânăra polițistă, aia nouă, foindu-se țanțoșă prin mulțime, sucindu-și capul în stânga și-n dreapta ca o suricată. Și ea era o observatoare. Nickie îi văzu pe cei de la pub — proprietarul, nevasta lui și fata care lucra la bar —, vreo doi profesori de la școală, grasul îngălat și ăla frumos, care-și ascunsese ochii în spatele ochelarilor de soare. I-a văzut pe Whittakeri, pe toți trei, și suferința se ridica din ei ca aburul dintr-o oală, tatăl cocârjat sub povara durerii, băiatul îngrozit și de umbra lui, doar mama cu capul sus. Un cârd de fete zgomotoase ca niște găște, urmate de un bărbat, un chip din trecut, un chip urât. Nickie îl știa, dar nu-și

dădea seama de unde, nu reușea să-l localizeze în minte. Îi distrase atenția de la el mașina bleumarin care opri în parcare, din cauza furtivităților care-i înțepară pielea și a senzației ca un curent de aer rece pe ceafă. Mai întâi o văzu pe femeie, pe Helen Townsend, banală ca o vrabie, coborând de pe bancheta din spate a mașinii. Soțul ei ieși din partea șoferului, iar din scaunul pasagerului se dădu jos bătrânul, Patrick, cu spinarea țeapănă ca un sergent-major. Patrick Townsend: familist, stâlp al comunității, fost polițai. Scursură. Nickie scuipe pe jos și-și spuse invocarea. Simți cum bătrânul își întoarce privirea spre ea și-o auzi pe Jeannie șoptind *Nic, nu te uita la el.*

Nickie îi numără la intrare și din nou la ieșire, după jumătate de oră. La ușă se produse o vânzoleală, oamenii se ciocneau, se-mpingeau și-apoi se-ntâmplă ceva între profesorul frumos și Lena, un scurt schimb de cuvinte tăioase. Nickie urmări scena și-și dădu seama că tânăra polițistă era și ea cu ochii pe ei; Sean Townsend examina grupul, cu mai bine de-un cap mai înalt decât ceilalți. Păstra ordinea. Totuși, ceva se pierdu în agitația aia, nu? Ca la unul dintre jocurile alea pentru fraieri, unde, dacă-ți iei o clipă ochii de pe bilă, tot jocul se schimbă.

⁵ Arhipelag alcătuit din peste 500 de insule din largul coastelor Scoției. (N. t.)

Helen

Helen stătea la masa din bucătărie și plângea pe tăcute, cu umerii scuturați de suspine și mâinile încleștate în poală. Sean interpretează complet greșit scena.

— Nu trebuie să vii, spuse punându-i delicat mâna pe umăr. N-ai niciun motiv să vii.

— Ba trebuie să vină, spuse Patrick. Și Helen, și tu — toți trebuie să mergem. Facem parte din comunitatea asta.

Helen aprobă, ștergându-și lacrimile cu podul palmelor.

— Sigur că merg, spuse dregându-și glasul. Sigur că da.

Nu era supărată din cauza înmormântării. Era supărată fiindcă în dimineața aia Patrick înecase pisica în râu. Era gestantă, i-a zis, nu-și puteau permite să se lase invadați de pisoi. Ar fi devenit o pacoste. Avea dreptate, normal, dar asta n-o alina. Pisica, așa sălbatică cum era, începuse să-i fie dragă lui Helen, ca un animal de companie. Îi plăcea s-o vadă cum traversa silențios curtea în fiecare dimineață, dând târcoale pe la ușă în speranța unei gustări, urmărind leneș cu lăbuța albinele care roiau în jurul tufelor de rozmarin. Gândul îi umplu iarăși ochii de lacrimi.

După ce Sean ieși din încăpere, spuse:

— Nu trebuia s-o îneci. Aș fi putut s-o duc la

veterinar, ar fi putut s-o adoarmă cu o injecție.

Patrick clătină din cap.

— Nu trebuia? spuse țâfnos. E cea mai bună metodă. S-a terminat foarte rapid.

Dar Helen văzuse zgârieturile adânci de pe antebrățele lui, care arătau că pisica se luptase din răspuțeri. *Bun, își spuse. Sper că te-a rănit, al dracului.* Apoi îi păru rău, bineînțeles că el n-o făcuse din cruzime.

— Trebuie să mă uit la alea, spuse arătând către urmele de pe brațele lui.

Clătină din cap:

— E-n ordine.

— Nu e, fiindcă se pot infecta. Și o să mânjești cămașa de sânge.

Îl făcu să se așeze la masa din bucătărie, îi curăță zgârieturile și unse rănilor cu antiseptic, apoi acoperi cu leucoplast tăieturile cele mai adânci. El îi studie chipul, iar ea își imaginează că trebuie să fi avut ceva remușcări, fiindcă, atunci când termină, el îi sărută mâna și spuse:

— Fată bună. Ești o fată bună.

Ea se ridică și se-ndepărtă de el. În picioare la chiuvetă, cu mâinile pe blat, se uită la curtea pietruită scaldată în soare. Își mușcă buza.

Patrick oftă și-și coborî vocea până la un murmur:

— Uite ce-i, drăguță, știu că ți-e greu. Știu asta. Dar trebuie să mergem cu toții, nu? Trebuie să-l susținem pe Sean. Nu mergem s-o jelim pe ea, ci ca să

lăsăm povestea asta în urmă.

Helen nu-și dădea seama dacă era din cauza vorbelor lui sau din cauza respirației lui pe ceafa ei, dar simți că i se face pielea de găină.

— Patrick, spuse, întorcându-se să se uite la el. *Tată*. Trebuie să vorbim despre mașină, despre...

Sean cobora scările zgomotos, câte două o dată.

— Despre ce?

— Nimic, spuse, iar el se-ncruntă. N-are importanță, spuse ea clătinând din cap.

Urcă să se spele pe față și se-mbracă cu costumul cu pantalon gri-închis, rezervat de obicei pentru ședințele de consiliu profesoral. Își trecu un pieptene prin păr, încercând să nu se privească în oglindă. Nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei că îi era frică, nu voia să privească în față motivul fricii ei. Găsise niște lucruri în torpedoul mașinii, lucruri pe care nu și le putea explica și nici nu era sigură că voia o explicație. Le luase pe toate și le ascunsese — prostește și infantil — sub patul ei.

— Ești gata? strigă Sean de jos.

Trase adânc aer în piept, se forță să se uite la propria reflexie, la fața ei palidă, curată, la ochii limpezi ca sticla cenușie.

— Sunt gata, spuse pentru sine.

Helen stătea pe bancheta din spate a mașinii lui Sean, iar Patrick în față, lângă fiul lui. Nimeni nu

În ape adânci

vorbea, dar, după cum soțul ei își tot atingea încheietura cu palma, își dădu seama că era neliniștit. Suferea, desigur. Toate acestea — morțile din râu — dezgropau amintiri dureroase pentru el și tatăl lui.

Pe primul pod, Helen aruncă o privire în jos, la râul verzui, și încercă să nu se gândească la cum fusese ținută cu forța sub apă, cum se luptase să se salveze. Pisica. Se gândea la pisică.

Josh

M-am certat cu mama înainte să plecăm la înmormântare. Am coborât și-am găsit-o-n hol, dându-se cu ruj în oglindă. Purta o bluză roșie. Am zis: „Nu poți mergi așa la o înmormântare, e lipsă de respect“. A râs într-un fel ciudat și s-a dus în bucătărie, unde și-a văzut de treabă, de parcă nu spusesem nimic. N-aveam de gând să mă las păgubaș, fiindcă nu trebuia să atragem și mai mult atenția. Poliția sigur o să fie acolo — poliția vine întotdeauna la înmormântările oamenilor care mor în condiții suspecte. Și-așa i-am mințit și eu, și mama — ce-or să zică văzând-o îmbrăcată ca pentru petrecere?

M-am dus după ea în bucătărie. M-a întrebat dacă vreau ceai și-am refuzat. I-am spus că nu credeam c-ar trebui să mergă la înmormântare, pentru că toată lumea știe că nu o plăcea pe Nel. Mi-a aruncat un zâmbet enervant: „Zău? Așa știe lumea?“ I-am zis că eu mă duc, fiindcă sunt prietenul Lenei și m-a contrazis. Tata a coborât și i-a zis:

— Nu spune asta, Lou. Sigur că sunt prieteni.

I-a zis ceva foarte încet — ca să nu aud eu —, iar ea a aprobat și s-a dus sus.

Tata mi-a făcut un ceai pe care nu-l voiam, dar l-am băut oricum.

— Crezi că o să vină și poliția? l-am întrebat, cu toate că știam răspunsul.

— Probabil. Domnul Townsend o cunoștea pe Nel, nu? Și, mă rog... îmi închipui că mai mulți oameni din sat or să vrea să-i aducă un ultim omagiu, indiferent că au cunoscut-o sau nu. Știu... știu că situația noastră e complicată, dar cred că ar fi bine să încercăm să fim uniți, nu-i așa?

N-am spus nimic.

— Și-o să vrei s-o vezi pe Lena, nu? Ca să-i spui cât de rău îți pare. Închipuie-ți cum trebuie să se simtă biata Lena.

Tot n-am zis nimic. Întinse mâna ca să mă ciufulească, dar m-am ferit.

— Tată, mai știi când ne-a întrebat poliția despre duminică noaptea, despre unde-am fost și restul?

Aprobă, dar l-am văzut cum se uită rapid peste capul meu ca să fie sigur că nu ne-aude mama.

— Ai zis că n-ai auzit nimic neobișnuit, nu? m-a întrebat el.

Am încuviințat.

— Ai spus adevărul.

Nu eram sigur dacă a zis *Ai spus adevărul?* ca pe-o întrebare sau *Ai spus adevărul*, ca și cum îmi dădea instrucțiuni.

Voiam să spun ceva și voiam s-o spun cu voce tare. Voiam să spun *Dar dacă? Dacă a făcut ceva rău?*, numai ca să-l aud pe tata replicându-mi că sunt ridicol, să-l aud țipând la mine *Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva?*

În ape adânci

— Mama s-a dus la magazin, am spus.

M-a privit de parcă nu mă ducea capu'.

— Da, știu. În dimineața aia s-a dus la magazin după lapte. Josh... Ah! Ei, bravo! a spus uitându-se peste umărul meu. Iată c-a apărut. Nu-i mai bine așa?

Își schimbase bluza roșie cu una neagră.

Era mai bine, dar tot mi-era frică de ce urma. Mi-era frică să nu spună ceva sau să nu râdă în toiul slujbei sau mai știu eu ce. În clipa aia avea o expresie care mă sâcâia, nu arăta fericită sau ceva, era mai mult ca și cum... ca atunci când se uită la tata după ce iese învingătoare dintr-o ceartă, de parcă îi spune *Ți-am zis că am fi ajuns mai repede dacă o luam pe A68*. Parcă avusese dreptate în legătură cu ceva și nu reușea să-și șteargă de pe față expresia aia triumfătoare.

Când am ajuns la biserică, deja mișunau pe-acolo o mulțime de oameni, iar asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. L-am văzut pe domnul Townsend și cred că și el m-a văzut pe mine, dar n-a venit la noi și n-a zis nimic. Doar stătea acolo, privind în jur, apoi s-a oprit și s-a uitat cum Lena și mătușa ei treceau podul. Lena arăta ca un adult, altfel decât de obicei. Dar tot drăguță. Când a trecut pe lângă noi, m-a văzut și mi-a zâmbit trist. Am vrut să mă duc la ea s-o îmbrățișez, dar mama mă ținea strâns tare de mână și n-am putut să mă eliberez din strânsoare.

N-ar fi trebuit să mă tem că mama avea să râdă.

În ape adânci

Când am intrat în biserică, a început să suspine atât de tare, că oamenii se întorceau să se uite la ea. Nu eram sigur dacă era mai bine sau mai rău.

Lena

Azi-dimineată m-am simțit fericită. Stăteam în pat dezvelită, simțeam cum se instalează canicula, știam că avea să fie o zi frumoasă și-o auzeam pe mama cântând. Apoi m-am trezit.

Pe ușa dormitorului atârna rochia pe care voiam s-o port. E a mamei, de la Lanvin. Nu m-ar fi lăsat niciodată s-o port, sub nicio formă, dar azi nu cred că s-ar fi supărat. Nu fusese curățată de la ultima purtare, așa că încă mirosea a ea. Când am pus-o pe mine, parcă pielea ei era lipită de-a mea.

M-am spălat și mi-am uscat părul, apoi l-am prins la spate. De obicei îl port lăsat pe spate, dar mamei îi plăcea cum îmi stătea cu el prins. *Super soft*, spunea, așa cum făcea când voia să mă facă să-mi dau ochii peste cap. Am vrut să mă duc în camera ei să-i caut brățara — știam că era pe-acolo, pe undeva —, dar n-am putut.

N-am reușit să-mi iau inima-n dinți să intru în camera ei de când a murit. Ultima dată am fost acolo duminica trecută, după-amiază. Mă plictiseam și eram tristă din cauza lui Katie, așa că m-am dus la ea în cameră să caut niște iarbă. N-am găsit în noptiera ei, așa că m-am apucat să caut prin buzunarele hainei ei din șifonier, fiindcă uneori mai păstrează acolo chestii. Nu m-așteptam să se-ntoarcă acasă. Când m-a prins, nu s-a înfuriat, era doar cumva tristă.

În ape adânci

— Nu poți să mă cerți, am spus. Caut droguri în camera ta. Așa că nu poți să te enervezi pe mine, fiindcă ar însemna că ești o ipocrită.

— Nu, a spus. Ar însemna că sunt o persoană adultă.

— Tot aia, am spus, iar ea a început să râdă.

— Mda, poate, dar realitatea e că eu am voie să fumez iarbă și să beau alcool, iar tu nu. Și de ce cauți să te faci zdrențe într-o după-amiază de duminică? Singură? Cam trist, nu?

Apoi a continuat:

— De ce nu te duci să-noți, de exemplu? Ori să suni o prietenă?

Am explodat, fiindcă mi se părea că spune chestii de genul ălor pe care le zic despre mine Tanya, Ellie și toate celelalte javre: că sunt o jalnică, o ratată, că am rămas fără prieteni, că singura persoană care m-a plăcut și-a făcut felul. Am început să urlu:

— Care dracului prietenă? Ai uitat că n-am niciuna? Ai uitat ce-a pățit cea mai bună prietenă a mea?

A amuțit total și și-a ridicat mâinile, așa cum face... făcea... când nu vrea să ne certăm. Dar n-am dat înapoi, pur și simplu am refuzat să mă opresc. Urlam la ea că nu era niciodată acasă, că mă lăsa tot timpul singură, că era atât de distantă că parcă nici nu mă voia în preajma ei. Clătina din cap și spunea:

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat. Iartă-mă dacă am

fost absentă, dar se întâmplă niște lucruri pe care nu pot să mi le explic. Trebuie să fac ceva și nu pot să-ți explic cât de greu e.

Am tratat-o cu răceală:

— Nu trebuie să *faci* nimic, mamă. Jur că mi-ai promis că-ți ții gura. Așa că nu trebuie să faci nimic. Doamne ferește, n-ai făcut destul?

— Lenie, Lenie, te rog. Nu știi *totul*. Eu sunt părintele, trebuie să ai încredere în mine.

Și-atunci i-am zis niște chestii îngrozitoare, că n-a fost niciodată cine știe ce părinte, fiindcă ce părinte lasă droguri prin casă și vine noaptea acasă cu bărbați, de-i aud și eu? I-am spus că, dacă ar fi fost invers, dacă eu aș fi dat de necaz cum a dat Katie, Louise ar fi știut ce să facă, s-ar fi purtat ca un părinte și ar fi făcut ceva, ar fi ajutat-o. Și erau porcării, bineînțeles, fiindcă eu eram cea care n-o lăsa să spună nimic, iar ea mi-a atras atenția, după care a zis că, în orice caz, încercase să ajute. Și-atunci am început să țip la ea și să-i zic că totul era din vina ei, că, dacă se ducea și spunea cuiva, plecam și nu mai vorbeam niciodată cu ea. I-am repetat la nesfârșit: *Ai făcut destul rău!* Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost că din cauza ei Katie era moartă.

Jules

Ziua înmormântării tale a fost toridă. Canicula tremura deasupra apei, lumina era prea puternică, aerul prea închis, greu de umezeală. Eu și Lena ne-am dus pe jos la biserică. La început a luat-o doar cu câțiva pași înainte, dar distanța dintre noi creștea; nu știu să merg pe tocuri, ea are un talent înnăscut. Îmbrăcată într-o rochie neagră de crep, cu o fantă pe piept, arăta foarte elegantă, foarte frumoasă, mult mai matură decât cei cincisprezece ani ai ei. Am mers în tăcere, cu râul șerpuind nămolos pe lângă noi, mohorât și silențios. Aerul cald avea miros de putrefacție.

Când am cotit să ne apropiem de pod, m-au cuprins temerile pentru ce ne-aștepta la biserică. M-am temut că n-avea să vină nimeni și că eu și Lena vom fi nevoite să stăm acolo singure, doar cu tine.

Am ținut capu-n jos, ochii la drum, m-am concentrat să pun un picior înaintea celuilalt și să încerc să nu mă împiedic de denivelările din asfalt. Bluza (sintetică, neagră, cu o fundă țeapănă la gât, complet nepotrivită pentru o zi toridă) mi se lipea de șale. Au început să-mi lăcrimeze ochii. *Nu-i nimic dacă-mi curge rimelul*, mi-am spus. *Oamenii or să creadă că am plâns.*

Lena tot n-a plâns. Cel puțin nu în fața mea. Uneori mi se pare că o aud suspinând noaptea, dar vine la micul dejun nonșalantă și cu ochii limpezi.

Vine și pleacă din casă pe nesimțite, fără un cuvânt. O aud vorbind încet în camera ei, dar mă ignoră, se ferește de mine când mă apropii de ea, mă repede când îi pun întrebări și-mi respinge atenția. Nu vrea să aibă deloc de-a face cu mine. (Îmi amintesc că ai venit în camera mea după ce-a murit mama și voiai să vorbești, iar eu te-am alungat. E la fel? Face și ea același lucru? Nu-mi dau seama.)

Când ne-am apropiat de biserică, am observat o femeie stând pe bancă pe marginea drumului; mi-a zâmbit cu dinți înnegriți. Mi s-a părut că aud pe cineva râzând, dar erai doar tu, în mintea mea.

Unele dintre femeile despre care ai scris sunt îngropate în cimitirul de lângă biserică, unele dintre *nesupusele* tale. Toate ați fost nesupuse? Libby a fost sigur. La paisprezece ani a sedus un bărbat de treizeci și patru, l-a ademenit de lângă soția iubitoare și copilul nou-născut. Cu ajutorul mătușii ei, hoașca May Seeton, și al numeroșilor diavoli pe care i-au invocat, Libby l-a ispășit pe bietul, nevinovatul Matthew să săvârșească nenumărate acte nenaturale. Chiar că nesupusă! Despre Mary Marsh se spunea că ajutase femeii să avorteze. Anne Ward era ucigașă. Dar tu, Nel? Tu ce-ai făcut? Cui nu te-ai supus?

Libby e îngropată în cimitirul bisericii. Știi unde, mi-ai arătat piatra ei și ale celorlalte, ai răzuit mușchiul ca să putem citi ce scria pe ele. Ai păstrat puțin — vorbesc de mușchi —, te-ai strecurat la mine-n cameră

și mi-ai pus puțin sub pernă, după care mi-ai zis că Libby îl lăsase acolo. Se plimba noaptea pe malul râului; dacă ascultai cu atenție, o auzai strigându-și mătușa, pe May, să vină s-o salveze, așa mi-ai spus. Dar May nu vine: nu poate să vină. Ea nu e în cimitir. După ce i-au smuls mărturisirea, au spânzurat-o în piața satului; trupul ei e îngropat în pădurea de dincolo de zidul cimitirului, cu cuie bătute în picioare ca să nu se ridice.

La mijlocul podului arcuit, Lena s-a întors o clipă, ca să se uite la mine. Expresia ei — nerăbdare, poate cu o urmă de milă — era atât de asemănătoare cu a ta, m-am cutremurat. Mi-am încleștat pumnii și mi-am mușcat buza: nu se poate să-mi fie frică de ea! E doar o copilă.

Mă dureau picioarele. Simțeam cum sudoarea mă înțepa la rădăcina părului și-mi venea să-mi sfâșii bluza, pielea. Am văzut un mic grup adunat în parcare din fața bisericii și acum toți se întorceau spre noi, ca să ne urmărească sosirea. M-am gândit cum ar fi dacă m-aș arunca peste parapetul din piatră: da, înfricoșător, dar numai pentru scurt timp. Aș putea aluneca adânc în mâl, lăsând apele să se-nchidă deasupra capului meu; ar fi așa o ușurare să le simt răcoarea, să nu mai fiu văzută...

Înăuntru, am stat lângă Lena (vreo jumătate de metru între noi) pe rândul din față. Biserica era plină. Undeva în spatele nostru, o femeie nu mai contenea cu

hohotele de plâns, de zici că i se rupea inima. Vicarul a ținut un discurs despre viața ta, ți-a înșirat realizările, a vorbit despre cât de devotată îi erai fiicei tale. M-a pomenit și pe mine, în trecut. Eu îi dădusem informațiile, așa că probabil nu mă puteam plânge că discursul lui avea un ton plat. Aș fi putut să spun și eu ceva, poate că da, dar nu-mi dădeam seama cum aș putea vorbi despre tine fără să trădez — pe tine sau pe mine, sau adevărul.

Slujba s-a încheiat brusc și, până să mă dezmeticesc, Lena era în picioare. Am mers după ea pe lângă naos, iar atenția intensă ce ni se acorda era, cumva, amenințătoare, în loc să fie încurajatoare. Am încercat să nu văd fețele din jur, dar nu m-am putut abține: femeia care plângea, cu fața roșie și boțită, Sean Townsend, care m-a privit în ochi, un tânăr cu capul plecat, un adolescent râzând în pumn. Un bărbat violent. M-am oprit brusc și femeia din spatele meu m-a călcat pe călcâi.

— Scuze, scuze, murmură, ocolindu-mă.

Nu m-am clintit, n-am respirat, nu puteam înghiți, măruntaiele mi se lichefiau. El era.

Mai bătrân, da, mai urât, ramolit, dar inconfundabil. Un bărbat violent. Am așteptat să-și îndrepte privirea spre mine. Am crezut că, dacă o făcea, avea să se întâmple unul dintre aceste scenarii: izbucneam în plâns sau îi săream la beregată. Am așteptat, dar nu se uita la mine. Se uita la Lena, o

urmărea cu atenție. Măruntaiele lichefiate îmi înghețară pe loc.

L-am urmat orbește, împingând oamenii din calea mea. Stătea într-o parte, tot cu ochii fixați pe Lena. Se uita cum își scotea pantofii. Bărbații se uită la fetele care arată ca Lena în multe feluri: dorință, foame, dezgust. Nu-i vedeam ochii, nu trebuia, știam ce era în ei.

Am pornit spre el, un sunet începuse să mi se ridice în gât. Oamenii mă priveau fie cu milă, fie buimaci, nu-mi păsa. Trebuia să ajung la el... Și-atunci s-a întors brusc și-a plecat. A străbătut repede aleea spre parcare, iar eu am rămas în urmă, cu aerul năvălindu-mi deodată în plămâni și amețită de adrenalină. S-a urcat într-o mașină mare, verde și a dispărut.

— Jules? Sunteți bine?

Sergentul Morgan își făcu apariția lângă mine și-mi puse o mână pe braț.

— L-ați văzut pe bărbatul ăla? am întrebat-o. L-ați văzut?

— Care bărbat? întrebă uitându-se-n jur. Cine?

— E un bărbat violent, am spus.

Păru alarmată.

— Unde, Jules? V-a făcut... v-a spus cineva ceva?

— Nu, am... nu.

— Care bărbat, Jules? Despre cine vorbiți?

Limba mi-era încurcată în alge și gura plină de

În ape adânci

mâl. Voiam să-i spun, voiam să zic *Îl țin minte. Știu de ce e în stare.*

— Pe cine ați văzut? m-a întrebat.

— Robbie, i-am pronunțat în cele din urmă numele. Robbie Cannon.

AUGUST 1993

Jules

Uitasem. Înainte de meciul de fotbal, se mai întâmplase ceva. Stăteam pe prosop, îmi citeam cartea, încă nu era nimeni în jur și-apoi ai venit tu. Tu și Robbie. Nu m-ai văzut sub copaci, ai alergat în apă cu el pe urmele tale, ați înotat, v-ați jucat și v-ați sărutat. Te-a luat de mână și te-a tras spre marginea apei, s-a întins peste tine, te-a împins de umeri în jos, și-a arcuit spinarea și-a ridicat privirea. M-a văzut privindu-vă și a zâmbit.

Mai târziu în după-amiaza aia, m-am întors singură acasă. Mi-am scos costumul de baie în pătrățele și pantalonii scurți albaștri și i-am lăsat la înmuiat în chiuvetă, în apă rece. Mi-am umplut cada, m-am cufundat în apă și mi-am spus *N-o să scap niciodată de ea, de toată carnea asta oribilă.*

O fată mare. Masivă. Picioare care-ar propulsa și-un Boeing 747 dintr-un șut. Ar putea fi atacant în echipa Angliei.

Prea mare pentru spațiile pe care le umpleam, totdeauna revărsată. Ocupam prea mult loc. M-am cufundat în cadă și apa s-a ridicat spre margini. Evrica!

Întoarsă în camera mea, m-am băgat sub pături și-am stat așa, sufocându-mă de deznădejde, mila pentru mine însămi amestecându-se cu vinovăția,

În ape adânci

fiindcă mama zăcea chiar în camera de-alături și murea de cancer la sân, iar eu nu mă gândeam decât cât de tare îmi doream să nu mai continui, nu mai voiam să trăiesc așa.

Am adormit.

M-a trezit tata. Trebuia s-o ducă pe mama la spital pentru mai multe teste și urmau să rămână peste noapte în oraș, ca să fie acolo dimineață devreme. Mi-a spus că era ceva de mâncare în cuptor și să-mi iau singură.

Nel era acasă, știam sigur, fiindcă-i auzeam muzica din camera de-alături. După o vreme, muzica s-a oprit și-apoi am auzit voci, încet, apoi mai tare, dar și alte zgomote, gemete, gâfâieli, icnete. M-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat și-am ieșit pe coridor. Lumina era aprinsă și ușa de la camera lui Nel un pic întredeschisă. Înăuntru era mai întuneric, dar o auzeam, spunea ceva, numele lui.

Ținându-mi respirația, m-am apropiat cu un pas. Prin crăpătura ușii le deslușeam siluetele care se mișcau în întuneric. Nu-mi venea să-mi dezlipesc ochii de la ei. M-am uitat până l-am auzit scoțând un zgomot puternic, animalic. Apoi a început să râdă și-am știut că au terminat.

Jos, toate luminile erau aprinse. Le-am stins peste tot, apoi am intrat în bucătărie și am deschis frigiderul. M-am uitat lung la conținutul lui și cu coada ochiului am observat pe blat o sticlă de vodcă pe jumătate plină.

Am imitat ce-o văzusem pe Nel că face: mi-am turnat jumătate de pahar de suc de portocale și l-am umplut apoi cu vodcă, după care, întărindu-mă pentru gustul neplăcut, amar, de alcool, pe care-l simțisem când încercasem vin și bere, am luat o gură și-am descoperit că era dulce, deloc amar.

Am terminat paharul și mi-am turnat încă unul. Îmi plăcea efectul pe care-l avea asupra trupului meu: căldura care se răspândea din stomac în piept, fierbințeala sângelui, relaxarea totală, faptul că toată suferința acelei după-amiezi se estompa treptat.

M-am dus în living și m-am uitat la râu — un șarpe negru, lucios, curgând pe sub casă. Am înțeles dintr-odată, cu surprindere, ceva ce nu înțelesesem până atunci — că problema care eram nu era deloc insurmontabilă. Am avut un moment fulgerător de claritate: nu era nevoie să fiu ajustată, puteam fi fluidă. Ca râul. Poate că, la urma urmelor, n-avea să fie atât de greu. Oare nu puteam să mă înfometez, să mă mișc mai mult (în taină, să nu mă vadă nimeni)? Să mă transform din omidă în fluture, să devin altcineva, de nerecunoscut, așa încât fata urâtă, sângerândă să fie dată uitării? Aș fi fost cu totul altă fată.

M-am întors în bucătărie să-mi mai iau de băut.

Am auzit pași la etaj, lipăind pe palier și apoi coborând scările. M-am strecurat înapoi în living, am stins veioza și m-am ghemuit în beznă pe bancheta de la geam, cu picioarele strânse sub mine.

În ape adânci

L-am văzut ducându-se în bucătărie, a deschis frigiderul... ba nu, congelatorul, l-am auzit cum desfăcea cuburi de gheață din tăvițe. Am auzit gălgâit de lichid și-apoi l-am văzut când a trecut pe lângă mine. Și atunci s-a oprit. Și-a făcut un pas înapoi.

— Julia? Tu ești?

N-am spus nimic, nici n-am respirat. Nu voiam să văd pe nimeni — sigur nu pe el —, dar bâjbâia după întrerupător și apoi s-au aprins luminile și iată-l acolo, în boxeri și-atât, cu pielea puternic bronzată, umerii largi, trupul îngustându-se treptat spre o talie subțire și puful de pe abdomen care se pierdea-n jos, în chiloți. Mi-a zâmbit.

— Ești bine? a întrebat.

Când s-a apropiat, am văzut că avea ochii cam sticloși, zâmbetul imbecil, mai leneș ca de obicei.

— De ce stai în întuneric?

Dădu cu ochii de paharul meu și zâmbetul i se lărgi.

— Mi s-a părut mie că sticla de vodcă era cam goală...

Veni la mine și-și ciocni paharul de al meu, apoi se așeză alături, cu coapsa apăsată de talpa mea. M-am tras într-o parte, mi-am lăsat tălpile pe podea și-am dat să mă ridic, dar mi-a pus mâna pe braț.

— Ei, stai așa, spuse. Nu fugi. Vreau să vorbesc cu tine. Voiam să-mi cer scuze pentru azi după-amiază.

— Nu-i nimic, am spus.

În ape adânci

Simțeam că mi se-nroșea fața. Nu mă uitam la el.

— Nu, iartă-mă. Tipii ăia s-au purtat ca niște cretini. Îmi pare tare rău, să știi.

Am lăsat privirea în jos.

— Nu ai de ce să te rușinezi.

M-am crispat și rușinea aceea îmi ardea tot trupul. O părticică tâmpită din mine sperase că nu văzuseră, că nu-și dăduseră seama ce era.

Mă strânse de braț și mă privi cu ochi mijiți.

— Auzi? Tu știi că ai o față drăguță?

Râse.

— Serios, chiar așa e.

Îmi dădu drumul la braț și mă luă de umeri.

— Unde-i Nel? am întrebat.

— Doarme, spuse.

Sorbi din băutura și plesni din buze.

— Cred c-am stors-o de puteri.

Mă trase mai aproape de el.

— Ai sărutat vreodată un băiat, Julia? mă întrebă.
Vrei să mă săruți?

Îmi întoarse fața spre a lui și-și lipi buzele de ale mele. I-am simțit limba, fierbinte și băloasă, împingându-se-n gura mea. Am crezut c-o să vomit, dar l-am lăsat, doar ca să văd cum e. Când m-am tras în spate, mi-a zâmbit.

— Îți place? întrebă, izbindu-mă-n față cu respirația lui fierbinte, duhnind a fum stătut și alcool.

Mă sărută din nou și l-am sărutat și eu, încercând

să simt senzația aia — care-o fi fost ea — pe care ar fi trebuit s-o simt. Mâna lui alunecă sub elasticul pantalonilor mei de pijama. M-am zvârcolit să mă feresc, oripilată, în timp ce simțeam cum degetele lui îmi împingeau grăsimea de pe burtă ca să intre în chiloți.

— Nu! am crezut că am strigat, dar a fost mai mult o șoaptă.

— Nu-i nimic, spuse. Nu-ți face griji. Nu mă deranjează un pic de sânge.

După aceea s-a înfuriat că nu mă opream din plâns.

— Ei, hai, că n-a durut atât de tare! Nu plânge. Hai, Julia, nu mai plânge. N-a fost bine? A fost o senzație plăcută, nu? Erăi suficient de udă. Hai, Julia. Mai bea ceva. Așa. Ia o gură. Iisuse, termină cu plânsul! La naiba. Am crezut că o să fii recunoscătoare.

2015

Sean

I-am dus pe Helen și pe tata acasă, dar când am ajuns la ușă, am ezitat să intru. Din când în când mă cuprind gânduri bizare și mă lupt să scap de ele. Am stat în fața casei, cu nevasta și tatăl meu uitându-se dinăuntru la mine întrebător. Le-am spus să mănânce fără mine. Am spus că trebuia să mă întorc la secție.

Sunt un laș. Tata merită mai mult. Azi ar trebui să stau cu el, azi mai mult ca niciodată. Sigur, Helen o să-l ajute, dar nici măcar ea nu poate înțelege ce simte, profunzimea suferinței lui. Și cu toate astea, nu puteam sta cu el, nu puteam să-l privesc în ochi. Nu știu de ce, dar noi doi nu ne putem privi niciodată în ochi când ne gândim la mama.

Am luat mașina și-am mers, nu la secție, ci înapoi la cimitir. Mama fusese incinerată; nu-i aici. Tata i-a dus cenușa „într-un loc deosebit“. Nu mi-a spus niciodată unde anume, cu toate că a promis că mă va duce într-o zi să-mi arate. N-am mers niciodată acolo. Pe vremuri îl mai întrebam, dar întotdeauna se supăra, așa că la un moment dat am renunțat.

Biserica și cimitirul erau pustii, nici picior de om, cu excepția bătrânei Nickie Sage, care șchiopăta încet pe lângă zid. Am coborât din mașină și-am luat-o pe poteca ce ocolește zidul din piatră spre copacii din

În ape adânci

spatele bisericii. Când am ajuns-o pe Nickie, se sprijinea cu o mână de zid și respirația îi șuiera în piept. S-a întors brusc. Avea fața roz-aprins și transpira abundant.

— Ce vrei? șuieră. De ce mă urmărești?

Am zâmbit.

— Nu te *urmăresc*. Te-am văzut din mașină și-am zis să vin să te salut. Te simți bine?

— N-am nimic, n-am nimic.

Nu părea să n-aibă nimic. Se sprijini de zid și se uită la cer.

— Vine furtuna.

Am încuviințat:

— După miros, așa zic și eu.

Smuci capul înapoi:

— Și gata? Nel Abbott? Dosaru' e-nchis? Ați expediat-o-n istorie?

— Cazul nu e închis, am spus.

— Nu încă. Dar o să fie curând, așa-i?

Mai bombăni ceva ca pentru ea.

— Ce-ai spus?

— Ai tras linie și-ai pus punct, așa-i?

Se întoarse cu totul către mine și mă-mpunse în piept cu un arătător grăsuliu:

— Știi, nu-i așa, că asta n-a fost ca ultima? Asta n-a fost precum Katie Whittaker. Asta a fost ca maicăta.

M-am dat cu un pas înapoi.

— Ce vrea să însemne asta? Dacă știi ceva, ar trebui să-mi spui. Ei? Știi ceva despre moartea lui Nel Abbott?

Se întorsese cu spatele, bombănind iarăși cuvinte ininteligibile.

Respirația mi se accelera, un val de căldură îmi străbătu corpul.

— Nu-mi pomeni în felul ăsta de mama. Mai ales azi! Dumnezeu! Ce fel de om face așa ceva?

Flutură o mână spre mine.

— Oricum n-ascuți, voi n-ascultați niciodată, spuse și se-ndepărtă clătinându-se pe potecă, bombănind în continuare și întinzând din când în când mâna către zidul de piatră, ca să-și recapete echilibrul.

Eram furios pe ea, dar și mai rău, mă simțeam atacat prin surprindere, aproape rănit. Ne cunoșteam de ani întregi și fusesem întotdeauna politicoși cu ea. Bine, era ea nechibzuită, dar n-o consideram un om rău și sigur n-am crezut-o niciodată atât de crudă.

M-am dus amărât înapoi spre mașină, după care m-am răzgândit și-am cotit spre magazinul satului. Am cumpărat o sticlă de Talisker — îi place tatei, deși nu bea cine știe ce. M-am gândit că am putea bea un pahar împreună mai încolo, ca să compensez plecarea mea intempestivă. Am încercat să creez scena în minte — noi doi la masa din bucătărie, cu sticla între noi, ridicând paharele. M-am întrebat în cinstea a ce, a cui

În ape adânci

am ridica paharele? Numai imaginându-mi asta și m-a apucat teama, iar mâna a-nceput să-mi tremure. Am deschis sticla.

Mirosul de whisky și fierbințeala alcoolului în piept mi-au amintit de febre din copilărie, de vise agitate, de mama pe marginea patului dându-mi părul jilav de pe frunte și frecându-mi pieptul cu unguent Vicks. Au existat momente în viața mea când abia dacă m-am gândit la ea, dar în ultimul timp a fost din ce în ce mai des în gândurile mele, iar în ultimele câteva zile, mai mult ca oricând. Chipul ei îmi apare înaintea ochilor; uneori zâmbește, alteori nu. Uneori întinde brațele spre mine.

Furtuna de vară a început fără să-mi dau seama. Poate am ațipit. Știu doar că, atunci când m-am dezmeticit, strada din fața mea arăta ca un râu și tunetele păreau să zgâlțâie mașina. Am pornit motorul, dar apoi am realizat că sticla de whisky din poala mea era plină doar pe două treimi, așa că am oprit motorul. Sub răpăiala ploii torențiale, îmi auzeam respirația, și pentru o clipă mi s-a părut că o aud și pe a altcuiva. O fracțiune de secundă am fost atât de sigur de ideea absolut ridicolă că, dacă m-aș întoarce, aș vedea pe cineva pe bancheta din spate a mașinii, că am paralizat de frică.

Am decis că o plimbare prin ploaie mi-ar limpezi mințile. Am deschis portiera, uitându-mă fără să vreau

În ape adânci

în spate, și-am ieșit din mașină. Într-o clipă eram ciuciulete și orbit de apă. Un fulger a despicat aerul și în acea secundă am văzut-o pe Julia, learcă, mai mult alergând decât mergând spre pod. M-am strecurat înapoi în mașină și am semnalizat scurt cu farurile. S-a oprit. Am aprins și am stins iar farurile și ea veni ezitant spre mine. Se opri la câțiva metri distanță. Am coborât geamul și-am strigat-o.

Deschise portiera și intră în mașină. Încă era îmbrăcată în hainele de la înmormântare, însă acum erau ude flească și lipite de trupul ei micuț. Își schimbase doar pantofii. Am observat că i se duseseră firele la ciorapi — pe genunchi se vedea un cerc mic de carne palidă. Părea șocant fiindcă, de câte ori o văzusem înainte, corpul îi era întotdeauna bine acoperit — mâneci lungi și gulere înalte, niciun pic de piele lăsată la vedere. Intangibilă.

— Ce căutați aici? am întrebat.

Aruncă o privire la whisky-ul din poala mea, dar nu făcu nicio remarcă. În schimb, se întinse, îmi trase fața spre a ei și mă sărută. A fost bizar, impetuos. Limba ei avea gust de sânge și pentru o secundă am cedat, după care m-am tras violent înapoi.

— Iertați-mă, spuse ștergându-și buzele, cu ochii în pământ. Îmi pare tare rău. Habar n-am de ce-am făcut așa ceva.

— Nu, am spus. Nici eu.

Complet absurd, am început să râdem amândoi,

În ape adânci

mai întâi jenați, apoi din toată inima, de parcă sărutul ăla era cel mai bun banc din lume. Când ne-am oprit, ne ștergeam amândoi lacrimile de pe obraji.

— Ce făceai aici, Julia?

— Jules, mă corectă. O căutam pe Lena. Nu știu pe unde e...

Îmi părea diferită, parcă nu mai era atât de închisă în sine.

— Mi-e frică, spuse și râse iar, de parcă îi era rușine. Mi-e foarte frică.

— Frică de ce?

Își drese glasul și-și dădu deoparte părul de pe față.

— De ce ți-e frică?

Trase adânc aer în piept.

— Nu am... Știu că sună ciudat, dar era un bărbat la înmormântare, un bărbat pe care l-am recunoscut. A fost pe vremuri iubitul lui Nel.

— Așa...?

— Mă rog... nu recent. În urmă cu o veșnicie. În adolescență. Habar n-am dacă l-a mai văzut de-atunci.

Pe pomeți avea două pete colorate.

— Nu l-a pomenit în niciunul dintre mesajele ei. Dar a fost la înmormântare și cred... nu pot să explic de ce, dar cred că e posibil să-i fi făcut ceva.

— Să-i fi făcut ceva? Vrei să spui că crezi că e posibil să fi fost implicat în moartea ei?

Mă privea rugător:

În ape adânci

— Normal că nu pot să spun asta, dar trebuie să-l verificați, trebuie să aflați unde era când a murit Nel.

Mi se strânsese scalpul și adrenalina despica aburii alcoolului.

— Cum îl cheamă? Despre cine vorbești?

— Robbie Cannon.

O clipă, numele nu mi-a spus nimic, dar apoi mi-am amintit.

— Cannon? Localnic? Familia avea saloane de vânzări auto, o groază de bani. Ăla?

— Da. Ăla. Îl cunoașteți?

— Nu-l cunosc, dar mi-l aduc aminte.

— Vi-l amintiți...?

— Din școală. Era cu un an mai mare. Bun la sporturi. Avea trecere la fete. Nu era prea deștept.

Cu capul plecat, cu bărbia aproape atingându-i pieptul, Jules a spus:

— N-am știut că ai mers la școală aici.

— Da. Am trăit aici toată viața. Tu n-ai de ce să-ți amintești de mine, dar eu te țin minte. Și pe tine, și pe sora ta, bineînțeles.

— Aha, spuse și chipul i se închise de parcă trăsesese brusc obloanele. Puse mâna pe mânerul portierei, de parcă voia să plece.

— Stai așa. De ce i-ar fi făcut Cannon ceva surorii tale? A zis ceva, a făcut ceva? Era violent cu ea?

Julia clătină din cap și-și feri privirea.

— Știu doar că-i periculos. Nu e un om bun. Și

În ape adânci

l-am văzut... uitându-se la Lena.

— Se uita la ea?

— Da, se *uita*.

Întorsese capul și, în sfârșit, mă privea în față.

— Nu mi-a plăcut cum se uita la ea.

— Bine, am spus. O să, ăăăă... să văd ce pot afla.

— Mulțumesc.

Dădu iar să deschidă portiera, dar i-am pus mâna pe braț.

— Te duc eu acasă, am spus.

Iarăși o privire spre sticlă, dar fără o vorbă.

— Bine.

În doar două minute am ajuns înapoi la Casa Morii și niciunul dintre noi nu vorbi până ce Jules nu deschise portiera. Ar fi trebuit să-mi țin gura, dar am vrut să-i spun.

— Să știi că semeni foarte mult cu ea.

Păru șocată și scoase un hohot de râs surprins, care suna ca un plâns cu sughițuri.

— Nu semănăm absolut deloc.

Își șterse o lacrimă de pe obraz.

— Sunt opusul lui Nel.

— Nu cred, am spus, dar plecase deja.

Nu țin minte cum am ajuns acasă.

Bulboana Înecaților

Lauren, 1983

Peste o săptămână, când Lauren avea să împlinească treizeci și doi de ani, aveau să meargă la Craster. Doar ea cu Sean, fiindcă Patrick trebuia să lucreze. „E locul meu preferat din toată lumea“, i-a spus fiului ei. „E un castel, o plajă frumoasă și uneori poți să vezi foci pe stânci. Și, după ce-o să mergem la plajă și la castel, o să mergem la afumătoare și-o să mâncăm scrumbii pe pâine neagră. Raiul pe pământ!“

Sean a strâmbat din nas. „Cred că aș vrea să merg mai degrabă la Londra“, a anunțat el, „ca să văd Turnul. Și să mâncăm înghețată.“

Mama lui a râs și-a spus: „Bine, atunci poate-o să facem ce vrei tu“.

În cele din urmă, n-au făcut nici una, nici alta.

Era noiembrie, zilele erau scurte și aspre, iar Lauren era cu mintea în altă parte. Era conștientă de faptul că se comporta altfel decât de obicei, dar nu reușea să se remonteze. Se trezea că lua micul dejun cu familia și dintr-odată pielea i se-nroșea, îi ardea fața și trebuia să și-o ferească de ei, să se ascundă. Se ferea și când soțul ei venea s-o sărute — mișcarea capului era aproape involuntară, incontrollabilă, astfel încât buzele lui îi atingeau în treacăt obrazul sau colțul gurii.

Cu trei zile înainte de ziua ei, a fost o furtună.

În ape adânci

Semnele s-au acumulat toată ziua: un vânt rău spinteca valea, cai albi de spumă goneau pe toată lățimea bulboanei. Noaptea, a izbucnit furtuna. Râul s-a repezit în maluri, au căzut copaci de-a lungul lui. Torente se revărsau din nori, scufundând parcă întreaga lume.

Soțul și fiul lui Lauren dormeau ca pruncii, dar ea era trează. În biroul de la parter se așeză la masa soțului cu o sticlă din scotchul lui favorit la îndemână. Bău un pahar și rupse o foaie dintr-un carnet. Mai bău un pahar, apoi altul și pagina rămase albă. Nici nu se putea hotărî ce formă de adresare să folosească — „Dragă“ părea impersonal, iar „Dragul meu“ era o minciună. Lăsând în urmă sticla aproape goală și pagina neatinsă, ieși în furtună.

Cu sângele îngroșat de băutură, durere și furie, porni către bulboană. Satul era pustiu, toți erau baricadați în case. Nevăzută și neabătută, se cățără alunecând în noroi până pe culmea falezei. Așteptă. Așteptă să vină cineva, se rugă ca bărbatul de care se îndrăgostise să știe, să-i simtă cumva disperarea, în mod miraculos, și să vină s-o salveze de ea însăși. Dar vocea pe care-o auzi strigându-i numele cu disperare panicată nu era cea pe care voia s-o audă.

Așa că se apropie cu îndrăzneală de margine și, cu ochii larg deschiși, se aruncă.

În niciun caz n-ar fi avut cum să-l vadă, în niciun caz n-ar fi avut cum să știe că băiatul ei era acolo jos, printre copaci.

N-avea de unde să știe că fusese trezit de strigătele

În ape adânci

tatălui lui și de zgomotul ușii trântite, că se dăduse jos din pat și-alergase-n jos pe scări și afară, în furtună, în picioarele goale și trupul acoperit doar de bumbac din cel mai subțire.

Sean își văzu tatăl urcând în mașină și își strigă mama. Patrick se întoarse și urlă la fiul lui să se întoarcă în casă. Alergă spre el, îl înșfăcă brutal de braț, smucindu-l în aer, și încercă să-l ducă cu forța înapoi în casă. Dar băiatul îl imploră: „Te rog, te rog, nu mă lăsa aici“.

Patrick cedă. Luă băiatul în brațe și-l duse la mașină, unde-l prinse cu centura de bancheta din spate, unde Sean se făcu mic, îngrozit, buimac. Închise strâns ochii. Ajunseră la râu, tatăl lui parcă mașina pe pod și-i spuse: „Stai aici. Așteaptă-mă aici“. Dar era întuneric și ploaia răpăia cu sunet de gloanțe pe acoperișul mașinii și Sean nu reușea să scape de senzația că mai era cineva cu el în mașină, cineva căruia îi auzea respirația hârâită. Așa că ieși din mașină și o luă la fugă, împiedicându-se de treptele de piatră, căzând în noroiul de pe potecă, poticnindu-se-n întuneric spre bulboană.

Mai târziu, la școală, umbla vorba că văzuse tot — era băiatul care-și văzuse mama sărind în brațele morții. Nu era adevărat. Nu văzuse nimic. Când ajunsese la bulboană, taică-su era deja în apă și-nota către țârm. N-a știut ce să facă, așa că s-a întors și s-a așezat sub copaci, cu spinarea lipită de un trunchi solid, ca să nu se poată furișa nimeni în spatele lui.

Parc-a stat acolo o eternitate. Mai târziu s-a întrebat

În ape adânci

dacă nu era posibil chiar să fi adormit, deși cu bezna, cu zgomotul și cu frica, părea puțin probabil. Ce-și amintea era că venise o femeie — Jeannie, de la secția de poliție. Avea o pătură și o lanternă și l-a dus înapoi sus, la pod, și i-a dat să bea ceai dulce și l-au așteptat acolo pe tatăl lui.

Mai târziu, Jeannie l-a luat la ea acasă și i-a făcut pâine prăjită cu brânză.

Dar în niciun caz Lauren n-avea cum să fi știut ceva din toate astea.

Erin

Când plecam de la înmormântare, am remarcat cât de multă lume care asistase la slujbă și-a făcut drum să schimbe două vorbe cu tatăl lui Sean Townsend, un bărbat care-mi fusese prezentat, incredibil de concis, ca Patrick Townsend. Se strângeau mâini și se scoteau șepci la greu și-n tot timpul ăsta, stătea cu spinarea țeapănă și mutra inexpresivă, de parcă era un general la defilare.

— Al naibii nenorocit, ce fițe pe el! i-am spus polițistului în uniformă de lângă mine.

El s-a întors și m-a privit disprețuitor.

— Puțin respect! șuieră și-mi întoarse spatele.

— Pardon? m-am adresat cefei lui.

— E un polițist plin de decorații, spuse colegul. Și văduv. Soția lui a murit aici, în râul ăsta.

Se întoarse iar cu fața la mine și, fără nici cea mai mică urmă de respect pentru gradul meu, pufni:

— Așa că ar trebui să dați dovadă de puțin respect.

M-am simțit ca o tâmpită. Da' pe bune, de unde era să știu că Sean, cel din povestea lui Nel Abbott, e Sean de la secție? Nu știam cum îi chema pe părinții lui. La naiba cu toți! Nu mi-a zis nimeni și când am citit opera lui Nel Abbott nu e ca și cum *vânam* orice detaliu al unei sinucideri care-a avut loc acum mai bine de trei decenii. În condițiile astea, nu mi s-a părut

deosebit de interesant.

Acum, serios: cum naiba să ții socoteala tuturor cadavrelor de pe-aici? Parcă e *Crimele din Midsomer* doar că, în loc de oameni care cad în betoniere sau își crapă capetele, aici e cu accidente, sinucideri și înecuri istorice misogino-grotești.

După serviciu m-am întors în oraș — o parte din colegi se duceau la pubul local, dar din cauza gafei cu Patrick Townsend, acum statutul de străină atârna și mai greu ca înainte. Oricum, cazul ăsta e închis, nu? N-avea sens să stau pe-acolo.

M-am simțit ușurată, ca atunci când în sfârșit îți pică fisa în ce film ai mai văzut un actor ori când ceva neclar care te sâcăia devine dintr-odată limpede. Ciudățenia inspectorului — ochii apoși, mâinile tremurânde, aerul absent — acum toate au sens. Au sens dacă le cunoști povestea. Familia lui a trecut exact prin ce trec acum Jules și Lena — aceeași groază, același șoc. Aceeași căutare a răspunsurilor.

Am recitit secțiunea lui Nel Abbott despre Lauren Townsend. Nu spune mare lucru. Era o nevastă nefericită, îndrăgostită de alt bărbat. Vorbește despre faptul că era cu gândul în altă parte, că era absentă... să fi fost deprimată? La urma urmelor, cine știe? Nu-i ca și cum citesc Evanghelia, e doar versiunea lui Nel Abbott despre trecut. Trebuie să ai un soi bizar de asumare — aș zice — ca să iei tragedia altcuiva și s-o scrii de parcă ți-ar aparține.

În ape adânci

Recitind povestirea, singura chestie pe care n-o înțeleg este cum a putut Sean să stea acolo? Chiar dacă n-a văzut-o căzând, era *acolo*. În ce hal te afectează o chestie ca asta? Totuși, trebuie să fi fost mic, cred. Șase sau șapte ani? Copiii pot bloca traume de genul ăsta. Dar tatăl? Se plimbă în fiecare zi pe lângă râu, l-am văzut. Ți dai seama? Ți dai seama cum ar fi să treci în fiecare zi pe lângă locul în care ai pierdut pe cineva? Eu nu reușesc, n-aș putea. Dar, pe de altă parte, nici n-am pierdut pe nimeni. Cum aș putea ști cum e să treci prin asemenea durere?

MARTI, 18 AUGUST

Louise

Durerea Louisei era ca râul: constantă și în perpetuă schimbare. Se unduia, se revărsa, se retrăgea și șerpuia, uneori rece, neagră și adâncă, alteori fulgerătoare și orbitoare. Și vinovăția ei era tot lichidă, supura printre crăpături când încerca s-o zăgăzuiască. Avea zile bune și zile proaste.

Ieri s-a dus la biserică să vadă cum o așază pe Nel în mormânt. În realitate — și ar fi trebuit să știe — n-a fost așa. Măcar a văzut-o dusă la crematoriu, așa că a putut spune că a fost o zi bună. Chiar și izbucnirea emoțională — plânsese în hohote, fără să vrea, tot timpul slujbei — a fost eliberatoare.

Dar azi avea să fie o zi de rahat. A simțit de cum s-a trezit, nu o prezență, ci o absență. Exaltarea pe care trăise la început, satisfacția ei răzbunătoare, deja se disipa. Iar acum, că Nel se făcuse scrum, Louise rămăsese cu... nimic. Nimeni. Nu mai avea asupra cui să-și arunce toată durerea și suferința, căci Nel nu mai era. Și se temea că, în cele din urmă, nu-și mai putea aduce chinul decât acasă.

Acasă, la soțul și fiul ei. Deci: azi avea să fie o zi de rahat, dar un rahat care trebuia privit fără ocolișuri și, cu inima-n dinți, curățat. Se hotărâse: era timpul să meargă mai departe. Trebuiau să plece până nu era

prea târziu.

Louise și Alec, soțul ei, se certaseră pe tema asta — genul acela de certuri pe ton scăzut, în surdină, pe care le aveau recent, de săptămâni bune. Alec era de părere că ar fi mai bine să se mute înainte de începerea școlii. Ar trebui să-l lase pe Josh să își continue studiile într-un loc complet nou, argumenta el, unde nu-l cunoștea nimeni. Unde n-avea să înfrunte zilnic absența surorii lui.

— Ca să nu mai fie nevoit să vorbească vreodată despre ea? a întrebat Louise.

— O să vorbească despre ea cu *noi*, a răspuns Alec.

Stăteau în picioare în bucătărie, șoptind pe un ton încordat.

— Trebuie să vindem casa asta și s-o luăm de la capăt, a spus Alec. Știu — a ridicat mâinile când Louise a dat să protesteze —, știu că aici e casa ei.

Și atunci a șovăit și și-a pus mâinile mari, pătate de soare, pe blatul din bucătărie. Se ținea de el ca un naufragiat de colacul de salvare.

— Trebuie să facem un efort să o luăm de la capăt într-un fel, Lou, pentru Josh. Dacă eram doar noi doi...

Dacă erau doar ei doi, s-ar duce după Katie în râu și gata, gândi ea. Nu? Nu era sigură că Alec ar face asta. Pe vremuri credea că numai părinții pot pricepe genul acela de iubire în care te topești complet, dar acum se întreba dacă nu cumva doar mamele simt asta. Alec era

îndurerat, bineînțeles, dar nu era sigură că simțea și deznădejdea. Sau ura.

Așa că în căsnicia lor, pe care-o crezuse indestructibilă, începeau deja să apară fisuri. Dar, pe de altă parte, pe vremuri nu știa nimic. Acum era evident: nicio căsnicie nu poate supraviețui unei asemenea pierderi. Totdeauna avea să fie între ei ideea că niciunul nu fusese în stare să o oprească. Mai rău, că niciunul nu avusese nici cea mai mică bănuială. Că plecaseră amândoi la culcare, adormiseră, apoi descoperiseră dimineața patul ei gol și nicio fracțiune de secundă nu-și imaginaseră că era în râu.

Pentru Louise nu mai era nicio speranță, pentru Alec prea puțină, dar cu Josh era altă poveste. Lui Josh avea să-i fie dor de sora lui în fiecare zi, pentru tot restul vieții, dar ar putea fi fericit: avea să fie fericit. Avea s-o poarte cu el, dar va putea să și călătorească, să lucreze, să se îndrăgostească, să trăiască. Avea mari șanse să poată face toate astea dacă pleca de aici, din Beckford, de lângă râu. Louise știa că soțul ei avea dreptate în privința asta.

Undeva, în adâncul inimii, știa deja asta, dar refuzase să accepte. Dar ieri, când și-a privit fiul după înmormântare, a fost cuprinsă de groază. Fața lui schimonosită, neliniștită. Cât de ușor tresărea, cum reacționa la zgomote puternice, ghemuindu-se ca un câine speriat când era printre oameni. Felul în care o căuta mereu cu privirea, de parcă se retrăgea înapoi în

copilăria timpurie, fără să mai fie puștiul independent de doisprezece ani, și se transforma într-un băiețel înspăimântat, disperat după afecțiune.

Și totuși. Aici făcuse Katie primii pași, rostise primele cuvinte, se jucase de-a v-ați ascunselea, făcuse roata prin grădină, se certase cu frățiorul ei, îl consolase după aceea, râsese, cântase, înjurase și sângerase și-și îmbrățișase mama în fiecare zi când venea de la școală.

Dar Louise se hotărâse. Ca și fiica ei, luase o decizie, deși efortul era imens. Numai când se gândea să se ridice de la masa din bucătărie, să meargă până la capătul scărilor, apoi să le urce, să pună mâna pe clanță, să apese, să intre în camera ei pentru ultima dată... Fiindcă asta simțea. Asta avea să fie ultima dată când aceea mai era camera *ei*. După ziua de azi, avea să fie altceva.

Inima ei era o bucată de lemn; nu bătea, doar o rănea când zgâria țesutul moale, sfâșia venele și mușchii, inundându-i pieptul cu sânge.

Zile bune și zile proaste.

Nu putea lăsa camera așa. Oricât de greu îi venea să se gândească la strânsul lucrurilor lui Katie, să-i sorteze hainele, să-i dea jos pozele de pe pereți, să le pună ordonat la păstrare, s-o ascundă vederii, era mai rău când își imagina oameni străini în camera aia. Era mai rău să-și imagineze ce-ar atinge ei, cum ar căuta indicii, semne, cum s-ar minuna de cât de normal arată totul, cât de normală păruse Katie. *Ea?* Nu cred! Nu pot

să cred că *ea* e fata aia care s-a înecat!

Așa că Louise avea s-o facă: avea să adune lucrurile de școală de pe birou și să ia în mână stiloul care se cuibărise cândva în pumnul fetei ei. Avea să împăturească tricoul gri-deschis în care dormea Katie și avea să-i facă patul. Avea să ia cerceii albaștri pe care-i primise Katie de la mătușa ei preferată când împlinise paisprezece ani și să-i așeze frumos la locul lor, în caseta ei cu bijuterii. O să ia valiza mare, neagră de pe bufetul din hol și o s-o umple cu hainele lui Katie.

Asta o să facă.

Stătea în picioare în mijlocul camerei gândindu-se la toate astea, când auzi un zgomot în spate; se întoarse și-l văzu pe Josh stând în ușă, urmărind-o.

— Mamă?

Era alb ca varul și vocea i se poticni în gât.

— Ce faci?

— Nimic, dragule, doar...

Făcu un pas spre el, dar băiatul se retrase.

— Te... te apuci acum să-i golești camera?

Louise aprobă:

— O să încep.

— Ce-o să faci cu lucrurile ei? întrebă el cu vocea și mai gătuită. O să le dai?

— Nu, dragule.

Se duse la el și-ntinse mâna ca să-i dea de pe frunte părul moale.

— Păstrăm tot. N-o să dăm nimic.

Josh părea îngrijorat.

— Dar... n-ar trebui să-l aștepți pe tata? N-ar fi bine să fie și el aici? N-ar trebui să faci asta singură.

Louise îi zâmbi.

— Doar o să încep să strâng câte ceva, spuse cât de vesel reuși. Parcă te duceai la Hugo în dimineața asta, așa că...

Hugo era prietenul lui Josh, probabil singurul prieten adevărat. (Louise mulțumea Cerului în fiecare zi pentru Hugo și familia lui, care-l primeau pe Josh ori de câte ori avea nevoie de un refugiu.)

— Plecasem, dar mi-am uitat telefonul, așa că m-am întors după el, spuse și-l ridică să i-l arate.

— Bine, spuse ea. Bravo. Rămâi acolo la prânz?

El încercă să zâmbească, apoi dispăru. Louise așteptă să audă cum se trânteste ușa de la intrare, apoi se așeză pe pat și-și dădu voie să plângă nestăvilit.

Pe noptieră era un vechi elastic de păr, întins și uzat de aproape că nu mai rămăsese decât o ață, care încă mai avea înfășurate pe el fire lungi din superbul păr brun al lui Katie. Louise îl luă și-l învârti, împletindu-și-l printre degete. Și-l lipi de față. Se ridică și se duse la măsuța de toaletă, deschise caseta de bijuterii din tablă albă, în formă de inimă, și puse în ea elasticul de păr. Avea să rămână acolo, alături de brățările și cerceii ei — nimic n-avea să fie aruncat, totul avea să fie păstrat. Nu aici, altundeva; vor lua totul cu ei. Nicio părticică din Katie, niciun obiect atins de ea

n-o să zacă pe vreun raft prăfuit din vreun magazin de vechituri.

La gâtul Louisei atârna bijuteria purtată de Katie când murise: o mică pasăre albastră pe un lăntișor de argint. Faptul că ea alesese tocmai acea bijuterie o deranja pe Louise. Nu crezuse că era una dintre preferatele lui Katie. Nu cum erau cerceii din aur alb pe care îi primise de la ea și Alec la împlinirea a treisprezece ani, pe care-i adorase, nu cum era brățara prieteniei („brățara frăției”) împletită pe care i-o cumpăraseră Josh (cu banii lui!) în ultima lor vacanță în Grecia. Louise nu pricepea în ruptul capului de ce Katie alesese piesa aia — cadou de la Lena, cu care nici nu mai părea să fie așa de apropiată — care avea gravat pe pasăre (deloc în stilul Lenei) *cu dragoste*.

Nu purtase nicio altă bijuterie. Blugi, o geacă, mult prea groasă pentru acea seară de vară, cu buzunarele pline cu pietre. Rucsacul la fel. Când au găsit-o, era înconjurată de flori, unele dintre ele încă încleștate în pumn. Ca Ofelia. Cea din poza de pe peretele lui Nel Abbott.

Oamenii spuneau că era cel puțin tras de păr, dacă nu chiar ridicol și crud să arunci în cârca lui Nel Abbott vina pentru ce se întâmplase cu Katie. Doar pentru că Nel scria, vorbea, făcea poze cu bulboana, lua interviuri și publica articole în presa locală despre ea, a vorbit odată într-o emisiune la radio BBC despre bulboană, doar pentru că a pronunțat cuvintele „loc al

sinuciderilor“, doar pentru că vorbea despre mult-iubitele ei „înotătoare“ ca despre niște superbe eroine romantice, ca despre niște cutezătoare care aleseseră dulcea ușurare a morții înconjurată de priveliștea lor preferată, nu putea fi învinovățită ea pentru Katie, nu?

Dar Katie nu s-a spânzurat de ușa camerei ei, nu și-a tăiat venele, nici n-a înghițit un pumn de pastile. A ales bulboana. Ridicol era, de fapt, să ignori acest fapt, să ignori contextul, cât de influențabili pot fi unii oameni — cei sensibili, cei tineri. Adolescenții — copii buni, inteligenți, generoși — se pot îmbăta cu idei. Louise nu înțelegea de ce făcuse Katie ce făcuse, n-avea să înțeleagă niciodată, dar știa că actul ei nu se petrecuse din senin, complet fără legătură cu nimic.

Terapeutul la care mersese doar de două ori i-a spus că n-ar trebui să încerce să afle de ce. Că n-o să afle niciodată răspunsul la întrebarea aia, că nimeni nu i-l va putea da; că în multe cazuri de sinucidere nu există un singur motiv, viața nu e atât de simplă. Disperată, Louise subliniase că fata ei nu suferise niciodată de depresie, că nu era hărțuită la școală (au vorbit cu profesorii, s-au uitat în e-mailurile ei, pe Facebook și n-au găsit decât mesaje pozitive). Era frumoasă, învăța bine, era ambițioasă și hotărâtă. Nu era nefericită. Uneori exaltată, deseori entuziasmată. Cu toane. *Cincisprezece ani*. Dar, mai presus de toate, nu era secretoasă. Dacă ar fi dat de necaz, i-ar fi spus mamei ei. Îi spunea tot, așa fusese dintotdeauna.

„Nu-mi ascundea nimic“, i-a spus Louise terapeutului și a văzut cum își mută privirea de la chipul ei.

„Asta cred toți părinții“, a spus el încet, „și, din nefericire, toți se înșală“.

După asta, Louise nu s-a mai dus la terapeut, dar răul fusese făcut. Se deschisese o fisură și prin ea se prelingea vinovăția, mai întâi ca un firicel, apoi ca un torent. Nu și-a cunoscut fiica. De aceea o deranja atât de tare medalionul, nu fiindcă era de la Lena, ci pentru că simboliza tot ce nu știa despre viața fetei ei. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult se învinovăța: fusese prea ocupată, se concentrase prea mult asupra lui Josh, eșuase total în misiunea de a-și proteja copilul.

Vinovăția creștea și creștea și nu exista decât o singură cale să nu se lase complet înghițită, să nu se înece, și anume să găsească un motiv, să pună degetul pe el și să spună *Uite. Asta a fost*. Fiica ei făcuse o alegere irațională, dar buzunarele pline cu pietre și mâinile încleștate în flori... alegerea avea un context. Iar contextul fusese oferit de Nel Abbott.

Louise a așezat valiza neagră pe pat, a deschis dulapul și a început să scoată hainele lui Katie de pe umerase: tricourile viu colorate, rochiile de vară, hanoracul șocant de roz pe care-l purtase toată iarna trecută. Vederea i se încețoșase și încerca să se gândească la ceva care să-i oprească lacrimile, voia să găsească o imagine pe care să-și fixeze ochiul minții,

În ape adânci

așa că s-a concentrat asupra imaginii cadavrului lui Nel, sfărâmat în apă, și s-a consolât cât a putut cu asta.

Sean

M-a trezit vocea unei femei care striga, un sunet disperat, îndepărtat. Am crezut că am visat, dar m-am dezmeticit brusc la auzul bubuiturilor sonore, apropiate, supărătoare și reale. Era cineva la ușă.

M-am îmbrăcat rapid și-am coborât scările în fugă, aruncând în treacăt o privire spre ceasul din bucătărie. Abia trecuse de miezul nopții — nu dormisem mai mult de jumătate de oră. Bubuiala de la ușă continua și am auzit o femeie strigându-mă, o voce cunoscută, dar pe care în clipa aia n-o puteam identifica. Am deschis ușa.

— Vezi asta?

Louise Whittaker urla la mine, congestionată de furie.

— Ce ți-am zis eu, Sean?! Ți-am zis că se întâmplă ceva!

Asta la care se referea era o cutiuță din plastic portocaliu, de genul celor în care îți pune farmacistul medicamentele de pe rețetă, iar pe-o parte avea o etichetă cu un nume. Danielle Abbott.

— Ți-am zis eu? spuse iar, după care izbucni în lacrimi.

Am băgat-o în casă — prea târziu. Înainte să închid ușa de la bucătărie am văzut că se aprindea lumina în dormitorul de la etaj al casei tatei.

A durat ceva până să înțeleg ce-mi spunea Louise.

Era complet isterică, propozițiile i se încălecau una peste alta și n-aveau nicio noimă. A trebuit să extrag cu delicatețe, treptat, informațiile de la ea, frază cu frază, rostite cu furie și respirația tăiată, gâfâind. Se hotărâseră, în sfârșit, să scoată casa la vânzare. Înainte de vizionări, trebuia să golească dormitorul lui Katie. N-avea de gând să-i lase pe străini să intre cu bocancii acolo, să-i atingă lucrurile. Se apucase după-amiază. Când împacheta hainele lui Katie, dăduse de cutiuța portocalie. Tocmai scotea o haină de-a lui Katie de pe umerăș, cea verde, una dintre preferatele lui Katie. Auzise un zornăit. Băgase mâna în buzunar și descoperise sticla cu pastile. A rămas șocată, apoi și mai și când a văzut că pe cutie era numele lui Nel. Nu mai auzise de medicament — Rimato —, dar a căutat pe internet și a descoperit că era un fel de pastilă de slăbit. *Vânzarea pastilelor e ilegală în Marea Britanie. Studii efectuate în Statele Unite au stabilit o corelație între utilizarea lor și depresie și tendințe suicidale.*

— Ți-a scăpat! zbieră ea. Mi-ai spus că nu avea nimic în sânge. Ai spus că Nel Abbott n-avea nicio legătură cu asta. Uite! strigă și lovi cu pumnul în masă, făcând cutiuța să sară-n sus. Vezi? Îi dădea fică-mii pastile, pastile *periculoase*! Și tu ai lăsat-o să scape.

Ciudat, dar în timp ce spunea toate astea, cât mă ataca, m-am simțit ușurat. Fiindcă acum exista un motiv. Dacă Nel îi dăduse lui Katie pastile, atunci puteam spune: „Uite, din cauza aia s-a întâmplat ce s-a

întâmplat. Din cauza aia o fată deșteaptă și fericită și-a pierdut viața. Din cauza aia *două femei* și-au pierdut viața“.

Era o alinare, dar totodată era o minciună.

— Analizele de sânge au fost negative, Louise. Nu știu cât timp ăsta... Rimato? N-am idee cât rămâne în organism. N-avem de unde ști nici măcar dacă pastilele astea *sunt* Rimato, dar...

M-am ridicat, am scos o pungă de plastic din sertarul bufetului și am întins-o deschisă către Louise. Luă cutiuța de pe masă și-i dădu drumul în punga pe care apoi am sigilat-o.

— Putem afla.

— Și-atunci o să știm, spuse ea, gâfâind din nou.

Adevărul era că nu, n-aveam cum să știm. Chiar dacă erau urme de medicament în organismul ei, chiar dacă era ceva ce ne scăpase, n-aveam să aflăm ceva concludent.

— Știu că-i prea târziu — spunea Louise —, dar vreau să se știe. Vreau să știe toată lumea ce-a făcut Nel Abbott — Dumnezeuule, se poate să fi dat pastile și altor fete... Trebuie să vorbești despre asta cu nevastă-ta — ca directoare ar trebui să știe că cineva vinde mizeria asta la ea în școală. Trebuie să percheziționezi dulapurile elevilor, trebuie să...

— Louise — m-am așezat lângă ea —, calmează-te. Evident că o să luăm în serios chestia asta, poți fi sigură, dar nu avem de unde să știm cum a ajuns cutia

asta în posesia lui Katie. E posibil ca Nel Abbott să fi cumpărat pastilele pentru ea...

— Și ce? Ce vrei să spui? Că le-a *furat* Katie? Cum îndrăznești măcar să sugerezi așa ceva, Sean?! O cunoșteai...

Ușa de la bucătărie s-a zgâlțâit — se-nțepenește, mai ales după ploaie — și s-a dat de perete. Era Helen, care arăta vrayște în pantaloni de trening și-un tricou, cu părul ciufulit.

— Ce-i? Louise, ce s-a întâmplat?

Louise clătina din cap, dar n-a zis nimic, doar și-a acoperit fața cu mâinile.

M-am ridicat și i-am spus lui Helen:

— Du-te la culcare. Nu-ți face griji.

— Dar...

— Trebuie să mai stau un pic de vorbă cu Louise. E-n ordine. Du-te sus.

— Bine, a spus ea obosită, aruncând o privire femeii care suspina tăcut la masa din bucătăria noastră. Dacă zici tu...

— Zic.

Helen s-a strecurat pe tăcute din bucătărie, închizând ușa după ea. Louise s-a șters la ochi. Mă privea ciudat, întrebându-se, presupun, de unde venise Helen. I-aș fi putut explica: nu doarme bine, tata e și el insomniac, uneori stau trei împreună, dezleagă rebus și ascultă radioul. Aș fi putut explica, dar dintr-odată ideea mi s-a părut epuizantă, așa că i-am zis:

În ape adânci

— Louise, nu cred că ar fi furat ceva Katie. Sigur că nu. Dar e posibil să... nu știu, să le fi luat fără să-și dea seama. O fi fost curioasă. Zici că erau în buzunarul unei haine? Poate le-a luat să se uite la ele și-apoi a uitat.

— Fata mea nu lua lucruri din casele altora, răspunse acră Louise, iar eu am aprobat-o.

N-avea sens să ne certăm.

— Mâine, la prima oră, mă ocup de asta. Trimit cutia la laborator și ne mai uităm o dată la rezultatele analizelor de sânge ale lui Katie. Louise, dacă mi-a scăpat ceva...

Clătină din cap:

— Știu că nu schimbă nimic. Știu că n-o s-o aducă înapoi. Dar m-ar ajuta pe mine. Să înțeleg.

— Ai dreptate. Sigur că da. Vrei să te duc acasă? Îți aduc eu mașina dimineață.

Clătină iar din cap și-mi zâmbi obosită.

— Sunt bine. Mulțumesc.

Ecoul mulțumirilor ei — nejustificate, nemeritate — a răsunat în tăcerea așternută după plecarea ei. M-am simțit oribil și am fost recunoscător să aud pașii lui Helen pe scări, urma să am companie.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat, intrând în bucătărie. Arăta palidă și foarte obosită, cu cearcăne ca niște vânătăi. S-a așezat la masă și m-a luat de mână.

— Ce căuta Louise aici?

În ape adânci

— A găsit ceva ce crede că ar putea avea legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Katie.

— Of, Doamne, Sean! Ce?

Am oftat zgomotos.

— N-ar trebui... probabil să discut despre asta în detaliu, nu încă.

Încuviințând, m-a strâns de mână.

— Spune-mi și mie, când ai confiscat ultima dată droguri în școală?

S-a încruntat.

— Păi, am găsit niște marijuana la vagabondul ăla mic de Watson — Iain — la sfârșitul anului, dar înainte de asta... oh! A trecut ceva de-atunci. Cam din martie, cred, când cu Liam Markham.

— Atunci au fost pastile, nu?

— Da, ecstasy sau în orice caz ceva ce trecea drept ecstasy și Rohypnol. A fost exmatriculat.

Îmi aminteam vag incidentul, deși nu e genul de lucruri în care mă bag.

— De-atunci nimic? N-ai dat peste pastile de slăbit, nu?

A ridicat o sprânceană.

— Nu. În orice caz, nimic ilegal. Unele fete le iau pe alea albastre — cum le zice? Alli, parcă. Se dau fără rețetă, deși nu cred că au voie să le vândă minorilor.

Strâmbă din nas.

— Le balonează ceva de speriat, dar se pare că e un preț acceptabil pentru coapse cât mai suple.

În ape adânci

— Pentru ce?

Helen își dădu ochii peste cap:

— Coapse suple! Toate vor picioare atât de subțiri, încât să formeze o paranteză între coapse. Zău, Sean, uneori parcă trăiești pe altă planetă.

M-a strâns iar de mână.

— Uneori mi-aș dori să trăiesc și eu acolo, cu tine.

Pentru prima dată după multă vreme am urcat împreună la culcare, dar n-am putut s-o ating. Nu după tot ce făcusem.

MIERCURI, 19 AUGUST

Erin

I-au trebuit Părosului, savantul, vreo cinci minute să găsească în folderul spam al lui Nel Abbott e-mailul cu chitanța pentru pastilele de slăbit. Din câte-și dădea seama, cumpăraseră pastilele o singură dată, doar dacă nu avea un alt cont de e-mail, desființat între timp.

— Ce ciudat, nu? comentă unul dintre polițiști, unul dintre cei mai bătrâni, al cărui nume nu mi-am bătut capul să-l rețin. Era o femeie atât de subțire. N-aș fi crezut că avea nevoie de ele. Soră-sa, aia era grăsană.

— Jules? am spus. Nu-i grasă.

— Păi, mersi, acum nu e, să fi văzut-o pe vremuri.

Începu să râdă.

— Era o scroafă.

Șarmant ca naiba.

De când mi-a zis Sean despre pastile, am revăzut cazul lui Katie Whittaker. Era cât se poate de clar, cu toate că întrebarea *de ce* era apăsătoare... așa cum se întâmplă adesea. Părinții n-au bănuit nimic. Profesorii au spus că poate că fusese un pic absentă, poate un pic mai rezervată ca de obicei, dar nimic alarmant. Analiza sângelui a fost curată. Nu avea antecedente de automutilare.

Singura chestie — și nu prea era mare chestie —

era o presupusă ceartă cu cea mai bună prietenă, Lena Abbott. Vreo două dintre prietenele de la școală ale lui Katie susțineau că se certaseră din nu se știe ce motiv. Louise, mama lui Katie, spunea că se văzuseră mai rar, dar nu credea să se fi certat. Dacă s-ar fi certat, Katie i-ar fi pomenit de asta. Se mai certaseră și altă dată — adolescentele se ceartă —, Katie fusese întotdeauna deschisă cu mama ei. Iar în trecut se împăcaseră întotdeauna. După o ceartă, Lenei îi păruse așa de rău, că-i dăduse lui Katie un lăntișor cu medalion.

Însă colegele astea — Tanya Nu-știu-cum și Ellie Cum-i-o-zice — ziceau că se întâmplase ceva rău, dar nu știau ce. Cu vreo lună înainte să moară Katie, ea și Lena s-au certat „urât de tot“ și în final au fost despărțite la propriu de un profesor. Lena a negat furibundă, susținând că Tanya și Ellie o antipatizau și încercau doar s-o bage-n bucluc. Louise sigur nu auzise de scandalul ăsta, iar profesorul implicat — Mark Henderson — susținea că de fapt nu fusese o ceartă. Se băteau în joacă. Se hârjoneau. Hârjoana a devenit foarte zgomotoasă și el le-a spus să se potolească. Asta a fost tot.

Citind dosarul lui Katie am trecut rapid peste asta, dar mi se tot învârtea în cap. Ceva nu părea în regulă. De când se bat fetele în joacă? Pare ceva ce-ar face mai degrabă băieții. Poate-am asimilat mai mult sexism decât pot recunoaște. Dar tocmai mă uitam la poze cu fetele alea — frumoșele, echilibrate, foarte aranjate și

puse la punct, mai ales Katie — și nu-mi păreau deloc genul care să se bată-n joacă.

Când am parcat în fața Casei Morii, am auzit un zgomot și m-am uitat în sus. Lena era aplecată pe una dintre ferestrele de la etaj, cu o țigară-n mână.

— Bună, Lena! am strigat.

N-a spus nimic, dar, foarte meticulos, a țintit în direcția mea și a aruncat chiștocul cu un bobârnac. Apoi s-a retras, trântind geamul. Nu cred deloc în bătaia în joacă: cred că atunci când Lena Abbott se bate, se bate pe bune.

Jules mi-a deschis, privind agitată peste umărul meu.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Arăta groaznic: trasă la față, pământie, ochii încețoșați, părul nespălat.

— Nu pot să dorm, a spus moale. Pur și simplu nu reușesc să adorm.

S-a îndreptat spre bucătărie târâindu-și picioarele, a pus ceainicul pe foc și s-a prăbușit la masă. Îmi amintea de soră-mea, la trei săptămâni după ce născuse gemenii — abia avea putere să-și ridice capul.

— Poate-ar trebui să rugați un doctor să vă prescrie ceva, am sugerat, dar a clătinat din cap.

— Nu vreau să dorm prea adânc, spuse, făcând ochii mari, ceea ce-i dădu un aer maniacal. Trebuie să fiu vigilentă.

I-aș fi putut spune că văzusem pacienți în comă

mai ageri decât ea, dar n-am făcut-o.

— Robbie Cannon ăsta de care întrebați, am zis.

Tresări și începu să-și roadă o unghie.

— Ne-am interesat. Aveți dreptate că e agresiv — are vreo două condamnări pentru violență domestică, printre altele. Dar n-a avut nimic de-a face cu moartea surorii tale. M-am dus în Gateshead — acolo stă — și-am stat de vorbă cu el. În noaptea morții lui Nel era în Manchester, în vizită la fiul lui. Spune că n-a văzut-o de ani, dar când a citit în ziarul local că a murit, s-a hotărât să vină să-și prezinte condoleanțele. Părea stupefiat că-l întrebăm despre asta.

— A...

Vocea îi era aproape o șoaptă.

— A pomenit de mine? Sau de Lena?

— Nu. Deloc. De ce întrebați? A fost pe-aici?

M-am gândit la ezitarea cu care-a deschis ușa, la cum se uitase peste umărul meu de parcă era cu ochii-patru după cineva.

— Nu. Adică nu cred. Nu știu.

N-am reușit să mai obțin ceva de la ea pe subiectul ăsta. Era clar că din nu știu ce motive îi era frică de el, dar nu voia să spună de ce. Era frustrant, dar am lăsat-o așa, fiindcă aveam de discutat un alt subiect delicat.

— Nu mi-e ușor, i-am spus. Mă tem că trebuie să percheziționăm iar casa.

Se holba îngrozită la mine.

În ape adânci

— De ce? Ați găsit ceva? Ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre pastile.

— Of, Doamne!

Strânse pleoapele și își lăsă capul în piept. Poate că reacția îi era atenuată de epuizare, dar nu părea șocată.

— Le-a cumpărat anul trecut, pe 18 noiembrie, de pe un site american. Nu reușim să găsim dovezi ale altor achiziții, dar trebuie să ne asigurăm...

— Bine, spuse. Desigur.

Se frecă la ochi cu vârfurile degetelor.

— Vor veni după-amiază doi polițiști. De acord?

Ridică din umeri.

— Păi, dacă trebuie... dar... când ziceți că le-a cumpărat?

— Pe 18 noiembrie, am spus verificându-mi însemnările. De ce?

— Doar că... atunci e comemorarea morții mamei noastre. Mi se pare... mă rog, nu știu ce să zic.

Se încruntă.

— Doar că mi se pare ciudat, fiindcă Nel mă suna de obicei pe 18, iar anul trecut am remarcat că n-a sunat. Am aflat că era în spital, pentru o apendectomie de urgență. Mă intrigă că și-ar fi irosit timpul cumpărând pastile de slăbit în timp era în spital ca să se opereze. Sunteți sigură că a fost pe 18?

Înapoi la secție, am verificat cu Părosul. Am avut

dreptate în privința datei.

— Ar fi putut să le cumpere de pe mobil, sugeră Callie. Te plictisești rău în spital.

Dar Părosul clătină din cap:

— Nu, am verificat adresa de IP — cine-a plasat comanda a făcut-o la 4:17 p.m. de la un calculator conectat la routerul din Casa Morii. Trebuia să fie cineva aflat în sau pe lângă casă. Știi la ce oră s-a dus la spital?

Nu știam, dar n-a fost greu să aflu. Nel Abbott a fost internată la primele ore ale zilei de 18 noiembrie, pentru o apendectomie de urgență, exact așa cum spusese soră-sa. A rămas în spital toată ziua și peste noapte.

Nel n-avea cum să fi cumpărat pastilele. Au fost comandate de altcineva care i-a folosit cardul, din casa ei.

— Lena, i-am spus lui Sean. N-are cine să fie decât Lena.

Încuviință cu o expresie sumbră pe chip.

— Va trebui să vorbim cu ea.

— Acum? l-am întrebat și a aprobat.

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, a spus. Adică imediat după ce copila și-a pierdut mama. Doamne, ce mizerie!

Și mizeria era pe cale să se-ntindă. Tocmai dădeam să plecăm când am fost opriți de Callie,

superagitată.

— Ampretele! spuse cu respirația tăiată. Le-au găsit în sistem. Mă rog, nu chiar în sistem, fiindcă nu aparțin cuiva amprentat în cazul ăsta, doar că...

— Doar că ce? o repezi inspectorul.

— Un deștept s-a decis să compare amprenta de pe cutia cu medicamente cu cea de pe camera de luat vederi — știți dumneavoastră, aia spartă?

— Da, ne-amintim de camera spartă, răspunse Sean.

— Așa, ei, bine, sunt identice. Și înainte s-o spuneți, nu e amprenta lui Nel Abbott și nici a lui Katie Whittaker. Altcineva a umblat cu ambele obiecte.

— Louise, spuse Sean. Louise Whittaker trebuie să fie.

Mark

Mark închidea fermoarul valizei când detectivul i-a bătut la ușă. Altul de data asta, altă femeie, un pic mai în vârstă și nu atât de drăguță.

— Sergent detectiv Erin Morgan, a spus ea, strângându-i mâna. Pot să vă rețin câteva momente?

N-a invitat-o înăuntru. Casa era vreaște și n-avea chef să fie amabil.

— Îmi fac bagajele, plec în vacanță. Mă duc diseară la Edinburgh s-o iau pe logodnica mea. Plecăm câteva zile în Spania.

— Nu durează mult, a spus sergentul Morgan, iar privirea i-a alunecat peste umărul lui, în casă.

A tras ușa în spatele lui, așa că discuția a avut loc pe treptele de la intrare.

Presupunea că iar e vorba despre Nel Abbott. La urma urmelor, era unul dintre ultimii oameni care-o văzuseră în viață. În fața pubului schimbaseră câteva vorbe, apoi o urmărise pornind spre Casa Morii. Era pregătit pentru conversația aia. Dar nu pentru asta.

— Știu că ați mai discutat despre acest subiect, dar trebuie să clarificăm câteva lucruri legate de evenimentele de dinaintea morții lui Katie Whittaker, spuse femeia.

Mark simți că i se accelera pulsul.

— Ce, ăăăă... ce-i cu ea?

— Am înțeles că ați intervenit într-o ceartă dintre

Lena Abbott și Katie, cam cu o lună înainte de moartea lui Katie?

Gâtlejul lui Mark era uscat. S-a chinuit să înghită.

— N-a fost o ceartă.

Ridicase mâna ca să-și apere ochii de soare.

— De ce... mă scuzați, dar de ce vorbim iarăși despre asta? Credeam că moartea lui Katie a fost declarată sinucidere...

— Da — îl întrerupse detectivul —, da, a fost și asta nu s-a schimbat. Însă bănuim că e posibil să fi fost... ăă... *circumstanțe* legate de moartea lui Katie, despre care n-am știut înainte și care s-ar putea să necesite o investigație suplimentară.

Mark se răsucise brusc pe călcâie și-mpinsese ușa de perete atât de tare că a ricoșat și l-a lovit, când a pășit în holul de la intrare. Menghina îi strângea tot mai tare țeasta, inima îi bubuia în piept, trebuia să plece din soare.

— Domnule Henderson? Vă simțiți bine?

— N-am nimic.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul holului și se întorsese să se uite la ea.

— Sunt bine. Mă doare puțin capul, atât. Lumina prea puternică, pur și simplu...

— De ce nu beți puțină apă? sugeră sergentul Morgan, zâmbind.

— Nu, răspunse, dându-și seama pe loc ce ton ursuz avea. Nu-i nevoie, sunt bine.

Tăcere.

— Cearta, domnule Henderson? Dintre Lena și Katie?

Mark a clătinat din cap:

— N-a fost o ceartă... Am spus asta atunci polițiștilor. N-a trebuit să le *despart*. Nu... cel puțin nu așa cum s-a insinuat. Katie și Lena erau foarte apropiate, puteau să fie foarte exaltate și volubile, cum multe fete — mulți copii de vârsta lor pot fi.

Detectivul, stând în prag, în plin soare, era acum doar un contur fără chip, o umbră. O prefera așa.

— Unii dintre profesorii lui Katie au spus că părea absentă, poate puțin mai rezervată ca de obicei, în săptămânile de dinaintea morții ei. Așa v-o amintiți și dumneavoastră?

— Nu, a răspuns Mark.

Clipea încet.

— Nu. Nu cred. Nu cred că se schimbase. N-am observat nimic diferit la ea. Nu m-am așteptat. Noi... niciunul dintre noi n-a putut intui ce a urmat.

Avea vocea joasă și tensionată, iar detectivul observase asta.

— Îmi pare rău să redeschid subiectul, spuse ea. Înțeleg cât de groaznic...

— Știți ceva? Nu cred că înțelegeți. Am văzut-o pe fata aia în fiecare zi. Era tânără și deșteaptă și... Era unul dintre cei mai buni elevi ai mei. Toți o... îndrăgeam.

Se poticnise la *îndrăgeam*.

— Regret nespus, sincer. Dar ideea e că au ieșit la lumină niște informații noi și trebuie să le verificăm.

Mark aprobă din cap, străduindu-se s-o audă prin bubuitul sângelui în urechi; trupul îi era cuprins de o răceală de moarte, de parcă cineva turnase peste el benzină.

— Domnule Henderson, ni s-a dat de înțeles că e posibil ca fata să fi luat un medicament, ceva numit Rimato. Ați auzit de el?

Mark a privit-o concentrat. Acum își dorea să-i vadă ochii, voia să-i citească expresia.

— Nu... Am... Am crezut că au zis că nu luase nimic? Așa a zis poliția atunci. Rimato? Ce-i aia? E... recreațional?

Morgan a negat:

— Sunt pastile pentru slăbit.

— Katie nu era supraponderală, spuse el, dându-și seama cât de stupid suna. Însă vorbesc tot timpul despre asta, așa-i? Adolescente. Despre cât cântăresc. Și nu numai adolescente. Și femeile în toată firea. Logodnica mea numai despre asta vorbește.

Adevărat, însă nu era *tot adevărul*. Fiindcă logodnica lui nu mai era logodnica lui, nu i se mai plângea întruna că era grasă și nici nu-l aștepta ca să meargă împreună la Malaga. În ultimul ei e-mail, trimis cu ceva luni în urmă, îi urase numai suferință și-i spusese că n-avea să-l ierte niciodată pentru cum se

purtase.

Dar ce făcuse așa de îngrozitor? Dacă ar fi fost un bărbat cu adevărat îngrozitor, rece, crud, nesimțit, ar fi amăgit-o de dragul aparențelor. La urma urmelor, ar fi fost în interesul lui. Dar el *nu era* un bărbat rău. Doar că, atunci când iubea, iubea deplin — și ce era rău în asta?

După plecarea detectivului, umblă prin casă deschizând sertare, frunzărind cărți, căutând ceva ce știa bine că n-avea să găsească. În noaptea de după solstițiul de vară, furios și speriat, făcuse focul în grădina din spate și aruncase felicitări, scrisori și o carte. Alte cadouri. Dacă se uita acum pe fereastra dinspre spate, încă se mai vedea un mic petic de pământ ars, unde distrusese orice urmă a ei.

Deschizând sertarul biroului din living știa exact ce-o să vadă, fiindcă nu era prima dată când făcea asta. Căutase cu disperare ceva ce-i scăpase, uneori de frică, alteori de durere. Dar în acea primă noapte fusese foarte meticulos.

Existau poze, știa sigur, la școală, în biroul directorului. Un dosar. Închis acum, dar pus la păstrare. Avea cheia de la clădirea administrativă și știa exact unde să caute. Și voia, *avea nevoie* să ia ceva cu el. Nu era un moft, era esențial, așa simțea, fiindcă viitorul era dintr-odată atât de nesigur. Nu se gândise la asta până acum, dar avea vaga bănuială că, atunci când

În ape adânci

avea să încuie ușa din spate, era posibil s-o facă pentru ultima dată. Poate că n-o să se mai întoarcă. Poate era timpul să dispară, s-o ia de la capăt.

A condus până la școală și a lăsat mașina în parcare goală. Uneori, Helen Townsend era acolo și în timpul vacanțelor, dar azi mașina ei nu se vedea nicăieri. Era singur. A intrat în clădire și a trecut pe lângă cancelarie, în drum spre biroul lui Helen. Ușa era închisă, dar, încercând clanța, a descoperit că nu era încuiată.

În birou a remarcat mirosul chimic scârbos de șampon de covoare. A traversat încăperea către fișet și a deschis primul sertar. Fusese golit, iar sertarul de dedesubt era încuiat. Cu un sentiment acut de dezamăgire, și-a dat seama că totul fusese rearanjat, de fapt nu știa prea bine unde să caute, poate făcuse drumul degeaba. S-a repezit scurt în hol, să se asigure că era tot singur — Vauxhallul lui roșu era în continuare singurul vehicul din parcare — și s-a întors în biroul directorului. Cu grijă să nu deranjeze nimic, a deschis pe rând toate sertarele biroului lui Helen, în căutarea cheilor de la fișet. Nu le-a găsit, dar a găsit altceva: o podoabă pe care nu-și imagina că ar purta-o Helen. Un obiect vag cunoscut: o brățară din argint cu clemă din onix, cu literele *SJA* gravate pe ea.

A privit-o vreme îndelungată. Nu reușea să-și dea seama ce însemna faptul că *era aici*. Nu însemna nimic. N-avea cum să însemne ceva. A pus-o la loc în

birou, și-a abandonat căutările și s-a întors la mașină.

Băgase cheia în contact când l-a izbit ca un fulger amintirea locului unde văzuse ultima dată brățara aia: la mâna lui Nel, în fața pubului. Vorbiseră puțin. O privise cum se îndreaptă spre Casa Morii. Dar înainte de asta, înainte să se despartă, în timp ce vorbeau se tot jucase cu ceva la încheietură și iată, acolo o mai văzuse! S-a întors înapoi în biroul lui Helen și a deschis sertarul, a luat brățara și a pus-o în buzunar. În timp ce făcea asta, știa că, dacă l-ar întreba cineva de ce, n-ar fi capabil să-și explice gestul.

Era ca și cum, aflat în adâncuri, întindea mâinile după ceva, orice, ca să se salveze. Era ca și cum căutase un colac de salvare și găsisse în schimb alge, de care se agățase.

Erin

Când am ajuns, băiatul — Josh — stătea în fața casei ca un soldățel în planton, palid și vigilent. L-a salutat politicos pe inspector, pe mine m-a privit bănuitor. Avea un briceag elvețian, pe care-l deschidea și închidea cu degete tremurătoare.

— Mama e acasă, Josh? l-a întrebat Sean, iar el a confirmat.

— De ce vreți să vorbiți iar cu noi? a întrebat cu vocea ridicată până la un chițait ascuțit.

Și-a dres glasul.

— Trebuie doar să verificăm câteva lucruri, a spus Sean. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Era în pat, ne-a anunțat Josh cu privirea când la mine, când la Sean. În noaptea aia. Mama dormea. Toți dormeam.

— Care noapte? Despre ce noapte vorbești, Josh? am întrebat.

Se-nroșise, își coborâse privirea spre mâini și-și făcea de lucru cu briceagul. Un băiețel care încă nu învățase să mintă.

În spatele lui, maică-sa deschisese ușa. Ne-a privit și a oftat, frecându-și sprâncenele cu degetele. Avea fața de culoarea ceaiului slab, iar când s-a întors către fiul ei, am remarcat că era adusă de spate, ca bătrânii. Îi făcuse semn să vină la ea și i-a vorbit încet.

— Dar dacă vor să discute și cu mine? l-am auzit

întrebând.

Își puse mâinile ferm pe umerii lui:

— N-o să vrea, dragule, îi spuse. Hai, du-te.

Josh își închise briceagul și-l lăsă să alunece în buzunarul de la blugi, fără să-și ia ochii de la mine. Am zâmbit și el mi-a întors spatele, după care a luat-o iute pe potecă, uitându-se doar o dată în urmă, exact când mama lui închidea ușa în urma noastră.

Am mers după Louise și Sean până într-un living mare, luminos, ce se continua cu o seră modernă, ca un cub, care lăsa impresia că grădina era o prelungire a casei. Pe pajiște se vedeau un coteț și câteva găini Bentam albe, negre și aurii, păsări frumoase care scurmuau după mâncare. Louise ne-a făcut semn să ne așezăm pe canapea. S-a lăsat în fotoliul din fața noastră, încet și cu grijă, ca un om cu o rană încă nevindecată, care se teme să n-o redeschidă.

— Așadar, ce ai să-mi spui? l-a abordat pe Sean, ridicându-și bărbia.

El i-a explicat că noile teste de sânge au avut aceleași rezultate ca și primele: în organismul lui Katie nu era urmă de medicament.

Louise asculta clătinând din cap neîncrezătoare.

— Dar nu știi — așa-i? — cât rămâne în organism un medicament ca ăla. Sau în cât timp se manifesta ori îi dispar efectele. Nu poți ignora asta, Sean...

— Nu ignorăm nimic, Louise, răspunse el calm.

Îți spun doar ce-am aflat.

— Sunt sigură... în orice caz, e o infracțiune să furnizezi cuiva — unui copil — medicamente ilegale. Știu...

Și-a mușcat buza de jos.

— Știu că e prea târziu s-o *pedepsiți*, dar nu credeți că ar trebui să se știe ce-a făcut?

Sean n-a zis nimic. Mi-am dres vocea și, când am început să vorbesc, Louise s-a uitat urât la mine.

— Doamnă Whittaker, din câte-am descoperit în legătură cu data achiziționării pastilelor, Nel n-ar fi avut cum să le cumpere. Deși a fost folosit cardul ei de credit, se pare...

— Adică ce sugerați?

Ridicase vocea, furioasă.

— Katie i-a furat cardul, asta îmi spuneți?

— Nu, nu, nici gând de așa ceva...

Expresia i s-a schimbat când și-a dat seama.

— Lena, Lena a fost! a spus ea, cu un rictus de resemnare sumbră, lăsându-se pe spătar.

Nu știam sigur, i-a explicat Sean, evident că o vom interoga în legătură cu asta. De fapt, o așteptam după-amiază la secție. A întrebat-o pe Louise dacă a mai găsit ceva suspect printre lucrurile lui Katie. Louise i-a respins întrebarea fără drept de apel.

— Asta e, a spus, aplecându-se-n față. Nu vezi? Combină pastilele cu locul ăsta și cu faptul că fata petrecea atât de mult timp la familia Abbott,

înconjurată de pozele și poveștile alea și...

S-a oprit. Nici ea nu părea complet convinsă de ce spunea. Chiar dacă ar fi avut dreptate, chiar dacă pastilele alea provocaseră depresia lui Katie, nimic nu schimba faptul că ea nu observase.

N-am spus-o, evident, și-așa mi-era destul de greu să-i pun următoarea întrebare. Louise tocmai se ridica greoi în picioare, crezând că discuția se terminase, așteptându-se să plecăm, și a trebuit s-o opresc.

— Trebuie să mai clarificăm ceva, am spus.

— Da?

Rămăsese în picioare, cu brațele încrucișate la piept.

— Ne întrebam dacă ați fi de acord să vă luăm amprentele...

M-a întrerupt înainte să apuc să-i explic:

— Pentru ce? De ce?

Sean se foia stânjenit pe scaun.

— Louise, avem o amprentă de pe cutia cu pastile pe care mi-ai dat-o care se potrivește cu una de pe o cameră de filmat a lui Nel Abbott și trebuie să ne lămurim de ce. Asta-i tot.

Louise se așezase la loc.

— Păi, probabil că-s ale lui Nel. Nu credeți?

— Nu sunt ale lui Nel, am răspuns. Am verificat. Și nici ale fiicei dumneavoastră.

La auzul acestor vorbe, tresări:

— Bineînțeles că nu-s ale lui Katie. Ce treabă ar fi

avut Katie cu camera?

A strâns buzele și a dus mâna la medalion, plimbând micuța pasăre pe lănișor încolo și-ncoace. A oftat adânc.

— Păi, sunt ale mele, desigur. Sunt ale mele.

S-a întâmplat la trei zile după moartea fetei ei, ne-a povestit.

— M-am dus acasă la Nel Abbott. Eram... mă rog, mă-ndoiesc că vă puteți imagina în ce hal eram, dar puteți încerca. I-am bătut la ușă, dar n-a vrut să iasă. N-am renunțat, am stat acolo și-am dat cu pumnii în ușă și-am strigat-o până ce, într-un final — spuse, dându-și de pe față o șuviță de păr —, Lena a deschis. Plângea în hohote, era practic isterică. A făcut o adevărată scenă.

Încerca să zâmbească, dar nu reușea.

— I-am spus niște vorbe... crude, să zicem, acum, că mă gândesc, dar...

— Ce vorbe? am întrebat.

— Nu... nu-mi amintesc prea bine detaliile.

Stăpânirea de sine începea să i se clatine, respirația i se accelerase și mâinile i se încleștau de brațele fotoliului atât de tare, încât pielea măslinie de la încheieturi i se îngălbenise.

— Nel trebuie să mă fi auzit. A ieșit și mi-a spus să le las în pace. A spus — Louise a hohotit scurt — că-i *pare rău pentru pierderea mea*. Îi părea rău pentru pierderea mea, dar n-avea nicio legătură cu ea, nici cu

fata ei. Lena era pe jos, țin minte, și scotea un sunet... ca un animal. Un animal rănit.

S-a oprit ca să-și tragă sufletul, după care a continuat:

— Ne-am certat, eu și cu Nel. A fost chiar dur.

I-a zâmbit palid lui Sean.

— Te miri? N-ai mai auzit povestea? Am crezut că ți-a zis Nel... sau măcar Lena. Da, mă rog... n-am lovit-o, doar m-am repezit la ea, iar ea m-a respins. I-am cerut să-mi arate ce înregistrase camera. Voiam... nu voiam să văd, dar voiam mai mult decât orice ca ea să nu... N-am putut îndura...

Louise a cedat.

E cumplit să privești un om zdrobit de durere; actul privitului pare violent, intruziv, o violare. Cu toate acestea, o facem tot timpul, trebuie doar să suportăm cum putem. Sean a făcut față plecându-și capul și rămânând neclintit; eu, distrăgându-mi atenția de la ea: m-am uitat la găinile care scurmuau pajiștea. M-am uitat la bibliotecă și-am trecut cu privirea peste romane contemporane de calitate și cărți de istorie militară; am remarcat pozele înrămate de pe șemineu. Poza de la nuntă, cea de familie și poza unui bebeluș, doar a unuia, un băiețel îmbrăcat în albastru. Unde era poza lui Katie? Am încercat să-mi imaginez ce-aș simți luând poza copilului meu din locul unde e expusă cu mândrie și ascunzându-o într-un sertar. Când am privit spre Sean, am văzut că nu mai ținea capul plecat, ci se

În ape adânci

uita urât la mine. Am remarcat că în încăpere se auzea un țacănit și venea de la mine, era zgomotul pixului meu lovindu-se de carnețel. N-o făceam intenționat. Tremuram din cap până-n picioare.

A trecut o eternitate până ce Louise a vorbit din nou:

— N-am putut îndura gândul că *Nel* avea să fie ultimul om care-mi vedea copilul. Mi-a spus că nu era nimic filmat, camera nu funcționa și, chiar dacă ar fi funcționat, era sus, pe faleză, deci n-ar fi... n-ar fi surprins-o!

A suspinat din rărunchi și un fior i-a străbătut trupul, de la umeri la genunchi.

— N-am crezut-o. Nu puteam risca. Dacă era ceva pe cameră și ea folosea filmarea? Dacă-mi arăta fata întregii lumi, așa, singură, speriată și...

Se oprise și trăgea adânc aer în piept.

— I-am spus... Lena sigur v-a povestit toate astea, nu? I-am spus că n-o să am liniște până n-o văd că plătește pentru ce-a făcut. Apoi am plecat. M-am dus pe faleză și-am încercat să deschid camera ca să scot din ea cardul de memorie, dar n-am reușit. M-am căznit s-o smulg de pe stativul pe care era montată și atunci mi-am distrus o unghie.

Ridicase mâna stângă — unghia arătătorului era boantă și deformată.

— I-am tras câteva șuturi și-am zdrobit-o cu o piatră. Apoi m-am dus acasă.

Erin

Când am plecat, Josh era așezat pe bordura de vizavi de casă. Ne-a urmărit cu privirea până am ajuns la mașină și, de îndată ce ne-am îndepărtat vreo cincizeci de metri, a traversat iute și a dispărut în casă.

— *N-avea să aibă liniște până n-o vedea pe Nel că plătește?* am repetat când am ajuns la mașină. Nu vi se pare că sună a amenințare?

Sean mă privea cu familiara lui expresie neutră, cu mutra aia enervantă de nu-sunt-chiar-acasă. N-a zis nimic.

— Adică, nu vi se pare bizar că Lena nici măcar n-a pomenit de incident? Iar Josh? Faza aia cum că dormeau toți? A fost o minciună așa de evidentă...

M-a aprobat cu o mișcare scurtă a capului.

— Da, așa părea. Dar n-aș pune mare preț pe poveștile unui copil îndurerat. N-avem de unde ști ce simte, ce-și imaginează sau ce crede că ar trebui ori n-ar trebui să spună. Știe că știm că maică-sa o dușmănea pe Nel Abbott și-mi închipui că se teme să nu fie acuzată de ceva, să nu-i fie luată. Gândește-te cât a pierdut deja.

A făcut o pauză.

— Cât despre Lena, dacă a fost atât de isterică, după cum spune Louise, s-ar putea să nu-și amintească prea bine incidentul, e posibil să țină minte prea puțin în afara propriei deznădejdi.

În ape adânci

Personal, mi se părea dificil să suprapun descrierea făcută de Louise — o fiară rănită, urlând de durere — cu fata independentă și uneori veninoasă pe care-o cunoscusem. Mi se părea bizar că reacția ei față de moartea prietenei ei a fost atât de extremă, de viscerală, în timp ce reacția față de moartea mamei a fost atât de *reținută*. Să fi fost, oare, Lena atât de afectată de suferința lui Louise, de convingerea acesteia că Nel era vinovată de moartea lui Katie, încât ajunsese să creadă și ea asta? Mi s-a făcut pielea de găină. Nu părea plauzibil, dar dacă, la fel ca Louise, Lena o învinovățea pe mama ei pentru moartea lui Katie? Și dacă se hotărâse să acționeze?

Lena

De ce adulții pun mereu întrebările nepotrivite? Pastilele. Asta-i preocupă acum. Nenorocitele alea de pastile tâmpite de slăbit — aproape că uitasem de ele, s-a întâmplat demult. Și-acum au hotărât ei că PASTILELE EXPLICĂ TOTUL, așa că a trebuit să mă duc la secție — cu Julia, care e *adultul responsabil* de mine. M-a făcut să râd. Este, cumva, cel mai puțin responsabil adult posibil în situația dată.

M-au dus într-o cameră din partea din spate a secției, care nu arăta ca la televizor, era doar un birou. Ne-am așezat toți la o masă și femeia aceea — sergentul Morgan — a pus întrebările. În general. A întrebat câte ceva și Sean, dar mai mult ea.

Am spus adevărul. Am cumpărat pastilele cu cardul mamei, fiindcă mă rugase Katie și niciuna dintre noi n-avea habar că fac rău. Sau, în orice caz, eu nu știam, iar dacă ea știa, nu mi-a zis nimic.

— Nu pari prea îngrijorată — a remarcat sergentul Morgan — că e posibil ca pastilele să fi contribuit la starea de spirit negativă pe care-o avea la sfârșitul vieții.

Mi-am mușcat limba de era să rămân fără ea.

— Nu, i-am zis. Nu sunt îngrijorată. Katie n-a făcut ce-a făcut din cauza unor pastile.

— Atunci de ce?

Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se agațe

de asta, așa că am continuat să vorbesc.

— Nici n-a luat prea multe. Doar câteva, probabil nu mai mult de patru sau cinci. Numără pastilele, i-am spus lui Sean. Sunt aproape sigură că am comandat treizeci și cinci. Numără-le.

— O să le numărăm, a zis.

Apoi a întrebat:

— Ai mai furnizat pastile și altora?

Am negat, dar nu s-a mulțumit cu atât.

— E important, Lena.

— Știu că e, i-am spus. Nu le-am cumpărat decât o singură dată. Îi făceam un serviciu unei prietene. Doar atât. Pe cuvânt!

S-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Bine, dar nu reușesc deloc să înțeleg de ce ar fi vrut Katie să ia astfel de pastile.

S-a uitat la mine, apoi la Julia, de parcă ea știa răspunsul.

— Doar nu era supraponderală.

— Ei, nici slabă nu era, am spus, iar Julia a scos un sunet ciudat, o combinație între o pufnitură și un hohot de râs, iar când m-am uitat la ea, mă privea de parcă mă *ura*.

— Așa-i spuneau ceilalți? m-a întrebat sergentul Morgan. La școală? Erau comentarii despre greutatea ei?

— Dumnezeuule!

Mi-era din ce în ce mai greu să-mi păstrez calmul.

— Nu. Katie nu era hărțuită verbal. Știți ceva? Îmi zicea schelet ambulant tot timpul. Râdea de mine, știți voi...

M-am rușinat fiindcă Sean se uita fix la mine, dar acum, că începusem, trebuia să termin.

— Fiindcă n-am balcoane, mă făcea schelet ambulant, iar eu îi răspundeam uneori cu vacă grasă și *niciuna dintre noi nu vorbea serios*.

Nu pricepeau. Nu pricep niciodată. Problema era că nu puteam explica totul ca lumea. Uneori nu pricepeam nici eu, fiindcă, deși nu era slabă, n-o deranja asta. Nu vorbea niciodată despre asta, cum fac altele. Eu n-a trebuit să încerc vreodată, dar Amy și Ellie și Tanya, da. Ba se înfometau, ba nu mâncau carbohidrați, ba vomitau sau mai știu eu ce. Dar lui Katie nu-i păsa, îi *plăcea* să aibă țâțe. Îi plăcea cum arăta corpul ei sau i-a plăcut întotdeauna. Apoi... jur că nu știu de unde i s-a tras — vreun comentariu imbecil pe Instagram, o remarcă tâmpită a unui retardat la școală, și i s-a pus pata. Atunci mi-a cerut pastilele. Dar, până să le primesc, părea să fi depășit momentul — și a zis că oricum n-aveau efect.

Am crezut că interogatoriul s-a terminat. Am crezut că m-am făcut înțeleasă, dar atunci sergentul Morgan a luat-o în cu totul altă direcție și m-a întrebat despre ziua în care Louise a venit pe la noi, imediat după moartea lui Katie. *Normal* că-mi amintesc ziua aia. Cum s-o uit? A fost una dintre cele mai groaznice

din viața mea. Și-acum mă supăr, numai cât mă gândesc.

— N-am văzut în viața mea așa ceva — le-am spus — cum era Louise în ziua aia.

A aprobat, după care m-a întrebat, toată numai grijă sinceră:

— Când Louise i-a spus mamei tale că „n-avea să aibă liniște până n-o vede că plătește“, ce-ai înțeles? Ce crezi c-a vrut să spună?

Și-atunci mi-am ieșit din minți:

— N-a vrut să spună *nimic*, imbecilo!

— Lena!

Sean se uita fioros la mine.

— Te rog să-ți controlezi limbajul.

— Păi, scuze, dar pe bune! Louisei tocmai îi murise fata, nici măcar nu știa ce spune. Era complet *înnebunită*.

Mă pregăteam să plec, dar Sean m-a rugat să rămân.

— Dar nu sunt obligată, corect? Nu sunt arestată, nu?

— Nu, Lena, sigur că nu.

I-am vorbit lui, fiindcă înțelegea:

— Louise nu vorbea serios. Era total isterică. Turbată. Ții minte, nu? Cum era? Adică, normal că zicea tot felul de chestii, așa făceam toți, cred că toți am luat-o un pic razna după ce-a murit Katie. Dar — să fim serioși — Louise n-a rănit-o pe mama. Sinceră să

fiu, cred că, dacă ar fi avut în ziua aia la ea un pistol sau un cuțit, poate c-ar fi făcut-o. Dar nu.

Am vrut să spun tot adevărul. Chiar. Nu femeii-detectiv, nici măcar Juliei, am vrut să-i spun lui Sean. Dar n-am putut. Ar fi fost o trădare și, după ce făcusem singură, n-o puteam trăda acum pe Katie. Așa că am spus tot ce-am putut:

— Louise nu i-a făcut nimic mamei, clar? Nimic. Mama a luat decizia de capul ei.

M-am ridicat să plec, dar sergentul Morgan nu terminase. Se uita la mine cu o expresie bizară, de parcă nu credea o vorbă din ce spuseseam, apoi a zis:

— Știi ce mi se pare mie tare ciudat, Lena? Nu pari absolut deloc curioasă să afli de ce-a făcut Katie ce-a făcut și de ce-a făcut *maică-ta* ce-a făcut. Când cineva moare așa, întrebarea pe care-o pune toată lumea este *de ce*. De ce-au făcut așa ceva? De ce și-au curmat viețile când aveau atâtea motive să trăiască? Dar tu nu. Și singurul motiv — *singurul motiv* — care-mi trece prin cap e că tu știi deja răspunsul.

Sean m-a luat de braț și m-a scos din birou înainte să apuc să mai zic ceva.

Lena

Julia a vrut să mă ducă acasă cu mașina, dar i-am spus că aveam chef să mă plimb. Nu era adevărat, dar a) nu voiam să fiu singură cu ea în mașină și b) îl văzusem pe Josh peste drum, învârtindu-se în cerc cu bicicleta, și mi-am dat seama că mă aștepta.

— Salve, Josh! am spus, când a venit la mine.

Când avea vreo nouă–zece ani, a început să spună „Salve“ în loc de bună ziua, iar eu și Katie nu l-am mai slăbit cu miștourile. De obicei râde, dar nu și de data asta. Arăta speriat.

— Ce-i Josh? Ce s-a întâmplat?

— Ce te-au întrebat? a spus cu vocea lui șușotită.

— Nimic, stai liniștit. Au găsit niște pastile pe care le lua Katie și ei cred că alea au de-a face cu... ce s-a întâmplat. Se înșală, desigur. Nu-ți face griji.

L-am îmbrățișat scurt și s-a tras înapoi, n-a mai făcut niciodată asta. De obicei abia așteaptă un pretext ca să-l îmbrățișez sau să mă țină de mână.

— Te-au întrebat de mama?

— Nu. Adică, mda, oarecum. Puțin. De ce?

— Nu știu, a zis fără să se uite la mine.

— Josh? De ce?

— Cred că ar trebui să mărturisim, a spus el.

Am simțit pe braț primii stropi calzi de ploaie și m-am uitat spre cer. Era sinistru de înnegurat, prevestind o furtună.

În ape adânci

— Nu, Josh. N-o să spunem nimic.

— Trebuie, Lena.

— Nu! am spus iar și l-am înșfăcat de braț mai tare decât intenționam, iar el a scheunat ca un cățeluș călcat pe coadă. Am promis. Ai promis.

A scuturat din cap, așa că mi-am înfipt unghiile în brațul lui.

Începuse să plângă.

— Dar la ce mai folosește acum?

I-am dat drumul și mi-am pus mâinile pe umerii lui, obligându-l să mă privească.

— Promisiunea e promisiune, Josh. Vorbesc serios. Nu spui nimănui.

Într-un fel avea dreptate, tăcerea noastră nu mai folosea la nimic. Nu mai era benefică nimănui. Chiar și-așa, n-o puteam trăda. Dacă ar fi știut de Katie, ar fi pus întrebări și despre ce s-a întâmplat după aceea și nu voiam să știe nimeni ce-am făcut, eu și mama. Ce-am făcut și ce n-am făcut noi.

N-am vrut să-l las așa pe Josh și oricum nu voiam să mă duc acasă; l-am strâns puțin de umeri ca să-l încurajez, apoi i-am luat mâna.

— Hai, vino cu mine. Știu ce putem face ca să ne simțim mai bine.

S-a înroșit ca focul și-am început să râd.

— Nu *aia*, perversule!

Atunci a început și el să râdă și și-a șters lacrimile.

Ne-am îndreptat tăcuți spre capătul sudic al orașului, Josh mergând pe lângă bicicletă. Nu era nimeni în jur, ploaia cădea tot mai tare și simțeam cum Josh îmi arunca din când în când câte o privire furișată, fiindcă tricoul meu ud era acum complet transparent și nu purtam sutien. Mi-am încrucișat brațele la piept și s-a înroșit iar. Am zâmbit, dar n-am spus nimic. De fapt, n-am vorbit deloc până n-am ajuns pe strada lui Mark, când Josh a întrebat:

— De ce-am venit aici?

M-am mulțumit să-i zâmbesc larg.

Când am ajuns la ușa lui Mark, m-a întrebat iar:

— Lena, de ce-am venit aici?

Părea speriat din nou, dar și exaltat, eu simțeam cum îmi gonește adrenalina prin corp, făcându-mă să mă simt ușor amețită.

— De asta, am spus.

Am cules o piatră de sub gardul viu și-am azvârlit-cât de tare am putut în fereastra mare de pe fațada casei lui. A trecut prin ea lăsând în urmă doar o mică gaură.

— Lena! a strigat Josh uitându-se neliniștit în jur, ca să vadă dacă ne urmărea cineva. Nu era nimeni. I-am rânjit, am luat altă piatră și-am repetat mișcarea, dar de data asta am făcut zob fereastra și toată sticla s-a prăbușit.

— Hai, i-am zis și i-am întins o piatră, după care am mers împreună de jur împrejurul casei.

În ape adânci

Parcă eram îmbătați de ură — râdeam, țipam și-l făceam pe nenorocitul ăla cum ne venea la gură.

Bulboana Înecatilor

Katie, 2015

În drum spre râu se oprea din când în când să ia de pe jos o piatră sau o cărămidă, pe care o puneă în rucsac. Era frig și încă nu se luminase de ziuă, deși, dacă s-ar fi întors să se uite înapoi, spre mare, ar fi văzut la orizont o tentă cenușie. Nu s-a uitat înapoi, nici măcar o dată.

La început a mers cu pas iute, la vale, către centrul orașelului, mărinđ distanța dintre ea și casă. Nu s-a dus direct la râu; voia să meargă pentru ultima dată prin locul în care crescuse, pe lângă școala primară (fără să îndrăznească s-o privească, de teamă ca amintirile copilăriei să n-o țintuiască-n loc), pe lângă magazinul cu obloanele încă trase, pe lângă pajiștea pe care tatăl ei încercase și eșuase s-o învețe să joace cricket. A mers pe lângă casele prietenelor ei.

Pe Seward Road avea de vizitat o casă anume, dar nu a reușit să-și ia inima-n dinți ca să meargă pe-acolo, așa că a ales alta, încetinind pe măsură ce povara i se îngreuna, pe măsură ce drumul începea să urce înapoi spre partea veche a orașului, unde străzile se îngustează între case de piatră înveșmântate în trandafiri cățărători.

Și-a continuat drumul spre nord, pe lângă biserică, până ce strada a cotit scurt la dreapta. A traversat râul, oprindu-se o clipă pe podul arcuit. S-a uitat în jos, la apa lucioasă și netedă, care aluneca iute peste pietre. Vedea sau

În ape adânci

poate doar își imagina silueta întunecată a vechii mori, cu imensa roată neclintită putredă, neînvârtită de jumătate de secol. S-a gândit la fata care dormea înăuntru și și-a pus mâinile învinețite de frig pe balustrada podului, ca să le oprească tremuraturul.

A coborât treptele abrupte din piatră care duceau dinspre stradă către poteca de pe malul râului. Pe aici putea merge pe jos până-n Scoția, dacă voia. O mai făcuse, în vara trecută. Erau șase, cu corturi și saci de dormit, făcuseră drumul în trei zile. Noaptea campau lângă râu, beau la lumina lunii vin cumpărat ilegal și spuneau poveștile râului, cele cu Libby, Anne și toate celelalte. Atunci nu și-ar fi imaginat nici într-o mie de ani că într-o zi avea să le calce pe urme, că destinul ei era împletit cu al lor.

La jumătate de milă de la pod către Bulboana Înceașilor, a încetinit și mai mult. Rucsacul îi atârna greu pe umeri și formele dure din el îi împungeau dureros șira spinării. A plâns puțin. Oricât de tare se străduia, nu reușea să nu se gândească la mama ei, iar asta era cel mai rău, cel mai cumplit lucru.

Când a trecut pe sub bolta fagilor de pe malul râului, era atât de întuneric, că abia vedea pe unde merge, iar asta o alina cumva. Poate n-ar fi fost rău să se așeze un pic, să-și scoată rucsacul și să se odihnească, dar știa că nu putea. Dacă ar fi făcut-o, avea să răsară soarele și-atunci ar fi fost prea târziu și totul avea să fie la fel și ar aștepta o altă zi în care să se scoale înaintea zorilor, ca să iasă din

În ape adânci

casă când toată lumea doarme. Așa că a pus un picior înaintea celuilalt.

Un picior înaintea celuilalt până la capătul desișului, un picior înaintea celuilalt ca să se-abată de la potecă, o mică poticneală în jos, pe mal, și-apoi un picior înaintea celuilalt, în apă.

Jules

Inventai povești. Rescriai istoria, o repovestea conform părerii tale, versiunea ta personală asupra adevărului.

(Aroganță, Nel. Câtă *uluitoare* aroganță.)

Nu știi ce i s-a întâmplat lui Libby Seeton și sigur nu știi la ce se gândea Katie când a murit. Notițele tale sunt cât se poate de clare:

În noaptea solstițiului de vară, Katie Whittaker a intrat în Bulboana Înecașilor. Urmele pașilor ei au fost descoperite la extremitatea sudică a plajei. Purta o rochie verde de bumbac și la gât un lăncișor simplu, o pasăre albastră pe care era gravat „cu dragoste“. În spate avea un rucsac umplut cu cărămizi și bolovani. Analizele făcute după moartea ei au arătat că nu fusese sub influența alcoolului, nici a vreunui drog.

Katie nu a avut în istoric afecțiuni psihice și nici n-a încercat vreodată să se automutileze. Era o elevă bună, drăguță și populară. Poliția nu a găsit dovezi cum că ar fi fost terorizată de cineva, nici în viața reală, nici pe rețelele de socializare.

Katie provenea dintr-o familie bună, armonioasă. Katie era iubită.

Stăteam turcește pe podeaua biroului tău, frunzărindu-ți hârțoagele în semiîntunericul

după-amiezii târzii, căutând răspunsuri. Căutând *ceva*. Printre notițe — care erau dezorganizate, un talmeș-balmeș de mâzgăleli abia lizibile pe margini, cuvinte subliniate cu roșu sau tăiate cu linii negre — erau și poze. Într-un dosar ieftin din carton am găsit poze tipărite pe hârtie fotografică de proastă calitate: Katie cu Lena, două fetițe zâmbind larg către aparat, fără să facă botic, fără să pozeze, parcă venite dintr-o îndepărtată epocă inocentă, pre-Snapchat. Flori și mici daruri lăsate la marginea bulboanei, ursuleți, mărunțișuri. Urme de pași în nisip, la marginea bulboanei. Presupun că nu ale ei. Doar nu sunt urmele *reale* ale lui Katie, nu? Nu, trebuie să fi fost versiunea ta, o reconstituire. I-ai pășit pe urme, așa-i? Ai călcat pe urmele ei fiindcă n-ai rezistat să vezi cum trebuie să se fi simțit.

Ai avut întotdeauna obsesia asta. Când erai mai mică, erai fascinată de actul fizic, de oase și măruntaie. Întrebai: Ar dura? Cât timp? Cum e să lovești suprafața apei căzând de la mare înălțime? Oare simți cum te rupi pe dinăuntru? Te gândeai mai puțin, cred, la restul actului: cum ajungea cineva în vârful falezei sau la marginea plajei, continuând să pășească înainte.

În spatele dosarului era un plic cu numele tău mâzgălit pe el. Înăuntru era un bilet cu un scris șovăielnic pe hârtie dictando:

Am vorbit serios ieri. Nu vreau ca tragedia fetei mele să facă parte din „proiectul” tău macabru. Nu doar pentru

că mi se pare scârbos gândul că ai profita financiar din asta. Ți-am spus de nenumărate ori, cred că ceea ce faci e TOTAL IRESPONSABIL, iar moartea lui Katie DOVEDEȘTE CĂ AM AVUT DREPTATE. Dacă ai avea o brumă de compasiune, te-ai opri și ai accepta faptul că tot ce scrii, tipărești, spui și faci are consecințe. Nu mă aștept să mă ascuți — în trecut n-ai dat niciodată vreun semn că ai face-o. Dar dacă o să continui pe calea aceasta, nu mă îndoiesc că într-o zi cineva o să te facă să ascuți.

Era clar că venea de la mama lui Katie, chiar nesemnat. Te-a avertizat — și nu doar o dată. La secția de poliție o auzisem pe polițistă întrebând-o pe Lena despre un incident care-a avut loc imediat după moartea lui Katie, cum te-a amenințat și ți-a spus că o să te facă să plătești. Asta voiai să-mi spui? Ți era frică de ea? Credeai că o să te atace?

Imaginea ei, a femeii cu privirea rătăcită, înnebunită de durere, vânându-te... era îngrozitoare, mă înspăimânta. Nu mai voiam să fiu aici, printre lucrurile tale. M-am ridicat în picioare și brusc casa a părut să se miște, să se-ncline ca o corabie. Simțeam cum râul împinge în roată, forțând-o să se învârtă, cum apa se strecura prin crăpături lărgite complice de alge.

M-am sprijinit de fișet, apoi am urcat în living, cu urechile țiuind a tăcere. Am stat acolo puțin, ca să mi se acomodeze ochii cu lumina puternică, și o clipă am fost sigură că am văzut pe cineva pe bancheta de la

geam, în locul unde pe vremuri stăteam eu. Doar o clipă, apoi a dispărut, dar inima mi se izbea de coaste și părul mi se făcuse măciucă. Era cineva sau fusese cineva aici. Ori cineva urma să vină.

Respirând rapid și întretăiat, aproape că am alergat spre ușa din față, care era încuiată, exact cum o lăsasem. Dar în bucătărie era un miros ciudat, diferit de cel normal, dulce ca parfumul, iar fereastra era larg deschisă. Nu-mi aminteam să fi deschis-o.

M-am dus la congelator și-am făcut ceva ce nu fac aproape niciodată — mi-am turnat de băut: vodcă rece, vâscoasă. Am umplut un pahar și l-am băut repede; m-a ars pe gât în jos, până-n stomac. Mi-am mai turnat unul.

Mi se-nvârtea capul și m-am sprijinit de masa din bucătărie ca să mă țin pe picioare. Eram cu ochii-n patru, cred, după Lena. Dispăruse iar, după ce refuzase să o aduc acasă cu mașina. Pe de-o parte eram recunoscătoare, nu doream să împart același spațiu cu ea. Mi-am spus că motivul era furia mea pe ea — dăduse pastile de slăbit unei alte fete, pe care-o umilise pentru cum arăta —, dar mă temeam de ceva ce spusese femeia-detectiv. Că Lena nu e curioasă, pentru că deja știe. Nu reușeam să-mi scot din minte chipul ei, poza aia de sus, cu dinții ascuțiți și rânjetul de animal de pradă. Ce știe Lena?

M-am întors în birou și m-am așezat iar pe podea, am adunat notițele pe care le scosesem și-am început

să le rearanjez, încercând să le pun într-o ordine și să-mi fac o idee clară despre povestea ta. Când am ajuns la poza cu Katie și Lena, m-am oprit. Pe suprafața ei era o urmă de cerneală, chiar sub bărbia Lenei. Am întors poza. Pe spate era scris un singur rând. L-am citit cu voce tare: *Uneori, femeile nesupuse au grijă de ele.*

Camera s-a întunecat. Am ridicat capul și un țipăt mi-a rămas în gât. N-o auzisem, n-auzisem ușa de la intrare și nici pașii ei traversând livingul. Brusca era acolo, în prag, blocând lumina și, de unde stăteam, silueta umbrită era a lui Nel. Apoi umbra a înaintat în cameră și-am văzut-o pe Lena, mânjită pe față cu noroi, cu mâinile mizerabile și părul încâlcit și zburlit.

— Cu cine vorbești? m-a întrebat.

Țopăia de pe-un picior pe altul și arăta exaltată, agitată.

— Nu vorbeam, ci...

— Ba da, a chicotit ea. Te-am auzit. Cu cine...

Și-atunci s-a întrerupt și rânjetul i-a dispărut la vederea pozei.

— Ce faci cu poza aia?

— Citeam doar... voiam...

N-am apucat să termin, că era alături, aplecată deasupra mea, și m-am făcut mică. S-a repezit și mi-a smuls poza din mână.

— Ce faci cu poza asta?

Tremura, cu dinții încleștați și fața congestionată

de furie. M-am ridicat repede în picioare.

— Asta n-are de-a face cu tine!

Mi-a întors spatele, a pus poza lui Katie pe birou și a mângâiat-o.

— Cine ți-a dat dreptul să faci asta? m-a întrebat cu voce tremurândă, întorcându-se iar spre mine. Să-i umbli în lucruri, să i le-atingi? Cine ți-a dat voie să faci așa ceva?

Când a făcut un pas spre mine, a lovit paharul de vodcă cu piciorul și l-a făcut zob de perete. A căzut în genunchi și a început să adune însemnările pe care le ordonam.

— N-ar trebui să te atingi de astea!

Mai că făcea spume la gură de furie.

— Astea n-au nicio legătură cu tine!

— Lena, oprește-te!

S-a smucit brusc, icnind de durere. Se sprijinise cu mâna pe un ciob și sângera. A apucat un teanc de hârtii și le-a strâns la piept.

— Vino-încoace, am spus încercând să-i iau hârțiile. Sângerezi.

— Nu mă atinge!

Pusese hârțiile grămadă pe birou. Privirea mi-a fost atrasă de sângele mânjit de-a latul foii de deasupra și la vorbele tipărite sub el: *Prolog*, cu litere groase, și dedesubt: *Când aveam șaptesprezece ani, am salvat-o pe soră-mea de la înec.*

Am simțit cum mi se urcă-n gât un râs isteric; a

În ape adânci

izbucnit atât de sonor, că Lena a sărit în sus. Se holba uluită la mine. Am răs și mai tare, de expresia furibundă de pe fața ei frumoasă, de sângele care-i picura din degete pe podea. Am răs până mi-au dat lacrimile, până s-a încetșat totul, de parcă mă scufundam în apă.

AUGUST 1993

Jules

Robbie m-a lăsat pe bancheta de la fereastră. Am băut restul de vodcă. Nu mă mai îmbătasem niciodată, nu mi-am dat seama ce rapid vine trecerea, alunecarea de la euforie la disperare, de la veselie la depresie. Dintr-odată, speranța părea pierdută, lumea mohorâtă. Nu gândeam limpede, dar aveam senzația că șirul gândurilor mele avea logică. Râul e scăparea. Du-te la râu.

Habar n-aveam ce voiam când m-am poticnit pe alee, lângă plajă, pe poteca de la marginea apei. Mergeam orbește; noaptea părea mai neagră ca oricând, fără lună, tăcută. Până și râul era mut, o creatură lucioasă, reptiliană, care aluneca lin pe lângă mine. Nu-mi era frică. Ce simțeam? Umilință, rușine. Vinovăție. L-am privit, l-am urmărit, l-am urmărit când era cu tine și el m-a văzut.

Sunt vreo trei kilometri de la Casa Morii la bulboană, trebuie să-mi fi luat ceva să ajung. Nici în condiții optime nu eram prea rapidă, dar pe întuneric, în halul în care eram, trebuie să fi fost și mai înceată. Așa că nu m-ai urmărit, presupun. Dar până la urmă ai venit.

Eram deja în apă. Îmi amintesc răceala din jurul gleznelor și al genunchilor, apoi cum m-am cufundat

În ape adânci

ușor în beznă. Răceala dispăruse, îmi ardea trupul, de-acum în apă până la gât, fără cale de-ntoarcere și fără să mă vadă cineva. Eram ascunsă, dispăream, nu ocupam prea mult spațiu, nu ocupam spațiu aproape deloc.

Fierbințeala m-a străbătut fulgerător, s-a risipit și frigul s-a întors, nu pe piele, ci în carne, în oase, greu ca plumbul. Eram obosită și malul părea tare departe, nu eram sigură că mai eram în stare să mă întorc. Am dat cu picioarele în jos, dar n-am atins fundul, așa că m-am gândit să fac o vreme pluta, nederanjată, nevăzută.

M-am lăsat dusă de curent. Apa mi-a acoperit fața și m-a atins ceva moale ca pletele unei femei. Ceva îmi strivea pieptul și-am deschis gura să trag aer în plămâni, dar am înghițit apă. Undeva, în depărtare, am auzit o femeie țipând. *Libby, uneori o auzi noaptea cum imploră să fie cruțată*, ai spus. M-am zbatut, dar ceva îmi strângea coastele; i-am simțit mâna în păr, brusc și dureros, și m-a tras în adânc. Numai vrăjitoarele plutesc.

Nu era Libby, bineînțeles, erai tu, care țipai la mine. Mâna ta pe capul meu, ținându-mă sub apă. Mă zbăteam să scap de tine. Mă țineai sub apă sau mă trăgeai afară? M-ai apucat de haine, mi-ai sfâșiat pielea, mi-ai lăsat zgârieturi pe gât și brațe, asemenea celor pe care mi le lăsase Robbie pe picioare.

În cele din urmă am ajuns pe mal, eu în genunchi — trăgând lacom aer în plămâni —, tu în

picioare deasupra mea, țipând: „Grasă proastă ce ești, ce făceai aici? Ce încerci să faci?“ Ai căzut în genunchi, m-ai îmbrățișat și atunci ai simțit că miroseam a băutură și-ai început iar să țipi. „Ai *treisprezece* ani, Julia! N-ai voie să bei, n-ai voie... Ce făceai aici?“ Degetele tale osoase se-nfipseseră în carnea brațelor mele și m-ai scuturat tare. „De ce faci asta? De ce? Ca să-mi faci în ciudă? Ca să se supere mama și tata pe mine? Doamne, Julia, ce ți-am făcut eu?“

M-ai dus acasă, m-ai târât sus și ai umplut cada cu apă. Nu voiam să intru, dar m-ai obligat, scoțându-mi hainele și băgându-mă cu forța în apa caldă. În ciuda fierbințelii apei, nu mă puteam opri din tremurat. Refuzam să mă așez în cadă. Am stat în fund, ghemuită, incomodată de colacul de grăsime al burții, în timp ce tu turnai apă fierbinte din căușul palmelor. „Doamne, Julia, ești o fetiță. N-ar trebui... n-ar fi trebuit...“ Nu-ți găseai cuvintele. Mi-ai șters fața cu un prosop. Ai zâmbit. Încercai să fii blândă. „E OK. E OK, Julia. E OK. Îmi pare rău că am țipat la tine. Și regret că ți-a făcut rău, sincer. Dar la ce te-așteptai, Julia? La ce te-așteptai, serios?“

Te-am lăsat să-mi faci baie, cu mâinile tale mult mai blânde decât fuseseră în bulboană. M-am întrebat cum de puteai să fii atât de calmă acum, crezusem că aveai să fii furioasă. Nu doar pe mine, ci și pentru mine. Am presupus că am reacționat exagerat sau pur și simplu nu voiai să te gândești la asta.

În ape adânci

M-ai pus să jur că n-o să le spun părinților ce se întâmplase. „Julia, promite-mi! N-o să le spui, n-o să spui nimănui despre asta, da? Niciodată. Nu vorbim niciodată despre asta, pricepi? Fiindcă... fiindcă o să dăm toți de belea. OK? Nu vorbi despre asta. Dacă nu vorbim, e ca și cum nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat nimic, OK? Nimic. Promite-mi. Julia, promite-mi că n-o să vorbești niciodată despre asta“.

Eu mi-am ținut promisiunea. Tu nu.

2015

Helen

În drum spre supermarket, Helen l-a depășit pe Josh Whittaker pe bicicleta lui. Era ud leoarcă și avea hainele pline de noroi; a încetinit și a coborât geamul.

— Ești bine? a strigat ea, iar el a fluturat din mână și i-a arătat dinții într-o tentativă stângace de zâmbet, probabil.

Și-a continuat drumul încet, urmărindu-l în oglinda retrovizoare. Pierdea vremea, sucind ghidonul ba într-o parte, ba în alta și din când în când se ridica în picioare pe pedale, ca să se uite peste umăr.

Fusese întotdeauna un personaj ciudățel, iar tragedia recentă accentuase asta. După moartea lui Katie, Patrick îl luase la pescuit de vreo două ori, la rugămintea Louisei și Alec, ca să poată rămâne puțin singuri. Stătuseră la râu ore în șir și, după spusele lui Patrick, băiatul abia dacă scosese un cuvânt.

— Ar trebui să-l ducă de aici, i-a spus Patrick. Ar trebui să plece.

— Tu n-ai plecat, a răspuns ea blând, iar el a aprobat.

— E altceva, eu a trebuit să rămân. Aveam treabă, a spus.

După ce s-a pensionat, a rămas pentru ei —

pentru ea și Sean. În fine, nu *pentru* ei, ci ca să le fie aproape, fiindcă erau tot ce mai avea: pe ei, casa și râul. Dar nu mai avea timp. Nimeni nu spunea nimic, fiindcă pur și simplu așa era familia lor, dar Patrick nu se simțea bine.

Helen îl auzea tușind noaptea fără oprire, vedea cât de dureros era pentru el să se miște dimineața. Cel mai rău era că ea știa că nu avea doar probleme fizice. Toată viața avusese mintea ageră, iar acum începuse să uite, uneori era complet confuz. Lua mașina ei și uita unde-a lăsat-o, alteori i-o înapoia plină de gunoaie, ca data trecută. Gunoaie pe care le găsisese? Mărunțișuri pe care le luase? Trofee? Nu întreba. Nu voia să știe. Se temea pentru el.

Dacă era să fie sinceră, se temea și pentru ea. În ultimul timp fusese cu mintea împrăștiată, aiurită, irațională. Uneori credea că înnebunește. Că pierde contactul cu realitatea.

Nu-i stătea deloc în fire. Helen era practică, rațională, hotărâtă. Cântărea atent toate opțiunile și abia apoi acționa. Dominată de emisfera stângă, cum zicea socru-său. Dar în ultimul timp nu fusese în apele ei. Evenimentele din ultimul an o zdruncinaseră, o scosese rădăcinile din fâgașul ei. Acum descoperea că era nesigură de părți din viața ei despre care n-ar fi crezut niciodată că sunt sub semnul întrebării: căsnicia ei, viața lor de familie, chiar și competența ei profesională.

Începuse cu Sean. Mai întâi bănuielile ei și apoi

— via Patrick — cumplita confirmare. Toamna trecută descoperise că soțul ei — soțul ei stabil, statornic, cu morală de fier — nu era deloc așa cum crezuse ea că e. S-a trezit complet debusolată. Părăsită de rațiune și de puterea de decizie. Ce să facă? Să-l părăsească? Să-și abandoneze căminul și responsabilitățile? Să-i dea un ultimatum? Să plângă, să-l înduplece cu rugăminți? Să-l pedepsească? Și dacă da, cum? Să-i taie cămășile preferate, să-i rupă undițele, să-i ardă cărțile în curte?

Toate astea îi păreau ineficace sau nesăbuite sau de-a dreptul ridicole, așa că a cerut sfatul lui Patrick. El a convins-o să rămână. A asigurat-o că Sean își băgase mințile-n cap, că își regreta amarnic infidelitatea și face eforturi să-i câștige iertarea. „Între timp“, a spus el, „o să înțeleagă — amândoi o să înțelegem — dacă o să vrei să stai în camera liberă de aici. S-ar putea să-ți prindă bine să petreci o vreme singură — și sunt sigur că i-ar prinde bine și lui să își dea seama ce riscă să piardă“. Trecuse aproape un an și în cele mai multe nopți încă dormea în casa socrului ei.

Greșeala lui Sean, cum a ajuns să fie numită, a fost doar începutul. După ce s-a mutat în casa lui Patrick, Helen s-a trezit chinuită de insomnii cumplite: un adevărat iad epuizant, generator de anxietate. Pe care îl împărtășea cu socrul ei. Nici el nu putea dormi — așa era de ani buni, după spusele lui. Așa că nu dormeau împreună. Stăteau treji citind, dezlegând rebus, într-o plăcută tăcere.

Din când în când, dacă Patrick bea o gură de whisky, îi plăcea să vorbească. Despre viața lui de detectiv, despre cum era pe vremuri orășelul. Uneori îi spunea lucruri care o tulburau. Povești despre râu, zvonuri vechi, istorii urâte de mult îngropate și acum dezgropate și reînviolate, răspândite ca adevăruri de Nel Abbott. Povești despre familia lor, lucruri dureroase. Categorie minciuni, calomnii de dus în justiție, nu? Patrick a spus că nu avea să se ajungă la proces, la tribunal. „Minciunile ei n-o să vadă niciodată lumina zilei. O să am eu grijă.“

Numai că nu asta era problema. Problema, zicea Patrick, era răul pe care-l făcuse deja — lui Sean, familiei. „Tu chiar crezi că s-ar fi purtat el așa dacă nu i-ar fi împuiat capul cu povești, de nu mai știe cine e și de unde vine? S-a schimbat, așa-i, drăguță? Și ea e vinovată de asta.“ Helen se temea că Patrick avea dreptate și lucrurile n-o să mai fie niciodată ca înainte, dar el a asigurat-o că totul va reveni la normal. Tot el urma să aibă grijă și de asta. O strângea de mână, îi mulțumea că-l ascultă și o pupa pe frunte și-i spunea: „Ești o fată tare bună“.

O vreme, a fost mai bine. Apoi a fost mai rău. Tocmai când Helen începuse să doarmă mai mult de două ore, tocmai când se surprinsese zâmbindu-i ca pe vremuri soțului ei, tocmai când simțea că familia ei se îndrepta spre vechiul echilibru confortabil, Katie Whittaker a murit.

În ape adânci

Katie Whittaker, o stea a școlii, o elevă sârguincioasă și politicoasă, un copil fără probleme — a fost șocant, inexplicabil. Și a fost vina ei. O lăsase pe Katie Whittaker să-i alunece printre degete. Toți făcuseră la fel: părinții, profesorii, toată comunitatea asta. Nu observaseră că vesela Katie avea nevoie de ajutor, că nu mai era deloc veselă. Cât timp Helen era pusă la pământ de problemele ei familiale, amețită de insomnie și chinuită de îndoieli, unul dintre copiii de care era responsabilă se prăbușise.

Când Hellen a ajuns la supermarket, ploaia se oprise deja. Ieșise soarele și din asfalt se ridica abur, care aducea cu el miros de pământ. Helen cotrobăi prin geantă după listă: trebuia să cumpere o bucată de carne de vacă pentru cină, zarzavaturi, legume. Aveau nevoie de ulei de măsline, cafea și capsule pentru mașina de spălat.

În raionul de conserve, căutând marca de roșii tăiate pe care-o considera cea mai aromată, a observat că se apropia o femeie și și-a dat seama cu groază că era Louise.

Pășind lent spre ea, cu privirea goală și fața inexpresivă, Louise împingea un cărucior imens, aproape gol. Helen s-a panicat și a dispărut, lăsându-și baltă cumpărăturile, grăbindu-se spre parcare, unde s-a ascuns în mașină până ce a văzut-o pe Louise trecând pe lângă ea și ieșind în șosea.

Rușinată, s-a simțit ca o proastă — știa că

purtarea aceasta nu-i stă în fire. În urmă cu un an nu ar fi avut atitudinea asta dezgustătoare. Ar fi vorbit cu Louise, ar fi strâns-o de mână și-ar fi întrebat de soțul și fiul ei. S-ar fi purtat onorabil.

Helen nu era în apele ei. Cum altfel să explice lucrurile la care se gândea în ultimul timp, felul în care se purta? Toată vinovăția asta, toată îndoiala, corozive. O schimbau, o mutilau. Nu mai era femeia care fusese cândva. Simțea că alunecă, șerpuiește, de parcă lepăda un rând de piele și nu-i plăcea carnea crudă de dedesubt, nu-i plăcea mirosul ei. O făcea să se simtă vulnerabilă, să se teamă.

Sean

Zile în șir după moartea mamei n-am vorbit. Niciun cuvânt. În orice caz, așa zice tata. Nu-mi amintesc mare lucru de atunci, deși țin minte cum m-a smuls tata din tăcere cu forța, ținându-mi mâna stângă peste o flacără până am țipat. Crud, dar eficient. Și după aia m-a lăsat să păstrez bricheta. (Am păstrat-o mulți ani, o aveam mereu la mine. Am pierdut-o recent, nu mai țin minte unde.)

Durerea, șocul îi afectează pe oameni în moduri bizare. Am văzut oameni care au reacționat râzând la vești proaste, cu aparentă indiferență, cu furie, cu teamă. Sărutul lui Jules din mașină, de după înmormântare, n-avea legătură cu dorința, ci cu durerea, cu nevoia de a simți ceva — orice — în afară de tristețe. Muțenia mea din copilărie a fost probabil rezultatul șocului, al traumei. Pierderea unei surori poate nu seamănă cu pierderea unui părinte, dar știu că Josh Whittaker era apropiat de sora lui, așa că nu-mi vine să-l judec, să iau prea în serios ce spune, ce face și cum se poartă.

Erin m-a sunat să-mi spună că a avut loc un incident la o casă de la marginea de sud-est a orașului: un vecin semnalase că la venirea acasă văzuse că toate geamurile acelei case fuseseră sparte și un băiețel se îndepărta pe bicicletă. Casa era a unuia dintre profesorii de la școala locală, cât despre băiat — brunet,

cu tricou galben și bicicletă roșie —, aproape sigur că era Josh.

N-a fost greu să-l gădesc. Stătea pe parapetul podului. Bicicleta era sprijinită alături, hainele îi erau ude learcă și picioarele stropite cu noroi. N-a fugit când m-a văzut. Chiar părea ușurat când m-a salutat, politicos ca întotdeauna:

— Bună ziua, domnule Townsend.

L-am întrebat dacă a pățit ceva.

— O să răcești, i-am spus arătând către hainele ude, iar el a zâmbit ușor.

— N-am nimic.

— Josh, ai trecut în după-amiaza asta cu bicicleta pe Seward Road?

A încuviințat.

— Ai trecut, cumva, pe lângă casa domnului Henderson?

Și-a mușcat buza de jos și ochii blânzi, căprui se făcuseră mari cât niște farfurioare.

— Nu-i spuneți mamei, domnule Townsend! Vă rog mult, nu-i spuneți mamei. Are destule pe cap.

Mi s-a pus un nod în gât și-a trebuit să-mi stăpânesc lacrimile. E un băiat atât de firav și arată așa de vulnerabil. Am îngenuncheat lângă el, sperând să obțin un răspuns.

— Josh! Ce Dumnezeu a fost în capul tău? Mai era cineva cu tine? Poate niște băieți mai mari?

Scutura capul, fără să se uite la mine.

În ape adânci

— Am fost singur.

— Serios? Ești sigur?

Își feri privirea.

— Te-am văzut vorbind cu Lena mai devreme, în fața secției. Asta n-are legătură cu ea?

— Nu! țipă, cu vocea ca un chițait dureros și umilitor. Nu. Am fost doar eu acolo. Singur. Am aruncat cu pietre în geamurile lui. În geamurile... *ticălosului* ăluia.

A pronunțat „ticălosul“, mare atenție, de parcă era pentru prima dată când folosea cuvântul.

— De ce naiba ai face așa ceva?

Atunci se uită în ochii mei, cu buza de jos tremurând.

— Fiindcă merită, spuse. Fiindcă-l urăsc.

Începuse să plângă.

— Hai, am zis ridicându-i bicicleta. Te duc acasă.

Dar el a înșfăcat ghidonul.

— Nu! suspină. Nu se poate. Nu vreau să audă mama de ce-am făcut. Nici tata. Nu trebuie să afle, nu trebuie...

— Josh, am zis și m-am lăsat iar pe vine, cu mâna pe șaua bicicletei. Nu-i nimic. Nu-i chiar așa grav. O rezolvăm. Pe cuvânt. Nu-i sfârșitul lumii.

La aceste vorbe, începu să urle în hohote:

— Nu înțelegeți! Mama n-o să mă ierte niciodată...

— Sigur c-o să te ierte!

Abia mi-am stăpânit râsul.

— O să fie un pic supărată, sigur, dar n-ai făcut nimic *îngrozitor*, n-ai rănit pe nimeni...

Hohotele îi scuturau umerii:

— Nu-nțelegeți, domnule Townsend. Nu știți ce-am făcut.

Până la urmă, l-am luat la secție. Nu știam ce altceva să fac, nu mă lăsa să-l duc acasă și nici nu-l puteam lăsa în drum în halul acela. L-am instalat în biroul din spate și i-am făcut un ceai, apoi am rugat-o pe Callie să dea o fugă să cumpere niște biscuiți.

— Domnule, nu-l puteți interoga, a spus alarmată Callie. Nu în absența unui adult responsabil de el.

— Nu-l *interoghez*, i-am răspuns țâfnos. E speriat și nu vrea să se ducă încă acasă.

Cuvintele îmi treziră o amintire: *E speriat și nu vrea să se ducă acasă*. Eram mai mic decât Josh, aveam doar șase ani, și o polițistă mă ținea de mână. Nu sunt niciodată sigur care dintre amintirile mele sunt reale și care nu — am auzit atât de multe povești despre acel moment, din prea multe surse, că mi-e greu să fac diferența dintre amintire și mit. Dar în asta tremuram, mi-era frică și lângă mine era o polițistă, trupeșă și reconfortantă, care mă ținea lipit de șoldul ei, în timp ce niște bărbați vorbeau peste capul meu. „E speriat și nu vrea să se ducă acasă“, spunea ea.

„Poți să-l iei la tine, Jeannie?“, a întrebat tata.

„Poți să-l iei cu tine?” Exact! Jeannie. Doamna polițistă Sage.

Soneria telefonului m-a readus la realitate.

— Domnule?

Era Erin.

— Vecinul de vizavi a văzut o fată fugind în direcția opusă. O adolescentă cu părul lung și blond, blugi scurți și tricou alb.

— Lena. Desigur.

— Mda, așa se pare. Vreți să mă duc s-o aduc?

— Las-o, deocamdată, am zis. I-a ajuns pentru azi. Ai reușit să iei legătura cu proprietarul, cu Henderson?

— Nu încă. Am tot sunat, dar intră căsuța vocală. Când am vorbit cu el mai devreme, spunea ceva de-o logodnică din Edinburgh, dar n-am numărul ei. E posibil să fie deja în avion.

I-am dus ceaiul lui Josh.

— Trebuie să-ți contactăm părinții. Doar să le spun că ești aici și ești bine, OK? Nu trebuie să le dau alte detalii, nu acum, le spun doar că ești supărat și te-am adus aici ca să stăm de vorbă. De acord?

A aprobat.

— După aceea poți să-mi spui de ce ești așa de supărat și vedem ce se poate face.

A fost de acord.

— Dar la un moment dat va trebui să-mi explici

ce-ai avut cu casa.

Josh sorbea din ceai, sughițând din când în când, încă sub imperiul izbucnirii de mai devreme. Ținea strâns cana între palme și-și frământa buzele, de parcă încerca să găsească vorbele potrivite.

În cele din urmă, a ridicat ochii spre mine:

— Orice-aș face, cineva o să se supere pe mine.

Apoi a clătinat capul.

— Nu, de fapt nu-i așa. Dacă fac ce trebuie, o să se supere pe mine toată lumea, iar dacă fac ce nu trebuie, n-o să se supere. N-ar trebui să fie așa, nu credeți?

— Nu, n-ar trebui. Și nu sunt foarte sigur că ai dreptate. Nu-mi vine în cap nicio situație în care, dacă faci ce trebuie, superi pe toată lumea. Poate unul, doi oameni, dar cu siguranță că, dacă faci ce e corect, unii dintre noi o să înțeleagă asta, nu? Și-o să-ți fim recunoscători.

Își mușca iar buza.

— Problema e că răul e deja făcut. M-am trezit prea târziu. De-acum e prea târziu să mai fac ce trebuie, a spus cu voce tremurătoare.

Începuse iar să plângă, dar nu ca înainte. Nu mai urla și nu mai era panicat. De data asta plângea ca un om care-a pierdut totul, care nu mai are nicio fărâmbă de speranță. Era deznădăjduit și nu puteam îndura să-l văd așa.

— Josh, trebuie neapărat să-ți chem părinții, am

spus, dar mi s-a agățat de braț.

— Vă rog, domnule Townsend! Vă rog!

— Vreau să te ajut, Josh. Crede-mă. Te rog, spune-mi ce te supără așa de tare.

(Mi-am amintit că stăteam într-o bucătărie caldă, nu a mea, și mâncam pâine prăjită cu brânză. Jeannie era acolo, lângă mine. *Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, dragule? Te rog, spune-mi.* N-am spus nimic. Niciun cuvânt. Nici măcar un cuvânt.)

Dar Josh era pregătit să vorbească. Se ștersese la ochi și-și sufla nasul. A tușit și s-a îndreptat în scaun.

— E vorba despre domnul Henderson. Despre domnul Henderson și Katie.

JOI, 20 AUGUST

Lena

A început în glumă. Chestia cu domnul Henderson. Un joc. Ne mai jucaserăm și cu domnul Friar, profesorul de biologie, și cu domnul Mackintosh, antrenorul echipei de înot. Nu trebuia decât să-i faci să roșească. Încercam pe rând. Se ducea una și, dacă nu reușea, era rândul celeilalte. Aveai voie să faci orice, oricând, singura regulă era că trebuia să fie de față și cealaltă, altfel victoria nu putea fi confirmată. Nu includeam niciodată pe altcineva, era jocul nostru, al meu și-al lui Katie — nici nu-mi mai amintesc a cui a fost ideea.

La Friar, eu m-am dus prima și mi-a luat vreo treizeci de secunde. M-am dus la catedră, i-am zâmbit mușcându-mi buza în timp ce el îmi explica ceva despre homeostază și-apoi m-am aplecat în față, ca să mi se desfacă bluza puțin și... bingo! Cu Mackintosh a fost nevoie de ceva efort, fiindcă era obișnuit să ne vadă în costume de baie, așa că nu se punea problema să-l înnebunească un centimetru de piele dezgolită. Dar până la urmă, Katie a reușit, dându-se dulcică și timidă și făcând un pic pe rușinata când îi vorbea de filmele cu lupte kung-fu, despre care știam că-i plac.

Însă la domnul Henderson a fost altă poveste. Katie s-a dus prima, ea câștigase runda cu domnul

În ape adânci

Mac. A așteptat până după oră și, în timp ce eu îmi strângeam cărțile cât puteam de încet, s-a dus la catedră și s-a așezat cu fundul pe marginea ei. I-a zâmbit, aplecându-se un pic, a început să vorbească, dar el și-a împins brusc scaunul, s-a ridicat și s-a dat un pas înapoi. Ea a continuat, dar fără tragere de inimă, iar când am plecat, s-a uitat la noi de ziceai că era *furios* pe noi. Când am încercat eu, a căscat. M-am străduit cât am putut — am stat aproape de el, i-am zâmbit, mi-am atins părul și gâtul, mi-am mușcat ușor buza de jos, iar el a căscat de-a dreptul ostentativ. Ca și când l-aș fi plictisit.

Mă obseda chestia asta, se uitase la mine ca la un nimic, ca și cum nu prezentam interes, nici cât negru sub unghie. N-am mai vrut să joc. Nu cu el, nu era distractiv. Se purta ca un nemernic. Katie s-a mirat „Crezi?” și-am zis că da, iar ea a răspuns „Bine”. Și cu asta basta.

N-am aflat că încălcase regulile decât mult mai târziu, după câteva luni. Habar n-aveam, așa că, atunci când Josh a venit la mine de Sfântul Valentin cu cea mai tare poantă pe care-o auzisem în viața mea, i-am trimis un mesaj cu o mică inimioară. *Am auzit de iubitu-tău*, am scris. *KW & MH 4eva*. Cinci secunde mai târziu am primit un răspuns cu ȘTERGE MESAJUL. NU GLUMESC. ȘTERGE. I-am replicat WTF? și mi-a trimis iar mesajul ȘTERGE IMEDIAT SAU JUR CĂ NU MAI VORBESC NICIODATĂ CU TINE. *Ce naiba?*

mi-am zis. *Calmează-te!*

A doua zi, în clasă, m-a ignorat. Nici măcar nu m-a salutat. La ieșire am apucat-o de braț.

— Katie? Ce-i cu tine?

Efectiv m-a îmbrâncit în toaletă.

— Ce naiba? am zis. Ce te-a apucat?

— Nimic, a șuierat la mine. Doar că mi s-a părut *penibil*, bine?

Mi-a aruncat o privire — pe care-o primeam tot mai des din partea ei — ca și cum ea era adult și eu un copil.

— Cum ți-a venit să faci asta?

Stăteam lângă peretele din spatele toaletei, sub fereastră.

— A venit Josh să mă vadă, i-am spus. A zis că te-a văzut ținându-te de mână cu domnul Henderson în parcare...

Am început să râd.

Katie n-a râs. S-a întors către chiuvetă și-a rămas așa, privindu-și reflexia în oglindă.

— *Ce-i?*

A scos din geantă un rimel.

— *Ce anume ți-a spus?*

Vocea ei suna ciudat, nu furioasă, nici supărată, ci speriată.

— A spus că te aștepta la sfârșitul orelor și te-a văzut cu domnul Henderson și vă țineați de mână...

M-a apucat iar râsul.

În ape adânci

— Hai, că nu-i așa o tragedie. Inventă și el povești ca să aibă un pretext să vină să mă vadă. Era Sfântul Valentin, așa că...

Katie închisese strâns ochii.

— Dumnezeu! Ești atât de narcisistă, a spus încet. Tu chiar crezi că totul e despre tine.

Parcă mi-a dat o palmă.

— Ce...?

Nu știam cum să răspund, vorbele acelea nu păreau a veni de la Katie pe care o cunoșteam. Încă mă gândeam ce să spun, când ea a lăsat rimelul să cadă în chiuvetă, s-a apucat de margine și a început să plângă.

— Katie...

I-am pus mâna pe umăr și asta a făcut-o să hohotească și mai tare. Am îmbrățișat-o.

— Of, Doamne, ce-i? Ce-ai pățit?

— N-ai observat — a spus, trăgându-și nasul — că lucrurile s-au schimbat? N-ai observat, Lenie?

Sigur că observasem. Era altfel, mai distantă, de la o vreme. Era tot timpul ocupată. Avea teme, nu putea sta cu mine după școală, sau se ducea la cumpărături cu maică-sa și nu putea merge la film, ori trebuia să stea cu Josh și nu putea veni la mine în seara aia. Se purta altfel și în alte privințe. Mai tăcută la școală. Nu mai fuma. Se apucase de dietă. Părea să nu mai fie atentă la conversațiile noastre, de parcă o plictisea ce spuneam, și avea lucruri mai interesante la care să se gândească.

Sigur că observasem. Mă simțeam rănită. Dar n-avem de gând să *spun* nimic. Să arăți cuiva că ești rănit e cel mai rău lucru pe care-l poți face, nu? Nu voiam să par neajutorată sau dependentă, fiindcă nimeni nu vrea să stea lângă o asemenea persoană.

— Am crezut... nu știu K, am crezut că te-ai *plictisit* de mine sau așa ceva.

A plâns și mai tare și-am strâns-o în brațe.

— Nu, nu m-am plictisit de tine. Dar nu puteam să-ți spun, nu puteam să spun nimănui...

S-a întrerupt brusc și s-a tras din brațele mele. S-a dus în celălalt capăt al încăperii și s-a lăsat în genunchi, apoi a venit de-a bușilea spre mine, uitându-se pe sub ușa fiecărei cabine de toaletă.

— Katie? *Ce naiba faci?*

Abia atunci m-am luminat. Așa de încuiată eram.

— *Dumnezeule!* am zis în timp ce ea se ridica în picioare. Adică... tu chiar vrei să spui că... — am coborât vocea până la șoaptă — e ceva între voi?

N-a zis nimic, dar m-a privit fix în ochi și-am știut că era adevărat.

— La dracu'! Nu se poate... E o dementă. Nu. Katie, *nu!* Trebuie să te oprești... înainte să se *întâmple* ceva.

M-a privit de parcă eram toantă, de parcă îi era milă de mine.

— Lena, deja s-a întâmplat.

Zâmbea ușor, ștergându-și lacrimile.

— Se întâmplă din noiembrie.

N-am zis nimic din toate astea poliției. Nu era treaba lor.

Au venit la noi seara, când eu și Julia luam cina în bucătărie. Pardon: eu luam cina. Ea doar plimba mâncarea prin farfurie, ca întotdeauna. Mama mi-a zis că Juliei nu-i place să mănânce de față cu alți oameni, e o sechelă de când era grasă. Niciuna dintre noi nu spunea nimic — nu ne mai vorbiserăm de când o găsisem cu lucrurile mamei —, așa că sunetul soneriei a fost o ușurare.

Când am văzut că erau Sean și sergentul Morgan — *Erin*, cum vrea să-i spun acum, că petrecem cu toții atâta timp împreună —, am crezut că e vorba despre ferestrele sparte, deși mi s-a părut exagerat să vină amândoi pentru atâta lucru. Am ridicat imediat mâinile și-am mărturisit.

— Plătesc pagubele, am zis. Acum îmi permit, nu?

Julia a strâns din buze de parcă o dezamăgisem. Se ridicase și strângea farfuriile, cu toate că ea nu se atinsese de mâncare.

Sean i-a luat scaunul și l-a tras pe cealaltă parte a mesei, ca să se așeze lângă mine.

— Ajungem și la asta, a spus cu o mutră tristă și gravă. Dar mai întâi trebuie să vorbim despre Mark Henderson.

Mi-a înghețat sângele în vene și stomacul mi s-a făcut ghem, ca atunci când știi că o să se întâmple ceva foarte rău. Știau. M-am simțit distrusă și ușurată în același timp, dar am făcut eforturi să-mi păstrez o expresie neutră și nevinovată.

— Mda, am zis. Știu. I-am făcut zob casa.

— De ce i-ai făcut zob casa? a întrebat Erin.

— Mă plictiseam. Fiindcă-i un nenorocit. Fiindcă...

— Gata, Lena! m-a întrerupt Sean. Termină cu tâmpeniile!

Arăta supărat pe bune.

— Doar știi că nu despre asta vorbim!

N-am spus nimic, doar m-am uitat pe fereastră.

— Am avut o discuție cu Josh Whittaker, a spus și stomacul mi s-a strâns iar.

Cred că am știut mereu că Josh n-avea să fie în stare să-și țină gura la nesfârșit, dar sperasem că spargerea ferestrelor lui Henderson avea să-l satisfacă măcar pentru o vreme.

— Lena? Mă asculți?

Sean se aplecase în față și am observat că îi tremurau puțin mâinile.

— Josh a făcut o acuzație foarte gravă la adresa lui Mark Henderson. Ne-a spus că a fost implicat într-o relație de natură sexuală cu Katie Whittaker, în lunile de dinaintea morții ei.

— Mănâncă rahat! am spus și-am încercat să râd.

Mănâncă rahat cu polonicu'!

Se holbau toți la mine și mi-a fost imposibil să nu mă-nroșesc.

— Mănâncă rahat, am repetat.

— De ce-ar inventa așa o poveste, Lena? m-a întrebat Sean. De ce-ar fabrica frățiorul lui Katie o asemenea poveste?

— Nu știu, nu știu. Dar nu-i adevărat.

Mă uitam țintă la masă și încercam să găsesc un motiv, dar fața mi se încingea tot mai tare.

— Lena, e clar că nu spui adevărul, remarcă Erin. Mai puțin clar e de ce, Doamne iartă-mă, ai minți despre așa ceva. De ce-ai încerca să protejezi un bărbat care-a profitat în felul ăsta de prietena ta?

— Hai, las-o *naibii*...

— Ce? întrebă apropiindu-se de fața mea. Să las ce *naibii*?

Era ceva la ea, la cât se apropiase de mine și la expresia ei, care mă ispitea să-i trag o palmă.

— N-a *profitat* de ea. Nu era copil!

Arăta foarte mândră de ea după ce am spus asta, iar mie mi-a venit și mai tare s-o plesnesc, dar a continuat:

— Dacă n-a profitat de ea, de ce-l urăști așa de tare? Erai geloasă?

— Cred că ajunge, spuse Julia, dar n-o asculta nimeni.

Erin vorbea mai departe:

— Îl voiai tu, asta era problema? Te obseda, credeai că tu erai mai frumoasă, trebuia să primești toată atenția?

Și-atunci am explodat. Știam că, dacă nu tăcea, o plesneam, așa că am spus-o:

— Îl uram, idioato ce ești! Îl uram fiindcă mi-a furat-o.

Toată lumea a amuțit o clipă. Apoi Sean spuse:

— Ți-a furat-o? Cum a făcut asta, Lena?

Nu m-am putut abține. Eram al naibii de obosită și era clar că de-acum aveau să afle oricum, după ce Josh făcuse mărturisiri complete. Înainte de orice, eram prea obosită ca să mai mint. Așa că am stat în bucătăria noastră și-am trădat-o.

Îi promisesem. După ce ne-am certat, după ce mi-a jurat că se despărțiseră și nu se mai vedea cu el, m-a pus să jur că orice s-ar întâmpla, *orice*, n-aveam să spun nimănui, niciodată, despre ei. Pentru prima dată după multă vreme am mers împreună la bulboană. Am stat sub copaci, unde nu ne putea vedea nimeni și-a plâns și m-a ținut de mână. „Știu că tu crezi că nu e normal“, a spus, „că n-ar fi trebuit să fiu cu el. Am înțeles. Dar l-am iubit, Lenie. Încă-l mai iubesc. Era *totul* pentru mine. Nu pot să-l văd rănit. Pur și simplu nu pot. N-aș putea îndura. Te rog, să nu faci ceva ce l-ar putea răni. Lenie, te implor, păstrează secretul de dragul meu. Nu-i vorba despre el, știu că-l urăști. Fă-o pentru mine“.

În ape adânci

Și-am încercat. Din răspuțeri. Chiar și când mama a venit la mine în cameră și mi-a zis că o găsiseră în apă, chiar și când Louise a venit la noi nebună de durere, chiar și când nemernicul ăla dădea declarații în presa locală despre ce elevă bună era ea, cât de iubită și admirată era de colegi și profesori deopotrivă. Chiar și când a venit la mine, la înmormântarea mamei, și mi-a spus condoleanțe, chiar și-atunci mi-am mușcat naibii limba.

Dar o mușcam și-o mușcam și iar o mușcam de luni bune și, dacă nu mă opream, aș fi rămas fără ea. M-aș fi înecat cu sânge.

Așa că le-am spus. Da, Katie și Mark Henderson au avut o relație. A început în toamnă. S-a încheiat în martie sau aprilie. A reînceput la sfârșitul lui mai, credeam, dar n-a mai durat mult. Ea a pus capăt relației. Nu, nu aveam dovezi.

— Erau foarte precauți, le-am spus. Fără e-mailuri, fără SMS-uri, fără mesaje online, nimic electronic. Era regula lor. Erau foarte stricți în privința asta.

— Ei erau sau el era? a întrebat Erin.

I-am aruncat o privire furioasă:

— De unde să știu dacă n-am discutat niciodată despre asta *cu el*? Așa mi-a zis ea. Era regula lor.

— Lena, când ai aflat prima dată despre asta? a reluat Erin. Trebuie să te întorci exact la începuturi.

— Ba nu, de fapt nu cred că trebuie, a intervenit

brusc Julia.

Stătea în picioare lângă ușă; uitasem și că era în cameră.

— Cred că Lena e foarte obosită și-ar trebui lăsată în pace deocamdată. Putem trece mâine pe la secție pentru asta sau puteți să vă-ntoarceți aici, dar azi ajunge.

Jur că mi-a venit s-o *îmbrățișez*; pentru prima dată de când o cunoșteam, am simțit-o de partea mea. Erin se pregătea să protesteze, dar Sean a spus:

— Da, aveți dreptate.

S-a ridicat și-au ieșit cu toții din bucătărie în hol. M-am dus după ei. Când au ajuns la ușă, le-am zis:

— Vă dați seama cum o să fie pentru părinții ei? Când vor afla?

Erin s-a întors spre mine:

— Măcar acum vor ști care-a fost motivul.

— Nu, n-o să știe. N-o să știe *motivul*, am spus. N-a avut niciun motiv să facă ce-a făcut. Poftim, chiar voi dovediți asta. Faptul că sunteți aici e dovada clară că a făcut-o degeaba.

— Cum adică, Lena?

Mă priveau cu toții, așteptând o explicație.

— N-a făcut-o fiindcă i-a frânt inima sau fiindcă se simțea vinovată ori alte prostii. A făcut-o ca să-l protejeze. Credea că aflase cineva. Credea că avea să fie reclamat și-o să apară în ziare. Credea că urmează un proces și el avea să fie condamnat pentru pedofilie și

În ape adânci

trimis în pușcărie cu eticheta asta. Credea că o să fie bătut sau violat sau ce-or mai păți acolo bărbații ăștia. Așa că s-a hotărât să distrugă dovada, am spus.

Începusem deja să plâng, iar Julia venise și mă luase în brațe. Spunea:

— Șșșșșș, Lena, gata, gata, șșșșșș.

Dar nu era gata.

— Asta a făcut. Nu înțelegeți? A distrus dovada.

VINERI, 21 AUGUST

Erin

Căsuța de lângă râu, pe care-o văzusem când alergam, este noua mea locuință. Deocamdată, doar până descâlcim treaba cu Henderson. Sean a venit cu sugestia. M-a auzit povestindu-i polițistei Callie că a fost cât pe ce să ies cu mașina de pe șosea dimineață, atât de moartă de oboseală eram, iar el a zis:

— Păi, așa nu se poate. Ar trebui să stați în oraș. Puteți folosi căsuța familiei Ward. E puțin mai sus pe râu și e goală. Nu e luxoasă, dar nu vă costă nimic. Vă aduc cheile după-amiază.

Când a plecat, Callie mi-a adresat un rânjet larg:

— Deci așa, căsuța familiei Ward? Fii cu ochii-n patru după Annie nebuna.

— Poftim?

— Locul acela de pe râu pe care îl folosește Patrick Townsend drept cabană de pescuit e cunoscut pe-aici drept căsuța familiei Ward. Anne Ward? Nu-ți spune nimic? E una dintre *femeile acelea*. Se spune că, dacă te uiți cu atenție, încă se mai poate vedea *sângele de pe pereți*, a zis, coborând vocea până la șoaptă.

Probabil că aveam o mutră buimacă — habar n-aveam despre ce vorbea —, fiindcă a zâmbit:

— E doar o poveste, una dintre cele vechi. O

istorie de Beckford.

Nu eram prea atentă la povești de Beckford vechi de-un secol — mă preocupau unele proaspete.

Henderson nu răspundea la telefon și luaserăm hotărârea să-l lăsăm în pace până se-ntorcea. Dacă era adevărată povestea cu Katie Whittaker și el afla că știam de ea, putea să nu se mai întoarcă deloc.

Între timp, Sean mă rugase s-o chestionez pe soția lui, care, ca directoare a școlii, este șefa lui Henderson.

— Sunt sigur că n-a avut nici cea mai mică bănuială în privința lui Henderson, a spus el. Am impresia că-l stimează mult, dar cineva trebuie să vorbească cu ea și, evident, acela nu pot fi eu.

Mi-a zis c-o găsesc la școală și că ea mă așteaptă.

Dacă mă aștepta, sigur n-a arătat-o. Am găsit-o în patru labe în biroul ei, cu obrazul lipit de mocheta gri, întinzând gâtul ca să se uite sub o bibliotecă. Am tușit politicos și a ridicat capul brusc, alarmată.

— Doamna Townsend? am spus. Sunt sergent Morgan. Erin.

— Ah! spuse ea. Da.

Se-nroși și-și duse o mână la gât.

— Am pierdut un cerceș, spuse.

— Ba pe-amândoi, din câte văd, am zis.

Scoase un fel de oftat ciudat și-mi făcu semn să iau loc. Înainte să se așeze, smuci în jos tivul bluzei

și-și netezi pantalonii gri. Dacă mi s-ar fi cerut să-mi imaginez cum arăta nevasta inspectorului, aș fi descris pe cineva total diferit. Atrăgătoare, bine îmbrăcată, probabil sportivă — maratonistă sau atletă de triatlon. Helen purta haine mai potrivite unei femei cu douăzeci de ani mai bătrână. Era palidă, flască, de parcă nu prea ieșea din casă, la soare.

— Ați vrut să vorbiți cu mine despre Mark Henderson, a spus, încruntându-se ușor la un teanc de hârtii din fața ei.

Fără amabilități și introduceri, trecem direct la subiect. Poate asta-i place inspectorului la ea.

— Da, am zis. Ați aflat de acuzațiile făcute de Josh Whittaker și Lena Abbott, cred.

A aprobat, strângându-și buzele subțiri până ce aproape dispărură.

— Mi-a zis ieri soțul meu. Vă asigur că a fost prima dată când am auzit de așa ceva.

Am deschis gura să zic ceva, dar ea a continuat:

— L-am recrutat pe Mark Henderson acum doi ani. Avea recomandări excelente și rezultatele lui au fost până acum încurajatoare.

Frunzărea paginile din fața ei.

— Am cifre, dacă doriți.

Am clătinat din cap și și-a reluat discursul, înainte să apuc să pun următoarea întrebare.

— Katie Whittaker era conștiincioasă și sârguincioasă. Am aici notele ei. E adevărat, primăvara

În ape adânci

trecută au scăzut puțin, dar a fost o etapă scurtă, se îmbunătățiseră din nou când... când ea... — își trecu o mână peste ochi — în vară.

Se cufundă puțin în scaun.

— Deci n-ați avut nicio bănuială, n-a circulat niciun zvon...?

Înclină capul într-o parte:

— Oh, dar n-am zis nimic de zvonuri. Detectiv... ăăă... Morgan. Zvonurile care circulă prin orice școală normală v-ar zbârli părul. Sunt sigură — spuse cu un mic rictus — că, dacă vă puneți mintea la contribuție, o să reușiți să vă imaginați ce fel de lucruri se spun, se scriu și se postează despre mine și doamna Mitchell, profesoara de sport.

Făcu o pauză.

— L-ați cunoscut pe Mark Henderson?

— Da.

— Atunci înțelegeți. E tânăr. Arătos. Fetele — întotdeauna fetele — spun tot felul de lucruri despre el. Tot felul. Dar trebuie să înveți să ignori zgomotul de fond. Și-am crezut că asta am făcut. Cred și-acum că asta am făcut.

Din nou am vrut să vorbesc și din nou mi-a luat-o înainte.

— Nu vă ascund — spuse, ridicând vocea — că acuzațiile astea mi se par foarte suspecte. Foarte suspecte, din cauza sursei lor și din cauza momentului.

— Am...

— Înțeleg că au venit mai întâi de la Josh Whittaker, dar aș fi foarte surprinsă dacă în spatele întregii chestiuni n-ar fi Lena Abbott — Josh e topit după ea. Dacă Lena se hotăra că vrea să abată atenția de la propriile fărădelegi — cumpărarea de medicamente ilegale pentru prietena ei, de exemplu —, sunt sigură că putea să-l convingă pe Josh să apară cu povestea asta.

— Doamnă Townsend...

— Ar mai trebui menționat un lucru — continuă, fără să permită întreruperi —, și anume că Lena Abbott și Mark Henderson au un trecut.

— Ce trecut?

— Vreo două lucruri. În primul rând, comportamentul ei putea fi uneori deplasat.

— În ce fel?

— Flirtează. Și nu doar cu Mark. Se pare că a fost învățată că e cel mai bun mod de a obține ce vrea. Multe fete fac asta, dar în cazul Lenei, lui Mark i s-a părut că a mers prea departe. A făcut remarci, l-a atins...

— L-a atins?

— Pe braț doar, nimic scandalos. A stat prea aproape, cum se zice. A trebuit să am o discuție cu ea pe tema asta.

S-a crispat la amintirea acelei discuții.

— A fost muștrată, dar, evident, n-a luat-o-n serios. Cred că a zis ceva de genul *Ar vrea el*.

În ape adânci

Asta m-a făcut să râd, iar directoarea s-a încruntat la mine.

— Chiar nu e de râs, doamnă detectiv. Aceste lucruri pot avea efecte devastatoare.

— Da, desigur. Știu. Îmi cer scuze.

— Mda. Bine.

Strânse iar din buze, întruchiparea profesoarei severe de provincie.

— Nici maică-sa n-a luat în serios situația, nu m-a surprins.

Prinse culoare, un val furios de roșeață îi apăru pe gât și ridică vocea.

— Nu e deloc surprinzător. Tot flirtul ăla, clipitul languros și azvârlitul părului pe spate, toate acele exprimări insistente, obositoare ale disponibilității sexuale — de unde credeți că a învățat Lena toate astea?

A inspirat adânc, apoi a expirat și și-a dat părul din ochi.

— A doua situație — spuse mai calmă, pe un ton mai măsurat — a fost un incident din primăvară. De data asta nu flirt, ci agresiune. Mark a fost nevoit s-o dea afară pe Lena din clasă, fiindcă era agresivă și a folosit un limbaj jignitor, obscen, în timpul unei discuții despre un text pe care-l studiau.

Aruncă o privire la notițele din fața ei.

— *Lolita*, dacă nu mă-nșel.

Ridică o sprânceană.

— Foarte... interesant, am zis.

— Exact. E posibil să sugereze chiar de unde i-a venit ideea acestor acuzații, spuse Helen, foarte departe de ceea ce gândeam eu.

Seara, m-am dus la locuința mea temporară. În lumina apăsătoare a crepusculului arăta mult mai izolată, mestecenii albi din spate — fantomatici, iar șopotul râului părea acum mai degrabă amenințător decât vesel. Malurile râului și coasta de deal de vizavi erau pustii. Nimeni prin preajmă să te-audă țipând. Când trecusem pe-aici în timpul alergării matinale, văzusem un peisaj idilic. Acum mă făcea să mă gândesc la cabana părăsită din o mie de filme de groază.

Am descuiat ușa și am făcut un tur rapid, încercând să nu mă uit după *sânge pe pereți*. Dar locul era curat, avea mirosul astringent al unui produs de curățat cu aromă de citrice, șemineul era scuturat și un morman de lemne tăiate era aranjat ordonat alături. Nu era mare lucru, la drept vorbind, mai degrabă un adăpost decât o căsuță: doar două camere — un living care includea o chicinetă cu dulapuri suspendate, fără masă, și un dormitor cu un pat dublu îngust, iar pe saltea un teanc de așternuturi curate și o pătură.

Am deschis geamurile și ușa — ca să scap de mirosul artificial de lămâie —, am desfăcut una dintre berile pe care le cumpărasem pe drum de la magazin, m-am așezat pe treapta de la intrare și m-am uitat cum ferigile de pe dealul din față se transformă din ruginii

În ape adânci

în aurii, pe măsură ce soarele apune. În timp ce umbrele se alungeau, simțeam cum solitudinea se transformă în singurătate și-am scos telefonul, fără să știu prea bine pe cine să sun. Atunci mi-am dat seama că — *bineînțeles* — n-aveam semnal. M-am ridicat în picioare și-am umblat pe-acolo fluturând telefonul în aer — nimic, nimic, nimic, până ce-am ajuns fix la marginea râului, unde-au apărut vreo două linii de semnal. Am stat o vreme acolo, cu apa atingându-mi degetele de la picioare, și m-am uitat cum râul negru curgea pe lângă mine, iute și deloc adânc. Mi se tot părea că auzeam pe cineva râzând, dar era doar apa, alunecând agilă peste pietre.

A durat o veșnicie să adorm și când m-am trezit brusc, încinsă ca de febră, am dat de bezna ca de smoală, genul de întuneric în care nu-ți vezi nici mâna în fața ochilor. Mă trezise ceva, eram sigură: un sunet? Da, o tuse.

Am întins mâna după telefon, l-am dat jos de pe mica noptieră, iar zgomotul pe care l-a făcut când a aterizat pe podea a răsunat șocant de tare în tăcere. Am bâjbâit după el, cuprinsă subit de teamă, sigură că, dacă aprind lumina, o să descopăr că e cineva în cameră. În copacii din spatele căsuței se auzea o bufniță, apoi iar: cineva tușea. Îmi bătea inima mult prea repede și, ca o proastă, mi-era frică să trag perdeaua de deasupra patului, de teamă să nu văd un

chip privindu-mă de cealaltă parte a geamului.

Al cui chip mă așteptam să-l văd? Al lui Anne Ward? Al soțului ei? Ridicol. Șoptindu-mi încurajări, am aprins lumina și am dat perdelele în lături. Nimic și nimeni. Firește. M-am dat jos din pat, mi-am pus pantaloni de trening și un hanorac și m-am dus în bucătărie. M-am gândit o clipă să-mi fac un ceai, dar m-am răzgândit când am descoperit în bufet o sticlă pe jumătate plină de whisky Talisker. Mi-am turnat vreo două degete și l-am dat pe gât. Mi-am pus adidașii, telefonul în buzunar, am luat o lanternă de pe blatul din bucătărie și am descuiat ușa de la intrare.

Probabil că bateriile lanternei erau descărcate, fiindcă fasciculul era slab, n-ajungea decât la vreo doi metri în fața mea. Dincolo de el, întuneric deplin. Am îndreptat lanterna în jos, ca să luminez solul din fața picioarelor mele și-am pășit în noapte.

Iarba era grea de rouă. După câțiva pași, adidașii și pantalonii mi-erau flească. Am mers încet de jur împrejurul căsuței, urmărind cum dansa lumina lanternei pe scoarța argintie a mestecenilor — o ceață de fantome palide. Aerul era moale și răcoros, iar vântul aducea o pală fină de ploaie. Am auzit iar bufnița, sporovăiala șoptită a râului și orăcăitul ritmic al unei broaște. Am terminat turul căsuței și-am luat-o spre malul râului. Atunci orăcăitul s-a oprit brusc și din nou am auzit zgomotul ăla ca de tuse. Nu era deloc aproape, venea de pe coasta dealului, de undeva de

În ape adânci

peste râu și de data asta nici nu prea mai suna a tuse. Mai degrabă a behăit. O oaie.

Simțindu-mă la fel de proastă, am intrat înapoi în căsuță, mi-am mai turnat o porție de whisky și-am scos din geantă manuscrisul lui Nel Abbott. M-am cuibărit în fotoliul din living și-am început să citesc.

Bulboana Înecaților

Anne Ward, 1920

Era deja în casă. Era acolo. Nu avea de ce să se teamă afară, pericolul era înăuntru. Aștepta, așteptase întotdeauna acolo, din ziua în care el venise acasă.

În cele din urmă, însă, la Anne n-a fost frica, a fost vinovăția. Conștiința, rece și dură ca o pietricică de râu, a ceea ce-și dorise, a visului pe care și-l permitea noaptea, când coșmarul real al vieții ei devenea insuportabil. Coșmarul era el, lungit în pat lângă ea sau stând în fața focului cu bocancii în picioare și paharul în mână. Coșmarul era când îl surprindea privind-o și vedea scârba de pe chipul lui, de parcă arăta dezgustător. Nu-i era scârbă doar de ea, știa asta. Ci și de toate femeile, toți copiii, toți bătrânii, de fiecare om care nu se aruncase în luptă. Dar tot o durea să vadă, să simtă — mai puternic și mai clar decât orice altceva simțise vreodată — cât de mult o ura.

Dar nu putea spune că nu merita, nu?

Coșmarul era real, trăia în casa ei, dar visul era cel care-o bântuia, după care-și îngăduia să tânjească. În vis, era singură acasă; era vara lui 1915 și el abia plecase. Se făcea că era seară, lumina doar ce se topise după dealul de peste râu, iar întunericul începea să se adune prin colțurile casei, când se auzea o bătaie în ușă. Era un bărbat în uniformă, care-i întindea o telegramă și ea știa că soțul ei

În ape adânci

nu se mai întorcea. Când visa la asta cu ochii deschiși, nu-i păsa cum se-ntâmplase. Nu-i păsa dacă murise ca un erou, salvând un prieten, sau ca un laș, fugind de inamic. Nu-i păsa, câtă vreme era mort.

Ar fi fost mai ușor pentru ea. Țsta era adevărul, nu? Așa că de ce n-ar urî-o? Dacă ar fi murit acolo, l-ar fi jelit, oamenilor le-ar fi părut rău pentru ea — mamă-sa, prietenele, frații lui (dacă mai rămăsese vreunul). Ar fi ajutat-o, s-ar fi adunat în jurul ei și ea ar fi supraviețuit. L-ar fi jelit mult timp, dar la un moment dat s-ar fi oprit. Ar fi avut nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și unu de ani și-ar fi avut viața înainte.

Avea dreptate s-o urască. Trei ani, aproape trei ani fusese acolo, înotând în rahat și-n sângele bărbaților cărora le aprinsese țigările, iar acum ea își dorea să nu se mai fi întors; blestema ziua în care nu venise telegrama.

Îl iubise de la cincisprezece ani, nu-și mai amintea cum fusese viața ei înainte de el. El avea optsprezece ani când începuse războiul și nouăsprezece când s-a dus, de fiecare dată se întorcea acasă mai bătrân, nu cu luni, ci cu ani, decenii, secole.

Prima dată încă mai era el, totuși. Plânsese noaptea, scuturat ca de frisoane. I-a spus că nu putea să se ducă înapoi, îi era prea frică. În noaptea dinaintea întoarcerii l-a găsit la râu și l-a târât cu forța acasă. (N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-l lase să se ducă atunci.) Fusese un gest de egoism din partea ei că-l oprise. Acum, uite ce-și făcuse cu mâna ei.

În ape adânci

A doua oară când a venit acasă, n-a mai plâns. Era tăcut, închis în sine, abia dacă o privea altfel decât pieziș, furișat, pe sub pleoape lăsate și niciodată când erau în pat. O întorcea cu spatele și nu se oprea nici când îl implora, nici când sângera. Atunci o ura, o ura deja; la început nu și-a dat seama, dar când i-a spus ce tare o întrista felul în care erau tratate fetele alea din pușcărie, când i-a vorbit despre cei care refuzau să meargă la război din motive morale și chestii de-astea, i-a dat o palmă peste față, a scuipat-o și-a făcut-o târfă mizerabilă și trădătoare.

A treia oară când a venit acasă, el nu mai era acolo.

Și ea a știut că n-o să se mai întoarcă niciodată. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul care fusese cândva. Ea nu putea pleca, nu se putea îndrăgosti de altcineva, fiindcă nu existase niciodată decât el, iar acum nu mai era... Nu mai era, dar tot mai stătea în fața focului cu bocancii în picioare și bea și bea și se uita la ea de parcă ea era dușmanul, iar ea își dorea ca el să fi murit.

Ce viață mai e și asta?

Anne își dorea să fi existat o altă cale. Își dorea să fi știut secretele pe care le știau celelalte femei, dar Libby Seeton era moartă de mult și le luase cu ea. Anne știa câte ceva, normal, majoritatea femeilor din sat știau. Știau ce ciuperci să culeagă și pe care să le lase și erau prevenite în legătură cu frumoasa doamnă, belladonna: li se spunea să nu o atingă niciodată, sub nicio formă. Știa unde creștea în pădure, dar mai știa și ce efecte avea și nu voia să-l vadă murind așa.

În ape adânci

Lui îi era frică tot timpul. Iar ea vedea, citea pe el la fiecare privire furișă, în felul în care ochii lui erau mereu la ușă, cum se uita mereu în zare la apus, străduindu-se să vadă în adâncimea pădurii. Îi era frică și aștepta să vină ceva. Și în tot timpul ăsta, căuta unde nu trebuie, fiindcă inamicul nu era afară, ci intrase deja înăuntru, în casa lui. Ședea pe vatra lui.

Nu voia să-l sperie. Nu voia să vadă umbra căzându-i pe umeri, așa că a așteptat să adoarmă în scaunul lui, cu bocancii în picioare și sticla goală lângă el. Se mișcă tăcut și iute. Îi puse cuțitul în ceafă și-l împinse cu forță, încât el abia dacă se trezi înainte să se ducă pe vecie.

Mai bine.

Făcuse al naibii de multă mizerie, normal, așa că se duse la râu să se spele pe mâini.

DUMINICĂ, 23 AUGUST

Patrick

Visul lui Patrick despre soția lui era mereu același. Era noapte și ea era în apă. El îl lăsa pe Sean pe mal și se arunca în râu, înota, înota și înota și nu știa cum se făcea, dar cum se apropia îndeajuns cât s-o apuce, ea era dusă de curent mai departe, iar el trebuia să înoate iar. În vis, bulboana era mai largă decât în realitate. Nu era o bulboană, ci un lac, un ocean. Părea să înoate la nesfârșit și abia când era atât de epuizat că era sigur că avea să se ducă la fund, reușea în sfârșit s-o apuce și s-o tragă spre el. Când făcea asta, trupul ei se rostogolea încet în apă, fața ei se-ntorcea spre a lui și, cu gura ei spartă, plină de sânge, începea să râdă. De fiecare dată era la fel, doar că aseară, când cadavrul s-a rostogolit în apă spre el, chipul era al lui Helen.

S-a trezit înspăimântat de moarte, cu inima bătând să-i spargă pieptul. S-a ridicat în capul oaselor cu palma lipită de piept, refuzând să-și recunoască frica sau faptul că era amestecată cu o profundă rușine. Trase draperiile și așteptă să se lumineze cerul, de la negru la cenușiu, apoi se duse alături, în camera lui Helen. Intră pe tăcute, ridicând ușor taburetul de lângă măsuța de toaletă și punându-l lângă patul ei. Se așeză. Fața ei era întoarsă de la el, exact ca în vis, iar el se luptă cu impulsul de a-i pune brațul pe umăr ca s-o

scutute s-o trezească, doar ca să se asigure că gura ei nu era plină de sânge și cu dinții sparți.

Când se foi, în sfârșit, întorcându-se încet, se sperie la vederea lui și-și smuci violent capul înapoi, izbindu-se de peretele din spatele ei.

— Patrick! Ce-i? S-a întâmplat ceva cu Sean?

Clătină din cap:

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci...

— Am... am lăsat niște lucruri la tine în mașină? o întrebă. Data trecută? Am luat niște gunoaie din căsuță și voiam să le arunc, dar apoi pisica... M-am luat cu altele și cred că le-am lăsat acolo. Așa e?

Înghiți în sec și aprobă, cu ochii negri, pupilele atât de mărite că din irisurile înghesuite la margini mai rămăseseră două filamente căprui-deschis.

— Da, am... Din căsuță? Ai luat lucrurile alea din căsuță?

Se încruntă, de parcă încerca să priceapă ceva.

— Da. Din căsuță. Ce-ai făcut cu ele? Ce-ai făcut cu punga?

Se ridică în fund.

— Am aruncat-o, spuse ea. Erau gunoaie, nu? Așa arătau.

— Da. Doar niște gunoaie.

Ochii ei fugiră-ntr-o parte, apoi reveniră la el.

— Tată, crezi că începuse din nou?

Oftă.

În ape adânci

— El cu ea. Crezi...

Patrick se aplecă și-i dădu blând părul căzut pe frunte.

— Păi, nu știu. Poate. Cred că e posibil. Dar acum s-a terminat, nu?

Încercă să se ridice, dar își dădu seama că picioarele îi sunt slăbite și se sprijini cu o mână de noptieră. O simțea că se uita la el și se rușină.

— Ai vrea niște ceai? o întrebă.

— Fac eu, spuse ea, împingând păturile.

— Nu, nu. Rămâi unde ești. Mă ocup eu.

La ușă se-ntoarse.

— Le-ai aruncat? Gunoaiele?

Helen încuviință. Încet, cu membrele rigide și pieptul strâns în menghină, coborî scările spre bucătărie. Umplu ceainicul și se așeză la masă cu inima grea. Helen nu-l mai mințise niciodată, dar era destul de sigur că acum o făcuse.

Poate-ar fi trebuit să fie supărat pe ea, dar era supărat mai mult pe Sean, fiindcă greșeala lui îi adusese aici. Helen nici n-ar trebui să fie în casa asta! Ar trebui să fie acasă, în patul soțului ei. Iar el n-ar fi trebuit să fie pus în situația asta, în postura umilitoare de a curăța mizeria după fiul lui. Situația indecentă de a dormi în camera alăturată cu a noră-sii. Pielea de pe antebraț îl mânca pe sub bandaj și se scărpină distrat.

Pe de altă parte, dacă era să fie sincer — încerca întotdeauna să fie —, cine era el să-și critice fiul? Își

amintea cum era să fii tânăr, neajutorat în fața atracției fizice. El alesese prost pentru el și încă îi mai era rușine de asta. A ales o frumusețe, o frumusețe fragilă, egoistă, o femeie căreia-i lipsea autocontrolul în mai toate privințele. O femeie nesătulă. O luase pe calea autodistrugerii și singurul lucru care-l surprindea acum, gândindu-se la asta, era că i-a luat atât de mult timp. Patrick știa ceva ce Lauren nu înțelesese niciodată — de câte ori trecuse ea periculos de aproape de moarte.

Auzi pași pe scări și se întoarse. Helen stătea în prag, tot în pijamale, cu picioarele goale.

— Tată? Ești bine?

Se ridică, gata să prepare ceaiul, dar ea îi puse o mână pe umăr:

— Stai jos. Îl fac eu.

Alesese prost prima dată, dar nu și a doua oară. Fiindcă Helen, fata unui coleg, tăcută, urâțică și muncitoare, fusese alegerea *lui*. El a văzut imediat că o să fie statornică, iubitoare și credincioasă. Sean a trebuit să fie convins. Se îndrăgostise de o femeie pe care-o cunoscuse când era cadet, dar Patrick știa că n-o să dureze, iar când a continuat mai mult decât ar fi trebuit, i-a pus el capăt. Acum o privea pe Helen și știa sigur că alesese bine pentru fiul lui: era directă, modestă, inteligentă — complet dezinteresată de genul de bârfe și știri cu celebrități, obsesia majorității femeilor. Nu pierdea vremea cu televizorul sau cu

romane, muncea din greu și nu se plângea. Era o companie plăcută, cu zâmbetul mai mereu pe buze.

— Poftim.

Îi zâmbea și-acum, oferindu-i ceaiul.

— Of, aia n-arată bine, remarcă ea.

Se uita la brațul lui, unde se scărpinase și-și rupsese bandajul. Pielea de dedesubt era roșie și umflată, rana închisă la culoare. Aduse apă caldă, săpun, antiseptic și bandaje curate. Îi curăță rana și-i bandajă brațul, iar când termină, el se întinse și-o sărută pe gură.

— Tată, spuse ea și-l împinse cu blândețe.

— Iartă-mă, spuse el. Iartă-mă.

Și rușinea reveni, de data asta copleșitoare, la fel și furia.

Femeile scoteau ce era mai rău din el. Mai întâi Lauren, apoi Jeannie și-așa mai departe. Dar nu și Helen. Sigur nu și Helen? Și totuși, în dimineața aia îl mințise. Văzuse pe fața ei, pe fața ei sinceră, nedeprișă cu minciuna, și se cutremurase. Se gândi iar la vis, la Lauren răsucindu-se în apă, istorie repetată, doar că femeile erau tot mai rele.

Nickie

Jeannie spunea că era cazul să facă cineva ceva în privința asta.

— Ți-e ușor să vorbești, replică Nickie. Și-ai schimbat macazul cu totul, așa-i? Pân-acum îmi ziceai să-mi țin gura, spre binele meu. Acuma-mi spui să renunț la precauții?

La replica asta Jeannie n-a mai zis nimic.

— Și, în orice caz, am încercat. Știi că am încercat. Le-am arătat direcția corectă. I-am lăsat femeii și-un mesaj, da? Nu-i vina mea că nu m-ascultă nimeni. Acuma-s prea subtilă! Prea subtilă?! Vrei să umblu pe străzi țipând toate astea? Uite ce ți-a adus ție vorbitul!

Se certaseră toată noaptea pe tema asta.

— Nu-i vina mea! Nu poți să spui așa ceva. N-am vrut nicio clipă s-o bag în bucluc pe Nel Abbott. Doar i-am zis ce știam, atât. Așa cum mi-ai spus să fac. Oricum o dau, tot nu-i bine cu tine. Nici nu știu de ce mă mai obolesc.

Jeannie începea s-o calce pe nervi. Pur și simplu *nu mai tăcea*. Și cel mai rău era... mă rog, nu cel mai rău, cel mai rău era că nu putea să doarmă deloc, dar pe locul doi era că probabil avea dreptate. Nickie știuse imediat, din acea primă dimineață, când, stând la fereastra ei, a simțit. Alta. Altă înotătoare. Se gândise atunci la asta; ba chiar să se ducă la Sean Townsend.

Dar făcuse bine că-și ținuse gura: văzuse reacția lui când o pomenise pe maică-sa, mârâitul furios, văzuse cum i-a dispărut masca blândă. La urma urmelor, era fiul tatălui lui.

— Și-atunci cui? Cui, soro? Cui ar trebui să-i spun? Polițistei, nu. Nici să nu-mi sugerezi asta. Toți sunt la fel! Păi, n-o să se ducă direct la șeful ei?

Dacă polițistei nu, atunci cui? Surorii lui Nel? Nu-i inspira deloc încredere lui Nickie sora asta. Dar fata era altfel. *E doar un copil*, spusese Jeannie, dar Nickie răspunsese:

— Și ce dacă? Are mai mult zvâc în degetul ei mic decât jumătate dintre oamenii din locul ăsta.

Da, o să vorbească cu fata. Doar că nu era încă sigură ce avea să-i spună.

Nickie încă mai avea paginile lui Nel, cele la care lucraseră împreună. Putea să i le arate fetei. Erau scrise la computer, nu de mână, dar Lena ar trebui să recunoască cuvintele maică-sii, tonul ei. Evident, nu spunea lucrurilor pe nume, așa cum credea Nickie că ar trebui. Era unul dintre motivele pentru care se certaseră. Diferende artistice. Nel plecase oftică, zicând că pierdeau timpul dacă Nickie nu putea să spună adevărul, dar sincer, ce știa ea despre adevăr? Toți spuneau doar povești.

Mai ești aici? întrebă Jeannie. *Credeam că te duci să vorbești cu fata*, la care Nickie răspunse:

— Ho! Șezi blând, că mă duc. Mai încolo. Mă duc

când sunt pregătită.

Uneori își dorea ca Jeannie să mai tacă și alteori își dorea mai mult ca orice să fie în cameră, să stea cu ea la fereastră și să vegheze. Ar fi trebuit să îmbătrânească împreună, să se calce pe nervi pe cinstite, nu să se ciondănească în eter, cum făceau acum.

Nickie își dorea ca, atunci când se gândea la Jeannie, să n-o mai vadă ca ultima oară când venise la ea. Era cu vreo două zile înainte ca Jeannie să plece definitiv din Beckford, ea era palidă de șoc și tremura de frică. Venise să-i spună lui Nickie că o vizitase Patrick Townsend. Îi spusese că, dacă mai vorbește, dacă îi dă înainte cu întrebările, dacă mai încearcă să-i *distrugă reputația*, o să aibă grijă s-o vadă distrusă. „Nu de mine“, a spus, „nu te-aș atinge nici să-mi dai bani. O să pun pe altcineva să facă treaba asta murdară. Și n-o să fie numai unul. O să am grijă să fie câțiva și să te ia fiecare, pe rând. Știi doar, cunosc mulți oameni, Jean? Doar nu te-ndoiești vreo clipă că știu oameni care-ar face așa ceva?“

Jeannie stătuse chiar aici, în camera asta, și-o pusese pe Nickie să promită, o pusese să jure că avea s-o lase baltă.

— Nu mai putem face nimic acum. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic.

— Dar... băiatul? Ce se-ntâmplă cu băiatul?

Jeannie își ștersese lacrimile de la ochi.

În ape adânci

— Știu. Știu. Mi se face rău numai când mă gândesc, dar n-avem ce face, trebuie să-l lăsăm acolo. Trebuie să taci, să nu spui nimic. Fiindcă Patrick o să-mi facă rău, Nicks, și-o să-ți facă felu' și ție. Nu se joacă.

Două zile mai târziu, Jeannie a plecat; nu s-a mai întors niciodată.

Jules

Hai, Julia... fi sinceră. Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?

M-am trezit cu vocea ta în cap. Era după-amiază. Nu pot să dorm noaptea, casa asta se leagănă ca o barcă și sunetul apei e asurzitor. Ziua parcă nu e așa de rău. Oricum, trebuie să fi adormit, fiindcă m-am trezit cu vocea ta în cap, întrebându-mă:

Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut? Plăcut sau făcut plăcere? Sau ai vrut? Nu mai țin minte. Îmi amintesc doar că mi-am tras mâna dintr-a ta și-am ridicat-o ca să te lovesc, și expresia ta, confuză.

M-am târât până în baie și-am pornit dușul. Eram prea epuizată ca să mă dezbrac, așa că am stat acolo, în timp ce încăperea se umplea cu abur. Apoi am oprit robinetul și m-am dus la chiuvetă ca să-mi dau cu apă pe față. Când am ridicat capul, am văzut cum apăreau în condens două litere trasate pe suprafața oglinzii, un „L” și un „S”. M-am speriat atât de tare, că am țipat.

Am auzit deschizându-se ușa de la camera Lenei și-apoi bubuituri în ușa băii.

— Ce-i? Ce-ai pățit? Julia?

I-am deschis ușa, furibundă.

— Ce faci? am întrebat-o autoritar. Ce vrei să-mi faci?

Am arătat în spate, către oglindă.

— Ce-i?

În ape adânci

Părea enervată.

— *Ce-i?*

— Lena, știi foarte bine. Nu știu ce crezi că încerci să faci, dar...

Mi-a întors spatele și a plecat.

— Isuse, ce *dementă* ești!

Am stat o vreme și m-am holbat la litere. Nu mi le imaginam, chiar erau acolo: LS. Era genul de fază pe care mi-o făceai tot timpul: îmi lăsați mesaje fantomatice pe oglindă sau desenai cu oja roșie pentagrame mici pe ușa mea. Lăsați lucruri care să mă sperie. Îți plăcea la nebunie să mă sperii și probabil că i-ai povestit. Cred că da, iar acum îmi făcea și ea același lucru.

De ce LS? De ce Libby Seeton? De ce ai făcut fixație pe ea? Libby era o nevinovată, o tânără târâtă la râu de bărbați care urau femeile și le învinuiau de lucruri pe care ei le făcuseră. Dar Lena credea că tu te-ai dus acolo de bunăvoie, așadar, de ce Libby? De ce LS?

Înfășurată într-un prosop, am traversat desculță holul către dormitorul tău. Părea neatins, dar în aer plutea un miros, ceva dulce — nu parfumul tău, altul. Ceva desuet, greșos de la aroma de trandafiri trecuți. Sertarul de lângă patul tău era închis și când l-am deschis totul era ca înainte, cu o excepție. Bricheta, cea pe care gravaseși inițialele lui Libby, dispăruse. Cineva intrase în cameră. Cineva o luase.

În ape adânci

M-am întors în baie și mi-am dat iar cu apă pe față, am șters literele de pe oglindă, iar când am făcut asta, te-am văzut în spatele meu, cu exact aceeași expresie confuză pe față. M-am răsucit iute și Lena a ridicat mâinile ca să se apere.

— Doamne, Julia, calmează-te. Ce-i cu tine?

Am scuturat din cap:

— Am... am...

— Ai ce? a dat ea ochii peste cap, exasperată.

— Am nevoie de aer.

Dar în pragul casei era cât pe ce să țip iar, fiindcă la poartă erau două femei îmbrăcate în negru și aplecate, cumva înlănțuite. Una dintre ele a ridicat ochii spre mine. Era Louise Whittaker, mama fetei moarte. S-a smuls mânioasă de lângă cealaltă femeie:

— Lasă-mă! Lasă-mă-n pace! Să nu-ndrăznești să te-appropii de mine!

Cealaltă flutură o mână către ea — sau către mine, nu-mi dădeam seama. Apoi se-ntoarse și porni șontăcând încet pe alee.

— Nebuna dracului! scuipe Louise venind către casă. Femeia aia Sage e un pericol. Ți spun, nu o băga în seamă! N-o lăsa să-ți intre în casă. E o mincinoasă și-o escroacă, o interesează doar banii.

Se opri să-și tragă sufletul, încruntându-se la mine.

— Bravo! Arăți la fel de oribil pe cât mă simt eu.

În ape adânci

Am vrut să spun ceva, dar n-am reușit.

— Nepoată-ta e acasă?

Am invitat-o în casă.

— O chem acum, am spus, dar Louise era deja în capătul scărilor, strigând-o pe Lena.

Apoi intră în bucătărie și se așeză la masă ca s-o aștepte.

După o clipă, Lena își făcu apariția. Expresia ei tipică, acea combinație de superioritate și plictiseală care-mi amintea așa de mult de tine, dispăruse. O salută pe Louise cu sfială, deși nu sunt sigură că ea observă, fiindcă ochii îi erau îndreptați către râul de afară sau către un loc de dincolo de el.

Lena se așeză la masă și ridică mâinile ca să-și răsucescă părul într-un coc la ceafă. Ridică puțin bărbia, de parcă se pregătea de ceva, de un interviu. Un interogatoriu. Parcă eram invizibilă, atâta atenție îmi acordau, dar am rămas în încăpere. Am stat în picioare lângă blat, nu relaxată, ci ridicată pe vârfuri, gata să intervin la nevoie.

Louise clipea încet, iar privirea ei poposi în cele din urmă pe Lena, care-o susținu o secundă, după care lăsă ochii în jos, spre masă.

— Îmi pare rău, doamnă Whittaker. Îmi pare tare rău.

Louise nu spunea nimic. Lacrimile se rostogoleau prin ridurile de pe chipul ei ca prin niște mici alpii săpate în decursul a luni de durere neostoită.

În ape adânci

— Îmi pare tare rău, repetă Lena.

Acum plângea și ea și-și desfăcu la loc părul, pe care-l răsucea pe deget ca o fetiță.

— Mă întreb dacă ai să înțelegi vreodată cum e să-ți dai seama că nu-ți cunoșteai propriul copil, spuse în cele din urmă Louise.

Inspiră adânc, tremurat.

— Am toate lucrurile ei. Hainele, cărțile, muzica ei. Pozele pe care le adora. Îi cunosc prietenii și oamenii pe care-i admira, știu ce iubea. Dar toate astea nu erau ea. Fiindcă n-am știut *pe cine* iubea. Avea o viață — o întreagă viață — de care eu nu știam. Cea mai importantă parte din ea și eu n-am cunoscut-o.

Lena încercă să vorbească, dar Louise continuă:

— Adevărul e, Lena, că puteai să mă ajuți. Puteai să-mi spui. Puteai să mă previi, când ai aflat prima dată. Să fi venit să-mi spui că fata mea s-a băgat în ceva, ceva ce nu putea controla, ceva ce *știi, trebuie să fi știut*, că avea să-i facă rău în cele din urmă.

— Dar nu puteam... Nu puteam...

Din nou Lena încerca să spună ceva și din nou Louise n-o lăsa.

— Chiar dacă erai atât de oarbă, de proastă sau de nesăbuită încât să nu-ți dai seama în ce necaz intrase, tot puteai să mă ajuți *pe mine*. Puteai veni la mine după ce-a murit, să-mi spui „n-are legătură cu ceva ce ați făcut sau n-ați făcut. Nu e vina dumneavoastră și nu e vina soțului dumneavoastră“. Puteai să nu ne lași

să-nnebunim. Dar n-ai făcut-o. Ai ales să n-o faci. În tot timpul ăsta, n-ai spus nimic. În tot timpul ăsta, ai... Și, mai rău, mult mai rău de-atât, l-ai lăsat...

Vocea i se ridică și dispăru în aer, ca fumul.

— Să scape basma curată? sfârși Lena propoziția.

Nu mai plângea și vocea i se ridica, puternică, nu slabă.

— Da. Așa am făcut și mi se făcea rău când mă gândeam. Îmi venea să *vomit*, dar am făcut-o pentru ea. Tot ce-am făcut am făcut pentru Katie.

— Să nu te-aud că-i pronunți numele-n fața mea! șuieră Louise. Nici să nu-ndrăznești!

— Katie, Katie, Katie!

Lena era aproape în picioare, aplecată-n față, cu chipul la câțiva centimetri de nasul lui Louise.

— Doamnă Whittaker — se prăbuși la loc în scaun — *am iubit-o*. Știți cât de mult am iubit-o. Am făcut ce-a vrut ea, ce mi-a cerut.

— Lena, nu era dreptul tău să decizi să-mi ascunzi mie, mamei ei, ceva atât de important...

— Nu, nu era dreptul meu, era al ei! Credeți că aveți dreptul să știți tot, dar nu e așa. Nu era un copil, nu era o fetiță.

— Era fetița *mea*!

Vocea lui Louise răsună ca un vaiet, ca un bocet. Mi-am dat seama că strângeam tare marginea blatului de care mă sprijineam, cu ochii în lacrimi.

Lena vorbi din nou, cu voce acum blândă,

rugătoare:

— Katie a făcut o alegere. A luat o decizie și eu i-am respectat-o.

Apoi și mai blând, de parcă știa că intră pe un teritoriu periculos:

— Și nu sunt singura. La fel a făcut și Josh.

Louise ridică mâna și-o lovi pe Lena o singură dată, foarte tare, peste față. Palma răsună, stârnind ecouri între pereți. Am sărit și-am apucat-o de braț pe Louise.

— Nu! am strigat. Ajunge! Ajunge!

Încercam s-o ridic în picioare.

— Trebuie să pleci.

— Las-o! mă repezi Lena.

Partea stângă a feței era de-un roșu furios, dar chipul îi era calm.

— Nu te băga, Julia. Poate să mă lovească dacă vrea. Poate să-mi scoată ochii, să mă tragă de păr, poate să-mi facă ce vrea. Ce mai contează acum?

Gura lui Louise rămăsese deschisă și-i simțeam respirația acră. I-am dat drumul.

— Josh n-a zis nimic din cauza *ta*, spuse ștergându-și scuipatul de la gură. Fiindcă i-ai spus *tu* să nu zică nimic.

— Nu, doamnă Whittaker.

Tonul Lenei era perfect liniar în timp ce-și punea pe obraz dosul palmei drepte, ca să ostoiască durerea.

— Nu e adevărat. Josh și-a ținut gura din cauza

lui Katie. Fiindcă așa l-a rugat ea. Mai târziu, fiindcă voia să vă protejeze pe dumneavoastră și pe tatăl lui. Credea că v-ar fi rănit prea tare să aflați că fusese...

Clătină din cap.

— E mic. Credea că...

— Nu-mi spune mie ce credea fiul meu, spuse Louise. Ce încerca să facă. Să nu te-aud.

Ridică mâna la gât — un reflex. Nu, nu era un reflex: strângea între degetul mare și arătător pasărea care atârna pe lăntișorul ei.

— Țasta, spuse, mai mult șuierat decât vorbă. Nu l-a primit de la tine, așa-i?

Lena ezită o clipă, apoi clătină din cap.

— A fost de la el, așa-i? El i l-a dat.

Louise împinse în spate scaunul, care hârșâi cu zgomot pe gresie. Se ridică și, dintr-o mișcare violentă, smulse lăntișorul de la gât și-l trânti pe masă în fața Lenei.

— Țasta era de la el și tu m-ai lăsat să-l port la gât!

Lena închise o clipă ochii, clătinând iar din cap. Fata umilă, sfioasă, care se furișase în bucătărie acum câteva minute dispăruse și în locul ei era cineva diferit, mai matur, adultul care contrabalansa izbucnirile de copil necontrolat, disperat, ale Louisei. Deodată, mi-a revenit în minte o amintire incredibil de limpede, cu tine puțin mai mică decât Lena acum, una dintre puținele amintiri în care îmi ții partea. La mine în școală era o profesoară care mă acuzase că luasem ceva

ce nu era al meu și mi-am amintit că ai admonestat-o. Aveai privirea limpede, erai calmă și n-ai ridicat deloc vocea când i-ai spus cât greșește acuzând fără dovezi, iar ea s-a simțit intimidată de tine. Mi-am amintit cât de mândră am fost atunci de tine și acum mă simțeam la fel, aceeași senzație de căldură în piept.

Așezându-se la loc, Louise începu iar să vorbească, cu voce foarte scăzută:

— Atunci explică-mi și mie, dacă tot știi atâtea. Dacă tot *înțelegi* atâtea. Dacă fiica mea l-a iubit pe bărbatul ăla și dacă și el a iubit-o, atunci de ce? De ce-a făcut ce-a făcut? Ce i-a făcut de-a împins-o la asta?

Lena întoarse privirea spre mine. Părea speriată, cred, sau poate doar resemnată — nu reușeam să-i descifrez prea bine expresia. M-a privit o clipă, apoi a închis ochii, storcând lacrimi de sub pleoapele strânse. Când a vorbit iar, vocea îi era mai subțire, mai încordată decât înainte.

— N-a împins-o el la asta. Nu el.

Oftă.

— Eu și Katie ne-am certat. Voiam să înceteze, să nu se mai vadă cu el. Nu credeam că e normal. Credeam că ea o să dea de bucluc. Credeam...

Scutură capul:

— Pur și simplu nu voiam să se mai vadă cu el.

Înțelegerea străbătu chipul Louisei ca un fulger; în clipa aia pricepu, și eu la fel.

— Ai amenințat-o, am spus. Că o dai în vileag.

— Da, spuse Lena abia auzit. Asta am făcut.

Louise a plecat fără o vorbă. Lena a rămas împietrită, privind fix râul de sub fereastră, fără să plângă și fără să vorbească. Nu aveam ce să-i spun, nu aveam cum să ajung la ea. Am recunoscut în ea ceva ce știu că am avut și eu, ceva ce poate are toată lumea la vârsta aia, un fel de mister esențial, imposibil de descifrat. M-am gândit ce ciudat era că părinții cred că-și cunosc copiii, că-și *înțeleg* copiii. Oare chiar nu-și amintesc cum era la optsprezece, la cincisprezece sau la doisprezece ani? Îmi amintesc cum erai tu la șaptesprezece ani și eu la treisprezece și sunt absolut sigură că părinții noștri habar n-aveau cine eram.

— Am mințit-o.

Vocea Lenei îmi rupse șirul gândurilor. Nu se mișcase, continua să se uite la apă.

— Pe cine? Pe Katie?

Scutură din cap.

— Pe Louise? Cu ce-ai mințit-o?

— N-are sens să-i spun adevărul, zise Lena. Nu acum. N-are decât să dea vina pe mine. Măcar eu sunt aici. Are nevoie de un loc unde să descarce toată ura aia.

— Ce vrei să spui, Lena? Despre ce vorbești?

Își întoarse ochii verzi și reci spre mine; arăta mai bătrână ca înainte. Semăna cu tine adolescentă, în dimineața de după ce m-ai scos din apă. Schimbată,

epuizată.

— N-am amenințat-o că spun cuiva. Nu i-aș fi făcut niciodată așa ceva. O iubeam. Niciunul dintre voi nu pare să înțeleagă ce înseamnă asta, de parcă nu înțelegeți deloc ce e iubirea. Aș fi făcut orice pentru ea.

— Deci, dacă tu n-ai amenințat-o...

Cred că am știut răspunsul înainte să mi-l spună ea.

— Mama a făcut-o.

Jules

Încăperea era mai rece; dacă aș fi crezut în spirite, aș fi zis că te alăturaseși conversației.

— Ne-am certat, cum am zis. Nu voiam să se mai vadă cu el. A spus că nu-i păsa ce credeam eu, că nu conta. A spus că sunt imatură, că nu înțeleg cum e să ai o relație adevărată. Am făcut-o curvă, ea m-a făcut virgină. Genul ăla de ceartă prostească, oribilă. Când Katie a plecat, mi-am dat seama că mama era în camera ei, alături — crezusem că era plecată. Auzise tot. Mi-a spus că trebuie să vorbească despre asta cu Louise. Am implorat-o să n-o facă, i-am spus că i-ar distruge lui Katie toată viața. A replicat că poate cel mai bine era să vorbească cu Helen Townsend, fiindcă Mark era cel care făcea ceva rău, iar Helen e șefa lui. A spus că poate îl concediau fără să o implice pe Katie. I-am zis că-i o tâmpenie, și știa și ea. Nu aveau cum să-l dea afară, pur și simplu, trebuia s-o facă în mod oficial. Avea să se implice și poliția, să se ajungă la tribunal, să fie făcută publică toată chestia. Și, chiar dacă numele lui Katie nu ajungea în ziare, părinții ei puteau să afle, toată școala avea să știe... Chestiile astea nu rămân ascunse.

Trase adânc aer în piept și expiră încet.

— I-am zis atunci mamei: Katie ar prefera să moară decât să treacă prin așa ceva.

Lena se aplecă și deschise fereastra bucătăriei, scotoci prin buzunarul hanoracului și scoase un pachet

de țigări. Aprinse una și suflă fumul în aer.

— Am implorat-o. Pe bune, chiar am rugat-o în genunchi și mi-a zis că trebuie să se mai gândească. A spus că trebuia s-o conving pe Katie să rupă relația, că era abuz de putere și că era un lucru foarte rău. Mi-a promis că n-o să facă nimic fără să-mi dea timp s-o conving pe Katie.

Strivi țigara abia aprinsă de pervaz și-i dădu un bobârnac către apă.

— Am crezut-o. Am avut încredere în ea.

Se întoarse iar spre mine.

— Dar două zile mai târziu am văzut-o pe mama în parcare școlii, vorbind cu domnul Henderson. Nu știu despre ce, dar nu părea deloc o discuție amicală, mi-am dat seama că trebuia să-i spun ceva lui Katie, pentru orice eventualitate, trebuia să știe, să fie pregătită...

I se frânse vocea și înghiți greu.

— Trei zile mai târziu, era moartă.

Lena își trase nasul și-l șterse cu dosul palmei.

— Când am vorbit după aia cu mama despre asta, a jurat că n-a pomenit-o nicio clipă pe Katie în discuția cu Mark Henderson. A spus că se certau din cauza mea, din cauza problemelor pe care le aveam la ora lui.

— Deci... stai așa, Lena, că nu pricep. Spui că *nici* maică-ta nu i-a amenințat că-i dă în vileag?

— Nici eu n-am reușit să pricep. A jurat că nu spusese nimic, dar se simțea așa de *vinovată*, că se

vedea de la o poștă. Știam că era vina mea, dar se purta de parcă era a ei. N-a mai înotat în râu și-a devenit obsedată de *adevăr*, îi tot dădea înainte cu asta, că nu e bine să te temi să spui adevărul, iar și iar...

(Nu eram sigură dacă era o bizarerie sau o consecvență absolută: tu nu spuneai adevărul, n-ai făcut-o niciodată — poveștile pe care le spuneai nu erau *adevărul*, erau adevărul *tău*, plăsmuit de tine. Ar trebui să știi. Aproape toată viața am avut parte de versiunea mizerabilă a adevărului tău.)

— Dar n-a făcut asta, așa-i? N-a spus nimănui și nici n-a scris despre Mark Henderson, în... *povestea* ei despre Katie nu e pomenit.

Lena scutură din cap:

— Nu, fiindcă n-am lăsat-o. Ne-am certat de o mie de ori și îi tot spuneam că mi-ar fi plăcut la nebunie să-l văd pe nemernicul ăla după gratii, dar asta i-ar fi frânt inima lui Katie. Și-ar fi însemnat că făcuse ce făcuse degeaba.

Înghiți nodul din gât.

— Adică... *știi*. Știi că a fost o prostie ce-a făcut Katie, total *aiurea*, dar a murit ca să-l protejeze. Și, dacă ne duceam la poliție, moartea ei n-ar mai fi însemnat nimic. Dar mama continua cu adevărul și că era iresponsabil să lăsăm lucrurile așa. Era... nu știu.

Ridică spre mine o privire la fel de calmă precum cea cu care o fixase pe Louise:

— Ai fi știut toate astea, Julia, dacă ai fi vorbit cu

ea.

— Îmi pare rău, Lena, îmi pare rău pentru asta, dar tot nu văd de ce...

— Știi de unde știu că mama s-a sinucis? Știi de ce sunt sigură?

Am clătinat din cap.

— Fiindcă în ziua în care-a murit, ne-am certat. A început din nimic, dar am ajuns să ne certăm pentru Katie, ca de obicei. Țipam la ea, o făceam mamă denaturată și-i spuneam că, dacă ar fi fost un părinte bun, ne-ar fi ajutat, ar fi ajutat-o pe Katie și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Și mi-a zis că încercase s-o ajute pe Katie, că o văzuse într-o zi ducându-se spre casă seara târziu și se oprise ca să se ofere s-o ducă ea. Katie era supărată rău și nu voia să spună de ce și mama i-a zis *Nu trebuie să treci singură prin asta*. I-a spus *Te pot ajuta*. Și *Mama și tatăl tău te pot ajuta și ei*. Când am vrut să știu de ce nu-mi spusese niciodată, n-a răspuns. Am întrebat-o când s-a întâmplat și a zis de solstițiu, pe 21 iunie. În noaptea aia, Katie s-a dus la bulboană. Fără să vrea, mama a fost cea care-a ajutat-o să ia decizia.

Un val de tristețe se prăbuși peste mine cu atâta forță, că am crezut c-o să mă doboare. Asta a fost, Nel? După toate astea, tu *chiar* ai sărit și-ai făcut-o fiindcă te simțeai vinovată și deznădăjduită. Erai disperată că nu aveai cu cine vorbi — nici cu fiica ta furioasă și îndurerată, sigur nici cu mine, fiindcă știai că, dacă

sunai, nu-ți răspundeam. Te-a copleșit deznădejdea, Nel? Ai sărit?

Simțeam privirea Lenei asupra mea și știam că vedea rușinea, vedea că în sfârșit pricepeam că și eu eram vinovată. Dar nu părea triumfătoare, nici satisfăcută, doar obosită.

— N-am spus poliției nimic din toate astea, fiindcă n-am vrut să știe nimeni. N-am vrut să dea nimeni vina pe ea... oricum, nu mai mult decât o fac deja. N-a făcut-o din răutate. Și-a suferit destul, nu? A îndurat lucruri pe care n-ar fi trebuit să le îndure, fiindcă n-a fost vina ei. N-a fost a ei și nici a mea.

A zâmbit cu tristețe.

— N-a fost nici vina ta. Nici a Louisei, nici a lui Josh. N-a fost vina noastră.

Am încercat să o îmbrățișez, dar m-a respins.

— Nu. Te rog, am...

Fraza a rămas în aer. Ridică bărbia.

— Am nevoie să fiu singură. Doar puțin. Mă duc să mă plimb.

Am lăsat-o să plece.

Nickie

Nickie a făcut cum i-a spus Jeannie, s-a dus să vorbească cu Lena Abbott. Vremea se mai răcorise, un semn că toamna venea mai devreme, așa că s-a înfășurat în haina ei neagră, a îndesat paginile în buzunarul interior și s-a îndreptat spre Casa Morii. Când a ajuns acolo, a descoperit că mai erau și alții, iar ea n-avea chef de vreo baie de mulțime. Mai ales după ce i-a spus Whittaker aia, că nu-i păsa decât de bani și să profite de pe urma durerii oamenilor, ceea ce nu era deloc corect. Niciodată nu avusese intenția asta — ce bine-ar fi dacă oamenii ar asculta ce avea de spus... A rămas o vreme în fața casei, privind-o, dar o dureau picioarele și capul îi era plin de zgomot, așa că s-a întors acasă. În unele zile se simțea de vârsta ei, dar în altele se simțea de vârsta maică-sii.

N-avea nervi pentru ziua asta, pentru bătălia care-astepta. Întoarsă în camera ei, a moțait în fotoliu, iar când s-a trezit, i s-a părut că parcă o văzuse pe Lena îndreptându-se spre bulboană, dar o fi fost un vis ori o premoniție. Mai târziu, mult mai târziu, în întuneric, era sigură că a văzut-o pe fată traversând piața ca o fantomă, una cu destinație clară, după pasul ei iute. Nickie putea simți cum despică aerul în trecerea ei, simțea energia intensă pe care-o emana până în cămăruța ei întunecată, și asta i-a dat avânt, scuturându-i de pe umeri povara anilor. Fata aia avea o

misiune. Avea un foc interior, era periculoasă. Genul cu care nu te pui.

Văzând-o pe Lena așa, Nickie și-a amintit cum era ea cu ani în urmă; i-a trezit pofta de dans, cheful să urle la lună. Mă rog, zilele când putea dansa erau de domeniul trecutului, dar, cu sau fără dureri, a decis ca-n noaptea aia să ajungă la râu. Voia să le simtă aproape, pe toate femeile alea nesupuse, fetele alea nesupuse, periculoase și energice. Voia să le simtă spiritul, să se scalde în el.

Înghiți patru aspirine, își luă bastonul, apoi coborî scările încet, cu grijă și ieși pe ușa din spate, în aleea de aprovizionare a magazinelor. Traversă șontâc-șontâc piața, către pod.

Parcă-i lua o veșnicie; zilele astea totul părea să-i ia o groază de timp. Nimeni nu te avertiza în legătură cu asta când erai tânăr, nimeni nu-ți spunea cât de încet o să devii și cât de tare o să te plictisească propria încetineală. Ar fi trebuit să prevadă, probabil, iar gândul ăsta o făcu să râdă singură în întuneric.

Nickie își amintea de vremurile când era iute de picior, o zvărlugă. Pe-atunci, în tinerețe, ea și sora ei se luau la întrecere pe malul râului până departe, în aval. Goneau cu fustele îndesate-n chiloți, simțind fiecare pietricică, fiecare crăpătură din pământul tare prin tălpile subțiri ale tenișilor. Nestăvilite, așa erau. Mai târziu, mult mai târziu, mai vârstnice și un pic mai lente, se întâlneau în același loc, în aval, și se plimbau

împreună, uneori kilometri în șir, deseori în tăcere.

În timpul uneia dintre aceste plimbări, o zăriseră pe Lauren, șezând pe treptele casei lui Anne Ward cu o țigară în mână și capul lăsat pe spate, sprijinit de ușă. Jeannie a strigat-o, iar când Lauren a ridicat capul, au văzut că pe-o parte fața ei avea toate culorile apusului.

— E o fiară ăla al ei, spusese Jeannie.

Vorbești de lup și lupul la ușă. Cum stătea Nickie acolo, amintindu-și de sora ei, cu coatele pe piatra rece a podului, bărbia pe mâini și ochii plecați spre apă, l-a simțit. Înainte să-l vadă. Nu-i rostise numele, dar poate că șușotelile lui Jeannie invocaseră fiara — Satana de provincie. Nickie întoarse capul și iată-l, venind spre ea din partea de est a podului, cu bastonul într-o mână și țigara în cealaltă. Nickie scuipe pe jos, ca întotdeauna, și-și spuse descântecul.

De obicei, asta era tot, dar în noaptea asta — cine știe de ce, poate fiindcă simțea spiritul Lenei, pe-al lui Libby, al lui Anne sau al lui Jeannie — strigă către el:

— Nu mai e mult! spuse.

Patrick s-a oprit. Ridică ochii, oarecum surprins s-o vadă.

— Ce? mârâi. Ce-ai zis?

— Am zis că nu mai e mult.

Patrick a făcut un pas spre ea, destul cât să-i simtă iar spiritul, de-o fierbințeală furibundă, ridicându-se din burtă în piept și apoi în gură:

— În ultimul timp au venit să vorbească cu mine.

Patrick a fluturat din mână spre ea, concediind-o și a spus ceva ce ea n-a auzit. Și-a continuat drumul, dar spiritul refuza să se lase redus la tăcere. Strigă după el:

— Sora mea! Soția ta! Și Nel Abbott. Toate, toate vorbesc cu mine. Și ce te-a mai citit, așa-i? Nel Abbott?

— Tacă-ți fleanca, babă nebună! scui pă Patrick.

Se dădu înspre ea doar un pic, iar Nickie tresări. El râse și-i întoarse iar spatele.

— Data viitoare când vorbești cu ea — strigă peste umăr —, chiar te rog să-i transmiți soră-tii salutările mele.

Jules

Am așteptat-o în bucătărie pe Lena — am sunat-o pe mobil, i-am lăsat mesaje vocale. M-am agitat disperată și în mintea mea mă certai că nu m-am dus după ea, așa cum tu ai venit după mine. Tu și cu mine... ce diferit ne spunem poveștile. Știu, pentru că ți-am citit cuvintele: *Când aveam șaptesprezece ani, am salvat-o pe soră-mea de la înec*. Erai o eroină fără context. N-ai scris despre cum am ajuns acolo, despre meciul de fotbal sau despre sânge, ori despre Robbie.

Nici despre bulboană. *Când aveam șaptesprezece ani, am salvat-o pe soră-mea de la înec*, spui tu, dar cât de selectivă ți-e memoria, Nel! Încă-ți mai simt mâna pe ceafă, încă-mi mai amintesc cum mă luptam cu tine, agonia plămânilor goliți de aer, panica rece când, chiar și în amorțeala mea imbecilă, deznădăjduită, alcoolică, mi-am dat seama că o să mă-nec. M-ai ținut sub apă, Nel.

Nu mult. Te-ai răzgândit. Cu brațul strâns în jurul gâtului meu, m-ai tras spre mal, dar am știut întotdeauna că a existat o parte din tine care a vrut să mă lase acolo.

Mi-ai spus să nu vorbesc niciodată despre asta, m-ai pus să promit, *de dragul mamei*, așa că am îngropat-o. Presupun că mereu am crezut că într-o zi nu prea îndepărtată, când o să fim bătrâne și tu o să fii altfel, o să-ți pară rău, aveam să dezgropăm

În ape adânci

întâmplarea. Să vorbim despre ce s-a întâmplat, despre ce-am făcut eu și ce-ai făcut tu, despre ce ai spus și cum am ajuns să ne urâm. Dar tu n-ai spus niciodată că regreti. Și nu mi-ai explicat niciodată cum ai putut să te porți cu mine, sora ta mai mică, așa cum te-ai purtat. Nu te-ai schimbat, doar te-ai dus să mori, iar eu mă simt de parcă mi-a fost smulsă inima din piept.

Îmi doresc cu disperare să te mai văd o dată.

Am așteptat-o pe Lena până ce, doborâtă de epuizare, m-am dus, în sfârșit, să mă culc. Aveam mari probleme cu somnul aici și acum mă ajungea oboseala. M-am prăbușit, alunecând în și din vise până ce-am auzit ușa de la intrare și pașii Lenei pe scări. Am auzit-ducându-se în camera ei și dând drumul la muzică destul de tare încât să aud o femeie cântând.

That blue-eyed girl
said 'No more',
and that blue-eyed girl
became blue-eyed whore.

Am adormit încet la loc. Când m-am trezit iar, încă se mai auzea muzica, același cântec, acum și mai tare. Voiam să se oprească, îmi doream cu disperare să se oprească, dar mi-am dat seama că nu mă puteam ridica din pat. M-am întrebat dacă eram, de fapt, trează, fiindcă, dacă eram, ce era greutatea asta de pe pieptul

În ape adânci

meu, care mă zdrobea? Nu puteam respira, nu mă puteam mișca, dar tot o auzeam pe femeie cântând.

*Little fish, big fish, swimming in the water —
come back here man, gimme my daughter.*

Brusc, greutatea a dispărut și m-am dat jos din pat, furioasă. M-am poticnit în hol și-am strigat la Lena să dea muzica mai încet. M-am repezit la clanța de la camera ei și, cu o smucitură, am deschis ușa. Camera era goală. Luminile aprinse, ferestrele deschise, mucuri de țigară în scrumieră, un pahar lângă patul gol. Muzica părea să răsună tot mai tare, îmi bubuia capul, mă dureau maxilarele și țipam în continuare, deși nu era nimeni acolo. Am găsit stația de andocare a iPod-ului, am smuls-o din priză și în sfârșit, în sfârșit nu-mi auzeam decât propria respirație și în urechi sângele pulsând.

M-am întors la mine în cameră și-am sunat-o iar pe Lena; când n-a răspuns, am încercat să-l sun pe Sean Townsend, dar apelul a fost redirecționat direct spre căsuța vocală. Jos, ușa de la intrare era încuiată și toate luminile aprinse. Am mers din cameră-n cameră ca să le sting una câte una, împleticindu-mă ca beată, ca drogată. M-am întins pe bancheta de la geam — unde stăteam și citeam cu mama, unde m-a violat iubitul tău acum douăzeci și doi de ani — și-am adormit iar.

În ape adânci

Am visat că apa creștea. Eram sus, în dormitorul părinților mei. Stăteam întinsă-n pat cu Robbie lângă mine. Afară, ploaia răpăia torențial, râul se tot umfla și cumva știam că la parter casa se inunda. Mai întâi încet — pe sub ușă pătrundea un firicel de apă —, apoi mai repede, când ușile și ferestrele s-au dat în lături sub presiunea apei împutite, care năvălea în casă și împingea primele trepte ale scărilor. Nu știu cum, dar vedeam livingul scufundat în verde mâlos, vedeam cum râul își reclama drepturile asupra casei și apa ajungea la gâtul *Câinelui* din tablou, doar că acum nu mai era un animal într-o pictură, ci era adevărat. Avea ochii albi, holbați de panică și se zbătea să rămână în viață. Am încercat să mă ridic, să cobor ca să-l salvez, dar Robbie nu voia să mă lase, mă trăgea de păr.

Am sărit din somn, panica m-a trezit din coșmar. Mi-am verificat telefonul, era trecut de trei dimineața. Auzeam ceva, pe cineva foindu-se prin casă. Lena era acasă. Slavă Domnului! Am auzit-o coborând scările, plesnind cu șlapii treptele de piatră. S-a oprit în pragul ușii, cu silueta iluminată din spate.

A pornit spre mine. Spunea ceva, dar n-o auzeam, am văzut că nu purta șlapi, ci pantofii cu toc de la înmormântare și aceeași rochie neagră, udă learcă. Avea părul lipit de față, pielea cenușie și buzele albastre. Era moartă.

M-am trezit gâfâind. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul, bancheta de sub mine era îmbibată de

transpirație. M-am ridicat buimacă în capul oaselor, m-am uitat la picturile de pe peretele din față și parcă se mișcau, așa că mi-am spus *Încă dorm, nu mă pot trezi, nu mă pot trezi*. M-am ciupit cât de tare am putut, mi-am înfipt unghiile în carnea antebrațului și-am văzut urme adevărate, am simțit durere adevărată. Casa era cufundată în beznă și tăcută, cu excepția susurului șoptit al râului. Am strigat-o pe Lena.

Am alergat la etaj, am traversat coridorul în fugă; ușa de la camera ei era întredeschisă și lumina aprinsă. Încăperea era exact cum o lăsasem cu câteva ore mai devreme: paharul cu apă, patul nefăcut și scrumiera — neatinse. Lena nu era acasă. Nu fusese deloc acasă. Dispăruse.

LUNI, 24 AUGUST

Mark

Când a ajuns acasă era târziu, trecuse de ora două noaptea. Zborul din Málaga avusese întârziere, apoi își pierduse tichetul de parcare și abia după patruzeci și cinci de minute își găsise mașina.

Acum își dorea să fi durat mai mult, își dorea să nu-și fi găsit mașina și să fi fost nevoit să stea la un hotel. Ar fi fost cruțat măcar încă o noapte. Când și-a dat seama, în întuneric, că toate ferestrele casei lui fuseseră sparte, a știut că n-avea să mai doarmă, nici în noaptea aia, nici în alta. Gata cu odihna, liniștea sufletească îi era distrusă. Fusesse trădat.

Își mai dorea să fi fost mai calculat, mai nepăsător, să-și fi dus logodnica cu zăhărelul. Fiindcă așa, când veneau după el, putea spune: „Eu? Tocmai m-am întors din Spania. Patru zile în Andaluzia cu logodnica mea. Atrăgătoarea mea iubită, femeia de carieră în vârstă de *douăzeci și nouă de ani*“.

Însă n-ar fi contat, nu? N-ar mai conta ce-a spus, ce-a făcut, cum își trăise viața: oricum aveau să-l răstignească. N-o să conteze pentru ziare, pentru poliție, pentru școală, pentru comunitate că nu era vreun pervers, vânător de fete care aveau jumătate din vârsta lui. N-o să conteze că se îndrăgostise și că fusesse iubit la rândul lui. Reciprocitatea sentimentelor avea să fie ignorată — maturitatea lui Katie, seriozitatea ei, inteligența, *alegera* ei —, niciunul dintre aceste lucruri nu mai contează. Tot ce-aveau să vadă erau

În ape adânci

vârsta lui, douăzeci și nouă, și vârsta ei, cincisprezece, și aveau să-i distrugă viața.

Stătu pe gazon, holbându-se la ferestrele astupate cu placaj și plânse în hohote. Dacă ar mai fi rămas ceva de spart, ar fi spart el, atunci. Stătu pe gazon și-o blestemă, blestemă ziua în care o văzuse prima dată, cu mult mai frumoasă decât prietenele ei prostuțe, infatuante. Blestemă ziua în care venise încet spre catedra lui, cu șoldurile pline legănându-se ușor și un zâmbet pe buze, și întrebuse: „Domnule Henderson? Puteți să mă ajutați cu ceva?” Felul în care se aplecase spre el destul de aproape încât să-i miroasă pielea curată, neparfumată. La început fusese speriat și furios, crezuse că se juca cu el. Că-l ațâța. Nu începuse ea toată chestia asta? Și-atunci de ce să fie el cel rămas să îndure singur consecințele? Stătu pe gazon cu lacrimi în ochi, cu panica-n gât, și-o urî pe Katie, se urî pe sine și mizeria stupidă în care se băgase și din care nu mai vedea nicio ieșire.

Ce să facă? Să intre în casă, să-și împacheteze restul lucrurilor și să plece? Să fugă? Minte se-ncețoșă: unde să se ducă și cum? Oare îl urmăreau deja? Cu siguranță. Dacă scotea bani, oare aflau? Dacă încerca să plece iar din țară, vor fi acolo? Își imaginează scena, ofițerul de la pașapoarte cercetându-i poza, apoi telefonând undeva și oameni în uniformă îl înșfacă și-l târăsc din coada de turiști care-l privesc curioși. Oare aveau să știe numai uitându-se la el ce era? Nu traficant de droguri, nu terorist, nu, trebuie să fie altceva. Ceva mai rău. Se uită la ferestrele oarbe și acoperite și-și imaginează că erau înăuntru, că-l așteptau, că-i cotrobăiseră deja prin lucruri, prin cărți și hârtii, că-i

răsturnaseră deja casa cu susu-n jos în căutare de dovezi ale faptei lui.

Și n-ar fi găsit nimic. Simți o slabă licărire de speranță. Nu aveau ce să găsească. Nici scrisori de dragoste, nici poze în laptopul lui, nicio dovadă că ea ar fi călcat vreodată în casa lui (așternuturile erau de mult aruncate, toată casa curățată, frecată și dezinfectată de orice urmă a ei). Ce dovezi puteau să aibă în afara fanteziilor unei adolescente răzbunătoare? Una care încercase și ea să-i intre în grații și fusese respinsă public și brutal. Nu știa nimeni, nu cu adevărat, ce se petrecuse între el și Katie și nici nu trebuia să știe cineva. Nel Abbott era cenușă, iar cuvântul fiicei ei valora tot cam atât.

Strânse din dinți și-și scoase cheile din buzunar, apoi ocoli casa și deschise ușa din spate.

Se repezi la el înainte să apuce să aprindă luminile, nu tocmai ființă umană, toată numai o gură neagră larg căscată, dinți și unghii. O alungă cu lovituri oarbe, dar ea atacă din nou. Ce putea să facă? Nu i-a dat de ales, nu?

Și-acum era sânge pe podele și n-avea timp să-l curețe. Se lumina de ziuă. El trebuia să dispară.

Jules

M-a fulgerat brusc. O revelație. Acum eram îngrozită și panicată, iar în clipa următoare nu mai eram, fiindcă știam. Nu unde era Lena, ci *cine* era. Și, având informația asta, puteam să încep s-o caut.

Stăteam în bucătărie, amețită, năucită de șoc. Poliția plecase, se-ntorsese la râu să continue căutarea. Mi-au zis să stau pe loc, pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care s-ar întoarce acasă. Continuă s-o suni, au spus, nu închide telefonul. *OK, Julia? Să nu închizi telefonul.* Îmi vorbeau ca unui copil.

Nu-i puteam învinovăți, îmi puseseră o groază de întrebări la care n-am putut răspunde. Știam când o văzusem ultima dată pe Lena, dar nu și când fusese ultima dată în casă. Nu știam ce purta când a plecat; nu-mi aminteam cu ce era îmbrăcată când am văzut-o ultima oară. Nu reușeam să disting visul de realitate: muzica a fost reală sau mi-am imaginat-o? Cine a încuiat ușa, cine a aprins luminile? Detectivii m-au măsurat bănuitor, dezamăgiți: de ce-o lăsasem să plece, dacă era așa de tulburată după confruntarea cu Louise Whittaker? Cum de n-am alergat după ea s-o consolez? Am văzut ce priviri își aruncau, felul în care mă judecau pe tăcute. Ce fel de tutore o să fie femeia asta?

Tu erai în mintea mea, admonestându-mă. *De ce nu te-ai dus după ea, cum am venit eu după tine? De ce n-ai salvat-o, cum te-am salvat eu? Când aveam șaptesprezece ani, am salvat-o pe soră-mea de la înec.* Nel, când aveai șaptesprezece ani, m-ai făcut să intru în râu și-apoi m-ai ținut cu capul sub

În ape adânci

apă. (Discuția aia veche, acel du-te-vino: tu spui că, eu spun că... Nu mai aveam chef de ea, nu voiam s-o continui.)

Așa eram când s-a întâmplat. În energia nervoasă a epuizării, în fiorul grețos al fricii, am văzut ceva, am prins ceva. A fost ca și cum s-ar fi mișcat ceva, o umbră sesizată cu coada ochiului. *Fii sinceră: chiar am fost eu motivul, ai întrebat, care te-a făcut să intri în apă? Să fi fost tu sau Robbie? Să fi fost o combinație între voi doi?*

Podeaua părea să se-ncline și m-am apucat de blatul din bucătărie ca să mă țin pe picioare. *O combinație între voi doi.* Mi s-a tăiat respirația și o menghină îmi încleșta pieptul, ca înaintea unui atac de panică. Am așteptat ca lumea să devină albă, dar nu. Am rămas în picioare și am continuat să respir. *O combinație.* Am alergat spre scări, le-am urcat în goană, am dat buzna în camera ta și iată! Poza ta cu Lena, în care ea rânjește ca un animal de pradă — nu ești tu, nu e zâmbetul tău. E al *lui*. Al lui Robbie Cannon. Îl văd și acum, strălucitor, zâmbetul pe care mi l-a aruncat în timp ce e întins peste trupul tău și-ți împinge umerii în nisip. Asta e ea, asta e Lena. E o combinație între voi doi. Lena e a ta și e a lui. Lena e fiica lui Robbie Cannon.

Jules

M-am așezat pe pat cu poza înrămată în mână. Tu și ea îmi zâmbeați, mi s-au umplut ochii de lacrimi fierbinți și în sfârșit am plâns după tine, cum ar fi trebuit s-o fac la înmormântare. M-am gândit la ce făcuse el în ziua aia, la cum se uitase la Lena — îi judecasem complet greșit privirea. Nu era de animal de pradă, ci de *proprietar*. Nu se uita la ea ca la o fată ce putea fi sedusă, posedată. Deja îi aparținea. Poate venise să ia ceea ce-i aparținea de drept?

N-a fost greu de găsit. Tatăl lui avea un lanț strident de magazine de mașini în toată zona de nord-est. Cannon Cars se numea compania. Aia nu mai exista, dăduse faliment cu ani în urmă, dar mai rămăsese o versiune mai mică, amărâtă, ieftină, în Gateshead. Am găsit un site prost construit cu poza lui pe prima pagină, poză făcută cu ceva timp în urmă, din câte vedeam. Era mai puțin burduhănos atunci, trăsăturile încă mai aminteau de băiatul frumos și crud.

N-am sunat la poliție, eram sigură că n-aveau să m-asculte. Am luat cheile de la mașină și-am plecat. La ieșirea din Beckford eram aproape mândră de mine — mă prinsesem, preluam controlul. Cu cât mă îndepărtam mai mult, cu atât mă simțeam mai puternică, cu atât mi se risipea ceața oboselii și mi se relaxau membrele. Mi s-a făcut foame, o foame de lup și am savurat senzația; mi-am mușcat interiorul obrazului și-am simțit gust de fier. Ieșise la suprafață o mai veche parte din mine, o relicvă furioasă, neînfricată; îmi imaginam cum îmi vărs furia pe el, cum îl sfâșii cu unghiile. Mă vedeam ca o amazoană care-l face

bucăți.

Service-ul auto era într-un cartier sărăcăcios, sub podul de cale ferată. Un loc sumbru. Până să ajung, îmi dispăruse curajul. Când schimbam vitezele sau semnalizam, îmi tremurau mâinile, iar gustul din gură nu mai era de sânge, ci de suc gastric. Încercam să mă concentrez la ce aveam de făcut — s-o găsesc pe Lena, s-o văd în siguranță —, dar toată energia îmi era secătuită de efortul pe care-l făceam ca să împing înapoi amintirile pe care le reprimasem mai bine de jumătate de viață, și care acum se ridicau ca niște bușteni la suprafața unei ape.

Am parcat vizavi de service. Afară era un bărbat care fuma — tânăr, nu era Cannon. M-am dat jos din mașină și, cu picioarele tremurând, am traversat strada ca să vorbesc cu el.

— Aș vrea să vorbesc cu Robert Cannon, se poate? am spus.

— Aia-i mașina ta? spuse, arătând spre mașina din spatele meu. Poți s-o bagi înăuntru...

— Nu, nu de-aia am venit. Trebuie să vorbesc cu... E aici?

— N-ai venit pentru mașină? E în birou, spuse arătând undeva în spatele lui. Poți să intri, dacă vrei.

Am scrutat caverna întunecată și mi s-a strâns stomacul.

— Nu, am spus cât am putut de ferm. Prefer să vorbesc cu el afară.

Își supse dinții și cu un bobârnac aruncă în stradă țigara fumată pe jumătate.

În ape adânci

— Cum vrei, spuse și intră alene înăuntru.

Mi-am băgat mâna în buzunar și mi-am dat seama că-mi lăsasem telefonul în geantă, care rămăsese pe scaunul din dreapta. Am dat să mă întorc, conștientă că, dacă o făceam, nu mă mai întorceam, dacă ajungeam în siguranța mașinii, aveam să-mi pierd definitiv și ultima urmă de curaj, o să pornesc motorul și o să plec.

— Cu ce te-ajut?

Am înghețat.

— Voiai ceva, păpușă?

M-am întors și iată-l: și mai urât decât în ziua înmormântării. Fața puhavă, fălcile căzute, nasul vinețiu, străbătut de vinișoare albastre, care se întindeau și pe obraji, ca un estuar pe-o hartă. Pasul îmi era cunoscut, felul în care se înclina dintr-o parte-n alta, ca o corabie, în timp ce se apropia de mine. Mă scruta atent.

— Ne cunoaștem?

— Ești Robert Cannon? am întrebat.

— Da, eu sunt Robbie.

Pentru o fracțiune de secundă mi-a fost milă de el. Pentru cum și-a spus numele, folosind și acum diminutivul. Robbie e nume de copil, nume de băiețel care aleargă prin grădină și se cațără în copaci. Nu e nume de ratat obez, de falit cu un service dubios într-un cartier sărac. A pășit spre mine și m-a ajuns o pală de miros: transpirație și băutură. Orice urmă de milă se evaporă când trupul meu și-l aminti pe-al lui zdrobindu-mă de nu mai puteam să respir.

— Uite ce, draguță, am multă treabă, spuse.

Am strâns pumnii.

— E aici? am întrebat.

În ape adânci

— *Cine* să fie?

Se încruntă, apoi își dădu ochii peste cap și-și scoase țigările din buzunarul blugilor.

— Hai, să fiu al naibii, nu-mi spune că ești prietenă cu Shelley! Fiindcă, așa cum i-am zis și lui, n-am mai văzut-o de săptămâni bune, așa că, dacă despre aia-i vorba, n-ai decât s-o ștergi de-aici, bine?

— Lena Abbott, am șuiert printre dinți. E aici?

Își aprinse țigara. În ochii lui căprui, inexpresivi, apăru o sclipire.

— Cauți pe... cine? Pe fata lui Nel Abbott? Tu cine ești? Se uita în jur.

— De ce ai crede că e aici?

Nu se prefăcea. Era prea prost ca să se prefacă, era clar. Nu știa unde e Lena. Nu știa cine e. M-am întors să plec. Cu cât stăteam mai mult, cu atât avea să-și pună mai multe întrebări, cu atât aveam să mă dau mai tare de gol.

— Stai așa, spuse punându-mi o mână pe umăr, iar eu m-am răsucit și l-am îmbrâncit.

— Ho! spuse ridicând mâinile și uitându-se-n jur după întăriri.

— Care-i treaba? Ești...?

Mă privi cu ochii mijiți.

— Te-am văzut la înmormântare.

În sfârșit se prinse:

— *Julia?*

Un zâmbet i se lăți pe față.

— Julia! Să fiu al naibii dacă te-am recunoscut data trecută...

Mă măsură din cap până-n picioare.

În ape adânci

— Julia. De ce n-ai zis nimic?

Mă invită la o ceașcă de ceai. Am început să râd și nu m-am mai putut opri, am râs până mi-au șiroit lacrimile pe față, timp în care stătea acolo, la început chicotind șovăielnic, până ce veselia aia nesigură se topi și rămase așa, privindu-mă tâmp, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

— Care-i treaba? întrebă iritat.

M-am șters la ochi cu dosul palmei.

— Lena a fugit de-acasă. Am căutat-o peste tot și m-am gândit că poate...

— Ei, aici nu-i. De ce, Doamne iartă-mă, ai crezut c-ar putea fi aici? Nici n-o cunosc pe puștoaică, am văzut-o prima dată-n viața mea la înmormântare. Sincer să fiu, m-a cam băgat în sperieți. Arată exact ca Nel.

Își rearanjă trăsăturile într-o imitație proastă de grijă:

— Mi-a părut rău să aud de cele întâmplate. Mi-a părut tare rău, Julia.

Încercă să mă atingă iar, dar m-am ferit. Veni cu un pas mai aproape.

— Nici... Nu-mi vine să cred că ești Julia! Arăți așa de diferit!

Un zâmbet urât îi mânji fața.

— Nu știu cum am putut să uit, spuse încet, cu voce groasă. Așa-i, fată, că eu ți-am spart balonul?

Începu să râdă.

— Acum mulți ani.

Ți-am spart cireșica. Poc! Un sunet vesel, care te trimite cu gândul la petreceri, confetti și torturi — dulci, delicioase și lipicioase; toate astea erau la ani-lumină distanță de limba lui cleioasă în gura mea și degetele lui murdare

deschizându-mă cu forța. Mi-a venit să vomit.

— Nu, Robbie, am spus, surprinsă să aud cât de limpede, sonoră și calmă îmi era vocea. Nu mi-ai spart cireșica. M-ai violat.

Zâmbetul alunecă de pe mutra lui distrusă. Aruncă o privire peste umăr, după care se apropie de mine. Cu capul vâjâind de adrenalină, cu respirația accelerată, am strâns pumnii și n-am dat înapoi.

— Ce-am făcut? șuieră. Ce dracului zici că am *făcut*? În viața mea... Nu te-am *violat*.

Șopti cuvântul *violat* de parcă se temea să nu ne audă cineva.

— Aveam treisprezece ani, am spus. Ți-am zis să te oprești, plângeam de-mi ieșeau naibii ochii din cap, am...

A trebuit să fac o pauză, simțeam cum mi se umple gâtul de lacrimi care-mi înecau vocea și nu voiam să plâng în fața ticălosului.

— Ai plâns fiindcă era prima dată, pentru că a durut oleacă. N-ai zis nici măcar o dată că nu voiai. N-ai zis nu, spuse încet, încercând să mă convingă.

După care mai tare, decisiv:

— A dracu' javră mincinoasă, n-ai zis nici o dată nu.

Acum începu să râdă.

— Puteam să am pe oricine, nu ții minte? Jumătate din fetele din Beckford se țineau după mine cu chiloții uzi. Am avut-o pe soră-ta, cea mai bună bucată din zonă. Chiar crezi că aveam nevoie să violez o vacă grasă ca tine?

Credea ce spunea. Clar, credea fiecare cuvânt și atunci am fost înfrântă. În toți anii ăștia nu s-a simțit deloc vinovat. N-a avut o secundă de remușcare, fiindcă în mintea lui, ce

În ape adânci

făcuse nu era viol. După atâția ani, tot mai credea că-i făcuse grasei o favoare.

Am plecat. În spatele meu, îl auzeam că se ținea după mine, înjurând în barbă.

— Totdeauna ai fost o javră dementă, nu? Totdeauna. Nu pot să cred c-ai venit aici ca să zici mizeriile astea, ca să zici...

M-am oprit brusc, la vreo doi metri de mașină. *Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?* Ceva se schimbă. Dacă Robbie nu credea că m-a violat, cum ai fi putut tu să crezi asta? Despre ce vorbeai, Nel? Ce mă întrebai? În adâncul meu mi-a plăcut *ce?*

M-am răsucit. Robbie stătea în spatele meu cu mâinile atârinate ca niște hălci de carne și cu gura căscată.

— Ea știa? l-am întrebat.

— Ce?

— Nel știa? am țipat la el.

Rânji:

— Ce să știe Nel? Că te-am futut? Cred că glumești. Ia închipuie-ți ce-ar fi zis dacă-i spuneam că i-am tras-o soră-sii imediat ce-am terminat în ea!

Începu să râdă.

— l-am zis prima parte, că te-ai dat la mine, erai beată praștie și te agățai și mă priveai cu mutra aia grasă și tristă și cerșeai *te rog?* Ca un cățel, așa erai, totdeauna pe lângă noi, totdeauna cu ochii pe noi când eram cu ea, pândindu-ne, chiar și când eram în pat îți plăcea să te uiți, nu? Credeai că nu vedeam?

Începu iar să râdă.

— Vedeam. Făceam mișto de cât de perversă erai, mica

În ape adânci

balenă tristă, neatinsă, nepupată, căreia îi plăcea să se uite cum și-o pune bunăciunea de soră-sa.

Clătină din cap.

— *Viol?* Mă faci să râd. Voiai și tu ce-i dădeam lui Nel și nu te-ai ferit s-o arăți.

M-am văzut stând sub copaci sau lângă ușa dormitorului și privindu-i. Avea dreptate, *chiar* îi urmăream, dar nu cu poftă, nici cu invidie, ci cu un fel de fascinație oribilă. Mă uitam ca un copil, asta eram. Eram o fetiță care nu voia să vadă ce i se făcea surorii ei (întotdeauna arăta de parcă cineva îți făcea ceva), dar care nu putea să-și ferească privirea.

— I-am zis că te-ai dat la mine, apoi ai fugit smiorcăindu-te când te-am repezit, iar ea a alergat după tine.

În mintea mea se produse deodată o avalanșă de imagini: sunetul cuvintelor tale, furia ta incandescentă, apăsarea mâinilor tale când m-ai ținut cu capul sub apă și apoi m-ai apucat de păr și m-ai tras la mal.

Vacă proastă ce ești, ce-ai făcut? Ce încerci să faci?

Ori ai spus cumva Vacă proastă, ce-a fost în capul tău?

Și-apoi Îmi pare rău că te-a rănit, dar la ce te-așteptai?

Am reușit să ajung la mașină, căutându-mi frenetic cheia, cu mâini tremurătoare. Robbie era tot în spatele meu, vorbind:

— Așa, fugi cât te țin picioarele, zdreanță mincinoasă! Nici vorbă să fi crezut că fata e aici, așa-i? A fost doar un pretext, nu? Ai venit să mă vezi. Mai voiai o porție?

Îl auzeam râzând în timp ce se îndepărta, apoi mi-a aruncat insulta de rămas-bun de vizavi.

— Nicio șansă, păpușă, de data asta nu. Oi fi slăbit tu

În ape adânci

ceva, dar tot hidoasă ești.

Am pornit mașina, am intrat pe bandă și mi-a murit motorul. Înjurând, am pornit iar motorul și m-am îndepărtat smucit, cu pedala de accelerație la podea, disperată să măresc cât pot distanța dintre el și mine și recenta întâlnire, conștientă că ar trebui să-mi fac griji pentru Lena, dar incapabilă să mă concentrez la asta, fiindcă nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: *N-ai știut.*

N-ai știut că m-a violat.

Când ai zis *Îmi pare rău că te-a rănit*, voiai să spui că-ți părea rău că mă simțeam respinsă. Când ai zis *La ce te-așteptai?* voiai să spui că normal că m-a respins, eram doar un copil. Și când m-ai întrebat *Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?* nu vorbeai despre sex, vorbeai despre apă.

Ochelarii de cal îmi căzuseră de la ochi. Am fost oarbă și proastă. N-ai știut.

Am tras pe marginea drumului și-am început să plâng în hohote, cu trupul întreg torturat de groaznică, oribila descoperire: n-ai știut. Toți anii ăștia, Nel. Toți anii ăștia ți-am atribuit o cruzime malefică și ce făcuseși ca să o meriți? Ce-ai făcut ca să o meriți? Toți anii ăștia în care nu te-am ascultat, în care nu te ascultam niciodată. Și-acum părea imposibil să nu fi înțeles, să nu-mi fi dat seama că atunci când m-ai întrebat *Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?* vorbeai despre râu, despre noaptea aia de la râu. Voiai să știi cum era să te abandonezi cu totul apei.

M-am oprit din plâns. În mintea mea, ai bombănit: *Julia, n-ai timp de asta*, iar eu am zâmbit. „Știu“, am spus cu voce tare. „Știu.“ Nu-mi mai păsa ce credea Robbie, nu-mi păsa că toată viața lui și-a spus că n-a făcut nimic rău; așa fac

bărbații ca el. Ce-mi păsa ce credea el? Pentru mine nu conta. Contai tu, ce știai și ce nu știai și faptul că te pedepsisem toată viața pentru ceva ce n-ai făcut. Și acum nu mai aveam cum să-ți cer iertare.

Întoarsă în Beckford, am oprit mașina pe pod, am coborât treptele acoperite cu mușchi și-am străbătut poteca de lângă râu. Era după-amiază devreme, aerul se răcorea și se simțea briza. Nu era o zi perfectă pentru înot, dar așteptasem atât de mult și voiam să fiu acolo, cu tine. Acum era singura cale să mă apropii de tine, singurul lucru care-mi mai rămăsese.

Mi-am scos pantofii și-am stat pe mal în blugi și tricou. Am început să înaintez măsurat, un picior înaintea celuilalt. Am închis ochii și-am icnit când picioarele mi s-au cufundat în mълul rece, dar nu m-am oprit. Am continuat să înaintez, iar când apa mi-a ajuns peste cap, mi-am dat seama, cu toată teroarea care mă cuprinsese, că-mi plăcea senzația. Chiar îmi plăcea.

Mark

Prin bandajul înfășurat pe mâna lui Mark mustea sângele. Nu reușise să și-l pună ca lumea și, oricât încerca, nu se putea opri să nu strângă mult prea tare volanul. Îl înjunghia falca și în spatele ochilor îi pulsa o durere vie, paralizantă. Menghina își făcuse din nou apariția la tâmples; simțea cum sângele i se strecura cu greu prin venele de la cap și mai că auzea cum începe să-i crape țeasta. Fusese nevoit să oprească de două ori pe marginea drumului ca să vomite.

Habar n-avea încotro să fugă. La început o luase spre nord, către Edinburgh, dar s-a răzgândit la jumătatea drumului. Oare nu se așteptau s-o ia într-acolo? O să găsească filtre de poliție la intrarea în oraș, să i se pună lanterna în ochi, să fie târât din mașină de mâini nemiloase, voci calme să-i spună că era și mai rău ce-l aștepta? Mult mai rău. Întoarse și-o luă pe alt traseu. Nu putea gândi limpede când îi plesnea capul de durere. Trebuia să se oprească, să respire, să facă un plan. Ieși de pe șoseaua principală și-o luă spre coastă.

Se întâmplau toate lucrurile de care se temuse. Își văzu viitorul desfășurându-se înaintea ochilor și-l reluă la nesfârșit în minte: poliția la ușă, ziaristii zbierând întrebări către el în timp ce era târât, cu o pătură-n cap, spre o mașină. Ferestrele reparate doar ca să fie iar sparte. Insulte abjecte pe pereți, excremente îndesate în fanta pentru scrisori. Procesul. Dumnezeu mare, procesul! Expresia de pe chipurile părinților lui în timp ce Lena își rostea acuzațiile, întrebările pe care avea să le pună instanța: când,

unde, de câte ori? Rușinea. Condamnarea. Închisoarea. Toate lucrurile de care-o prevenise pe Katie, tot ce-i spusese că avea să i se întâmple. N-o să supraviețuiască. Îi spusese că n-o să supraviețuiască.

În seara aia de vineri din iunie nu se așteptase s-o vadă. Trebuia să se ducă la o aniversare, nu se putea fofila. Își aminti cum a deschis ușa și-a simțit valul ăla de plăcere care-l încerca întotdeauna când o privea, asta înainte să apuce să citească expresia de pe fața ei. Neliniștită, bănuitoare. Fusese văzut în după-amiaza aia vorbind cu Nel Abbott în parcarea școlii. Despre ce vorbiseră? Și ce avea el de vorbit cu Nel?

— Am fost *văzut*? De cine?

Era amuzat, credea că e geloasă.

Katie se-ntoarse cu spatele frecându-și ceafa cu mâna, cum făcea când era agitată sau stânjenită.

— K? Ce e?

— Știe, spuse încet Katie fără să-l privească, iar pământul îi dispăru brusc de sub tălpi, azvârlindu-l în neant.

O înșfăcă de braț și-o răsuci spre el.

— Cred că Nel Abbott știe.

Și-atunci de pe buzele ei se revărsă totul, toate minciunile, tot ce-i ascunsese. Lena știa de luni bune, la fel și fratele lui Katie.

— Isuse Cristoase! Isuse Cristoase, Katie, cum ai putut să nu-mi spui? Cum ai putut... *Isuse!*

Nu mai țipase niciodată la ea, vedea cât era de speriată, îngrozită și supărată, dar nu se putu abține.

În ape adânci

— Tu pricepi ce-o să-mi facă? Ai idee ce înseamnă să intri în pușcărie ca pedofil?

— Dar nu ești! țipă ea.

O înșfăcă iar (și acum i se aprinseră obrajii de rușine din cauza asta):

— Ba sunt! Exact asta sunt. În asta m-ai transformat!

I-a zis să plece, dar ea a refuzat. Îl implora, se ruga de el, îi jura că Lena n-o să vorbească niciodată. *Lena mă iubește, nu mi-ar face niciodată rău.* Îl convinsese pe Josh că se terminase, că nu se întâmplase nimic, nu mai avea de ce să-și facă griji, dacă spunea ceva nu reușea decât să frângă inimile părinților. Dar Nel?

— Nici nu sunt sigură, de fapt, că știe, i-a spus Katie. Lena a zis că *s-ar putea* să fi auzit ceva...

Lăsă propoziția neterminată, iar el își dădu seama după privirea ei că mințea. N-o putea crede. Nu putea crede nimic din ce-i spunea. Fata asta frumoasă, care-l hipnotizase, îl vrăjise, nu trebuia crezută.

S-a terminat, i-a spus, și a văzut cum chipul i se boțește, apoi s-a desprins de ea când a încercat să-l îmbrățișeze și a împins-o de lângă el, mai întâi cu blândețe, apoi ferm.

— Nu, ascultă, ascultă-mă! *Nu mai pot* să mă văd cu tine, nu așa. Niciodată, pricepi? S-a terminat. Nu s-a întâmplat niciodată. Între noi nu e nimic – n-a fost niciodată nimic.

— Mark, te implor, nu spune asta!

Hohotea așa de tare că abia mai respira, iar inima lui se frânse.

— Te rog, nu spune asta. Te iubesc...

În ape adânci

Simți că se înmoaie, o lăasă să-l ia în brațe, o lăasă să-l sărute și simți cum îi slăbește hotărârea. Se lipi strâns de el și el văzu brusc în minte imaginea clară a altui trup lipit de-al lui și nu doar unul, ci mai multe: trupuri masculine împingându-se în corpul lui bătut, distrus, violat; imaginea îl făcu s-o respingă violent.

— Nu! Nu! Ai idee ce-ai făcut? Mi-ai distrus viața, pricepi? Când o să se afle, când jigodia o să se ducă la poliție — și o să se ducă —, viața mea se va sfârși. Știi ce pătesc bărbații ca mine în închisoare? Știi? Crezi că o să supraviețuiesc? Nu. Viața mea va fi *terminată*.

Văzu frica și durerea de pe chipul ei și tot spuse:

— Și-o să fie din cauza ta.

Când i-au scos trupul din bulboană, Mark s-a pedepsit. Zile în șir abia a reușit să se dea jos din pat și cu toate astea a trebuit să iasă din casă, să se ducă la școală, să se uite la locul ei gol, să dea piept cu durerea prietenilor și a părinților ei fără să arate niciun strop din durerea lui. El, care o iubise cel mai mult, nu avea voie să o jelească așa cum merita. Nu avea voie s-o jelească așa cum merita și el, deși torturat de amintirea cuvintelor pe care i le spusese la mânie, știa că, de fapt, nu era vina lui. Nimic din toate astea nu era vina lui — n-avea cum să fie. Cine poate să aleagă de cine se îndrăgostește?

Mark auzi o bufnitură și tresări, trăgând de volan către mijlocul drumului, apoi prea tare în cealaltă parte, de ajuns să derapeze pe pietrișul de pe lângă șosea. Se uită în oglinda retrovizoare. Crezu că lovise ceva, dar nu se vedea nimic, doar asfalt gol. Trase adânc aer în piept și strânse iar

În ape adânci

volanul, crispându-se când acesta se apăsă în rana de la mână. Dădu drumul la radio cu volumul la maximum.

Tot n-avea idee ce urma să facă cu Lena. Prima lui idee fusese să meargă spre nord, către Edinburgh, să abandoneze mașina într-o parcare și-apoi să ia feribotul către continent. Aveau s-o găsească destul de repede. Mă rog, la un moment dat. S-o fi simțit el îngrozitor, dar trebuia să-și spună continuu că nu era vina lui. *Ea* l-a atacat pe *el*, nu invers. Când a încercat să se apere, *s-o respingă*, ea a continuat să-l atace, iar și iar, urlând și înfigându-și unghiile în el, ca un cocoș de luptă. Căzuse lat pe podeaua din bucătărie, iar bagajul de mână se dusesse pe gresie ca pe gheață. Din el căzuse, ca la un semn al unei zeități cu un pervers simț al umorului, brățara. Brățara pe care-o purta la el de când o luase din biroul lui Helen Townsend, obiectul care avea o putere pe care încă nu-și dăduse seama cum s-o folosească, ieșise la iveală, alunecând pe podea între ei.

Lena o privi de parcă era de pe altă planetă. După expresia de pe fața ei, ai fi zis că era o bucată luminiscentă de kriptonită⁶. Apoi confuzia i se risipi și iar era pe el, numai că de data asta avea o foarfecă în mână și-o repezea cu putere spre el, spre față, spre gât, cât se poate de hotărâtă. Ridică mâinile ca să se apere, iar ea îi despică una dintre ele. Acum îi zvâcnea cu furie, în ritm cu bătăile accelerate ale inimii.

Bum, bum, bum. Se uită iar în oglinda retrovizoare — nimeni în spate — și înfipse piciorul în pedala de frână. Se auzi o bufnitură oribilă, satisfăcătoare, când trupul ei se izbi de metal, apoi se lăsă iar liniștea.

Trase iar pe dreapta, de data asta nu ca să vomite, ci ca

să plângă. De mila lui și a vieții lui distruse. Plânse cu hohote sfâșietoare de frustrare și deznădejde, lovi volanul cu mâna dreaptă iar și iar și iar, până-l duru la fel de tare ca dreapta.

Katie avea cincisprezece ani și două luni când s-a culcat cu ea prima dată. Încă zece luni și n-ar mai fi fost ilegal. Ar fi fost de neatins — cel puțin din punct de vedere legal. Ar fi fost nevoit să-și lase slujba și poate că unii tot ar fi aruncat cu pietre, tot l-ar fi făcut în toate felurile, dar ar fi putut suporta. Ar fi putut suporta amândoi. Zece luni nenorocite! Ar fi trebuit să aștepte. Ar fi trebuit el să insiste să aștepte. Katie a fost cea grăbită. Katie nu putea păstra distanța, Katie a forțat situația, a vrut să-l facă al ei, fără discuție. Și acum ea nu mai era, iar el urma să plătească pentru asta.

Nedreptatea asta supura în el ca o infecție, îi ardea carnea ca un acid, mângâina continua să se strângă tot mai tare, iar el își dori din toată inima să-l zdrobească odată, să-i despice capul și, ca și ea, ca și Katie, să termine și el cu tot.

⁶ Kriptonita e mineralul din care era alcătuită planeta Krypton, planeta natală a lui Superman. (N.t.)

Lena

M-am trezit speriată, nu știam unde eram. Nu vedeam nimic. Dar mi-am dat seama după zgomot, mișcare și mirosul de benzină că eram într-o mașină. Mă durea rău capul, la fel și gura, era prea cald, nu aveam aer și ceva mi se înfigea dureros în spinare, ceva ca un șurub de metal. M-am chinuit să-mi duc mâna la spate ca să încerc să-l apuc, dar era bine prins.

Păcat, aveam mare nevoie de-o armă.

Eram speriată, dar nu puteam să mă las copleșită de frică. Trebuia să am mintea limpede. Limpede și ageră, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, mașina urma să se oprească și-atunci avea să fie care pe care și în *niciun caz* n-avea să ne facă el felul și lui Katie și mamei și mie. Niciodată — niciodată. Trebuia să cred asta, să-mi spun întruna: la final, eu o să fiu vie și el mort.

În săptămânile de după moartea lui Katie mă gândisem la o mie de feluri în care să-l fac pe Mark Henderson să plătească pentru ce făcuse, dar crima nu mi-a trecut niciodată prin cap. Mă gândisem la alte metode: să-i scriu chestii pe pereți, să-i sparg geamurile (zis și făcut), s-o sun pe iubita lui și să-i spun tot ce știam de la Katie: de câte ori, când, unde. Că-i plăcea să-i zică „protejata profesorului“. M-am gândit să pun niște băieți din anul mai mare să-i tragă o bătaie soră cu moartea. M-am gândit să-i tai penisul și să i-l dau să-l mănânce. Dar nu m-am gândit să-l omor. Până azi.

Cum am ajuns aici? Nu pot să cred cât de tâmpită am putut să fiu să-l las să preia avantajul. N-ar fi trebuit în veci

În ape adânci

să mă duc la el acasă, așa, fără un plan clar, fără să știu exact ce o să fac.

Nici măcar nu m-am gândit, doar am improvizat pe loc, de la un pas la altul. Știam că se întoarce din vacanță — îi auzisem pe Sean și Erin vorbind despre asta. După tot ce-a zis Louise și după discuția cu Julia despre faptul că n-a fost vina mea sau a mamei, mi-am zis: „Știi ceva, a sosit momentul!“ Voiam doar să stau în fața lui și să-l fac să-și asume măcar o parte din vină. Voiam să recunosc, să recunosc ce făcuse și că era ceva rău. Așa că m-am dus acolo și, având în vedere că deja spărsesem geamul de la ușa din spate, a fost ușor să intru.

Casa mirosea a murdărie, de parcă plecase fără să ducă gunoiul sau așa ceva. O vreme am stat în mijlocul bucătăriei și-am folosit lanterna telefonului ca să mă uit în jur, dar apoi m-am hotărât să aprind lumina, fiindcă n-aveai cum s-o vezi din stradă și, chiar dacă o vedeau vecinii, ar fi crezut că te-ai întors acasă.

Mirosea a murdărie, fiindcă era murdar. Dezgustător, chiar — chiuveta plină cu vase și cutii de semipreparate cu resturi de mâncare lipite pe ele și toate suprafețele acoperite cu un strat de slin. Și tone de sticle goale de vin roșu în coșul de reciclate. Nu era deloc cum mă așteptam. După cum era la școală — îmbrăcat foarte îngrijit și cu unghiile curate, tăiate scurt —, credeam că e cam fixist cu ordinea și curățenia.

M-am dus în living și m-am uitat în jur, din nou cu ajutorul telefonului — n-am aprins lumina acolo, se putea vedea din stradă. Era așa de banal! Mobilă ieftină, o mulțime de cărți și CD-uri, nimic pe pereți. Banal, murdar și trist.

În ape adânci

Sus era și mai rău. Dormitorul putea de-a dreptul. Patul nefăcut, dulapurile deschise și mirosea urât — altfel decât jos, mirosea a acru și a transpirație, a animal bolnav. Am tras draperiile și am aprins veioza de pe noptieră. Era mai urât decât la parter, arăta ca și cum acolo locuia un bătrân — pereți galbeni hidoși, draperii maro și pe jos haine și hârtii. Am deschis un sertar și în el erau dopuri de urechi și o unghieră. În sertarul de jos erau prezervative, lubrifiant și cătușe cu puf.

Mi s-a făcut rău. M-am așezat pe pat și-atunci am văzut că cearșaful se trăsesese puțin de pe saltea în colțul opus și dedesubt se vedea o pată maro. Am crezut că o să vomit. Era dureros, dureros fizic să mă gândesc la Katie aici, cu el, în camera asta oribilă, în casa asta scârboasă. Mă pregăteam să plec. Oricum era o idee proastă că venisem aici fără să am un plan. Am stins lumina, am coborât la parter și eram aproape la ușa din spate când am auzit afară un zgomot, pași venind pe alee. Și-apoi s-a deschis ușa și iată-l. Arăta urât, cu fața și ochii roșii și gura deschisă. Pur și simplu m-am repezit la el. Voiam să-i scot ochii din mutra aia urâtă, voiam să-l aud țipând.

Nu știu ce s-a întâmplat după aceea. A căzut, cred, și eu eram în genunchi și ceva a alunecat pe podea către mine. O bucată de metal, ca o cheie. M-am întins după ea și am descoperit că nu era zimțată, ci netedă. Un cerc. Un cerc de argint cu o clemă din onix negru. Am întors-o de pe-o parte pe alta. Auzeam ticăitul sonor al ceasului din bucătărie și respirația lui Mark. „Lena“, a zis, iar eu m-am uitat în ochii lui și-am văzut că îi era frică. M-am ridicat în picioare. „Lena“, din nou și a pornit spre mine. Am zâmbit, fiindcă

În ape adânci

zărisem cu coada ochiului un alt obiect argintiu, ascuțit, și știam exact ce-aveam de făcut. O să trag aer în piept ca să mă calmez și o să aștept să-mi spună numele încă o dată, apoi iau foarfeca de pe masa din bucătărie și-aveam să i-o înfig în gât jegosului.

„Lena“, a zis și s-a întins să mă apuce și după aia totul s-a întâmplat foarte repede. Am apucat foarfeca și m-am repezit la el, dar e mai înalt ca mine și avea brațele ridicate, așa că trebuie să fi ratat, nu? Din moment ce nu e mort, ci e la volan, iar eu sunt închisă în portbagaj, cu ditamai cucuiul.

Am început să urlu ca proasta, serios, cine să mă audă? Îmi dădeam seama că mașina mergea repede, dar tot am urlat, *Dă-mi drumul, dă-mi drumul, ticălos nenorocit!* Am dat cu pumnii în capota de metal, țipând cât de tare puteam și atunci, brusc, bum! Mașina s-a oprit și m-am izbit de capătul portbagajului și-abia atunci am început să plâng.

Nu doar de durere. Nu știu de ce, mă tot gândeam la ferestrele alea pe care le-am spart cu Josh și la cât de tare s-ar fi supărat Katie. Ar detesta tot ce s-a întâmplat: că fratele ei a fost nevoit să spună adevărul după luni de minciună, că am fost rănită în halul ăsta, dar cel mai mult ar detesta geamurile alea sparte, exact de asta îi fusese cel mai groază. De ferestre sparte și de cuvântul *pedo* scrijelit pe pereți, de rahat împins prin fanta de scrisori și de ziaristi pe trotuar și de oameni care scuipă și dau pumni.

Am plâns de durere și de mila lui Katie, de cum i-ar fi rupt inima situația asta. *Dar știi ceva, K?* M-am trezit că-i șopteam lui Katie ca o nebună, ca Julia mormăind în întuneric de una singură. *Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, fiindcă el nu merită așa ceva. Pot să spun asta, fiindcă te-ai dus,*

În ape adânci

iar eu sunt închisă în portbagajul mașinii lui cu sânge-n gură și capul spart, așa că pot să spun categoric: Mark Henderson nu merită să fie hăituit sau bătut. Merită mai rău. Știu că l-ai iubit, dar nu ți-a distrus doar ție viața, a distrus-o și pe-a mea. A omorât-o pe mama.

Erin

Eram în biroul din spate cu Sean când a venit vestea. O tânără palidă, cu o expresie șocată, a băgat capul pe ușă.

— Încă una, domnule. Cineva a văzut-o de sus, de pe culme. E cineva în apă, o tânără.

Sean a făcut o mutră de-am zis că o să vomite.

— Nu se poate, am spus. Peste tot sunt polițiști, cum să mai fie încă una?

Până să ajungem acolo, pe pod se adunase o mulțime, iar polițiștii se străduiau să-i țină pe oameni acolo. Sean o luase la fugă și eu după el, gonind printre copaci. Voiam să încetinesc, să mă opresc. Ultimul lucru din lume pe care voiam să-l văd era cum o scoteau pe fata aia din apă.

Însă nu era ea, ci Jules. Când am ajuns acolo, era deja pe mal. În văzduh plutea un sunet ciudat, ca o ciondăneală de coțofene. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama că venea de la ea, de la Jules. Era clănțănitul dinților ei. Tremura din tot corpul, iar hainele ude learcă erau lipite de trupul ei jalnic de slab, îndoit de la mijloc ca un scaun pliant. Am strigat-o și a ridicat ochii, privirea ei trecând prin mine, de parcă nu putea focaliza, de parcă nu-și dădea seama cine eram. Sean își scoase haina și i-o puse pe umeri.

Mormăia ceva ca-n transă. Nimic inteligibil, aproape că părea să nu observe că eram acolo. Pur și simplu tremura, uitându-se la apa neagră, iar buzele i se mișcau ca atunci când o văzuse pe soră-sa pe masa de la morgă, silențios, dar cu noimă, de parcă se certa cu un adversar nevăzut.

Ușurarea, câtă era, abia dacă a durat câteva minute,

În ape adânci

căci apăru următoarea criză. Polițiștii care se duseseră să-l întâmpine pe Mark Henderson la întoarcerea din vacanță au găsit casa goală. Și nu doar goală, însângerată: erau semne de luptă în bucătărie, podeaua și clanțele mânjite de sânge, iar mașina lui Henderson dispăruse.

— Ah, Dumnezeu, Lena! spuse Sean.

— Nu, am țipat, încercând să mă conving și pe mine, nu doar pe Sean.

Mă gândeam la conversația pe care-o purtasem cu Henderson în dimineața de dinaintea plecării sale în vacanță. Avea ceva omul ăla, ceva moale, slab. Ceva ca o rană. Nimic nu-i mai periculos decât un astfel de bărbat.

— Nu. Erau polițiști la el acasă, îl așteptau, n-avea cum....

Dar Sean mă contrazise:

— Ba nu, nu erau. Nu erau acolo. Azi-noapte a fost un accident grav pe A68 și s-a dat adunarea generală. S-a decis redistribuirea resurselor. La casa lui Henderson n-a fost nimeni până azi-dimineață.

— Futu-i. *Futu-i!*

— Exact. Trebuie să se fi întors, să fi văzut toate geamurile sparte și să fi tras rapid concluzia corectă. Că Lena Abbott ne-a spus ceva.

— Și-apoi? S-a dus la ea acasă, a luat-o și a adus-o la el?

— De unde vrei să știi? mă repezi Sean. E vina noastră. Ar fi trebuit să supraveghem casa, pe Lena... E vina noastră c-a dispărut.

Jules

Polițistul — unul pe care nu-l mai văzusem — a vrut să intre cu mine în casă. Era tânăr, poate douăzeci și cinci de ani, deși chipul lui imberb, de îngerăș, îl făcea să pară și mai mic. Cu toate că părea tare amabil, am insistat să plece. Nu voiam să fiu singură cu un bărbat în casă, oricât de inofensiv părea.

M-am dus sus și mi-am pregătit o baie. Apă, apă peste tot. Nu-mi venea să mă cufund iar în apă, dar nu exista metodă mai bună de a-mi scoate frigul din oase. M-am așezat pe marginea căzii cu telefonul în mână, mușcându-mi buza ca să-mi opresc clănțănitul dinților. Sunam întruna la Lena și de fiecare dată auzeam mesajul ei vesel, vocea ei plină de-o lumină pe care n-am auzit-o niciodată într-un dialog cu mine.

Când cada s-a umplut pe jumătate, m-am lăsat în apă cu dinții încleștați de panică și pulsul tot mai rapid pe măsură ce mă cufundam. N-ai nimic, n-ai nimic, n-ai nimic. Tu ai spus asta. În noaptea aceea, când eram împreună aici, în baie, când ai turnat pe mine apă fierbinte, când m-ai alinat. *Ești bine*, spuneai. *Ești bine, Julia. Ești bine.* Bineînțeles că nu era așa, dar tu nu știai. Tot ce credeai tu că se întâmplase era că avusesem o zi oribilă, se făcuse mișto de mine, fusesem umilită, apoi respinsă de un băiat care-mi plăcea. Și că, în cele din urmă, într-un gest exagerat de melodramatic, mă dusesem la Bulboana Înecaților și mă aruncasem în apă.

Erai furioasă crezând că o făcusem ca să-ți fac ție rău, să te bag în belea. Să o fac pe mama să mă iubească pe mine

În ape adânci

mai mult, și mai mult decât o făcea deja. Să o fac să te respingă. Fiindcă ar fi fost vina ta, nu? Tu mă hărțuiai și tot tu trebuia să ai grijă de mine, iar asta se întâmplase sub ochii tăi.

Am oprit robinetul cu degetul mare de la picior și mi-am lăsat trupul să alunece în cadă; mi se scufundară umerii, apoi gâtul, capul. Am ascultat zgomotele casei, distorsionate, înăbușite, stranii din cauza apei prin care le auzeam. Un bubuit neașteptat m-a făcut să sar în sus în aerul rece. Am ascultat. Nimic. Imaginația îmi juca feste.

Dar când am alunecat înapoi, am fost sigură că aud un scârțâit pe scări, apoi pași lenți și regulați pe coridor. Am tâșnit ca un arc în capul oaselor, strângând marginea căzii. Alt scârțâit. Răsucirea unei clanțe.

— Lena? am strigat cu voce copilăroasă, subțire și slabă. Lena, tu ești?

Tăcerea care-mi răspunse îmi răsună în urechi și în ea mi-am imaginat că aud voci.

Vocea ta. Un alt apel de-al tău, primul. Primul după cearta noastră de la priveghi, după seara în care puseseră întrebarea aia oribilă. Nu mult după aceea — o săptămână, poate două — ai sunat seara târziu și mi-ai lăsat un mesaj. Erai înlăcrimată, bolboroseai cuvintele și abia îți auzeam vocea. Mi-ai spus că te întorceai în Beckford, că te duceai să vezi un vechi prieten. Simțeau nevoia să vorbești cu cineva și eu nu eram disponibilă. La vremea aia nu m-am gândit, nu-mi păsa.

Abia acum am înțeles și m-am cutremurat, în ciuda fierbințelii apei. Toți anii ăștia te-am acuzat, dar ar fi trebuit să fie invers. Te-ai dus înapoi ca să vezi un vechi prieten.

În ape adânci

Căutai consolare, fiindcă eu te respinsesem, refuzam să vorbesc cu tine. Și te-ai dus la *el*. Te-am lăsat baltă și-am continuat să o fac. M-am ridicat, mi-am strâns tare genunchii cu brațele, iar valurile de durere continuau să mă asalteze: te-am lăsat baltă, te-am rănit, iar ce mă ucide de-a dreptul e că n-ai știut niciodată de ce. Ți-ai petrecut toată viața încercând să înțelegi de ce te uram așa de tare, când tot ce aveam de făcut era să-ți spun. Tot ce-aveam de făcut era să răspund când sunai. Și acum e prea târziu.

Se mai auzi un zgomot, mai tare — un scârțâit, un zgâriat, nu, nu-mi imaginam. Era cineva în casă. Am ieșit din cadă și m-am îmbrăcat cât de silențios am putut. *E Lena*, mi-am spus. *Sigur e ea. E Lena*. M-am furișat prin camerele de la etaj, dar acolo nu era nimeni și din fiecare oglindă, mutra mea îngrozită mă maimuțărea. *Nu e Lena. Nu e Lena*.

Trebuia să fie ea, dar unde? Poate în bucătărie, fiindcă i-ar fi foame — o să cobor și o să dau de ea acolo, cu capul în frigider. Am coborât tiptil scările, am parcurs holul trecând pe lângă ușa de la living. Și-acolo, cu coada ochiului, am văzut-o. O umbră. O siluetă. Cineva stătea pe bancheta de la fereastră.

Erin

Orice era posibil. Când auzi zgomot de copite, te uiți după cai, dar nu poți să ignori posibilitatea să fie zebre. Nu din start. De aceea, cât Sean s-a dus cu Callie să vadă scena crimei de la casa lui Henderson, pe mine m-a trimis să vorbesc cu Louise Whittaker despre „confruntarea“ pe care-o avusese cu Lena, înaintea dispariției fetei.

Când am ajuns la familia Whittaker, mi-a deschis Josh, care părea să fie întotdeauna de planton. Și, ca întotdeauna, s-a alarmat când m-a văzut.

— Ce s-a întâmplat? Ați găsit-o pe Lena?

Am clătinat din cap:

— Nu încă. Dar nu te îngrijora...

Îmi întoarse spatele cu umerii căzuți. L-am urmat în casă. La capătul scării se întoarse cu fața la mine:

— A fugit din cauza mamei? întrebă roșind un pic.

— De ce-ai crede asta, Josh?

— Mama a făcut-o să se simtă prost, răspunse acru. Acum, că mama Lenei a murit, dă vina pe Lena pentru tot. E o tâmpenie. E la fel de mult vina mea ca a ei, dar pe ea aruncă toată vina. Iar acum Lena a dispărut, spuse cu voce gâtuită. A dispărut.

— Cu cine vorbești, Josh? strigă Louise de sus.

Fiul ei o ignoră, așa că am răspuns eu:

— Cu mine, doamnă Whittaker. Sergentul Morgan. Pot să urc?

Louise purta un trening cenușiu care văzuse și zile mai bune. Avea părul strâns la spate și chipul palid.

— E furios pe mine, spuse în loc de salut. Mă

În ape adânci

învinovățește de fuga Lenei. Crede că eu sunt cauza.

Am urmat-o pe palier.

— El dă vina pe mine, eu dau vina pe Nel, pe Lena și uite-așa se-nvârte roata.

M-am oprit în pragul dormitorului. Camera era practic goală, patul desfătat, dulapul golit. Pereții liliachii aveau pe ei cicatrici de la piunezele smulse în grabă. Louise zâmbi obosită.

— Puteți intra. Aproape am terminat.

Îngenunche și se întoarse la ce făcea înainte să vin eu, adică la pusul cărților în cutii de carton. M-am lăsat pe vine lângă ea ca s-o ajut, dar până să iau în mână prima carte, îmi puse o mână fermă pe braț.

— Nu, mulțumesc. Prefer să fac asta singură.

M-am ridicat.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, doar că țin să nu-i atingă alții lucrurile. E o prostie, așa-i? spuse uitându-se-n sus la mine cu ochi sclipitori. Dar vreau să rămână atinse doar de *ea*. Vreau să rămână ceva din ea pe copertele cărților, pe așternuturi, pe peria ei de păr...

Se opri și trase adânc aer în piept.

— Nu par să fac prea mari progrese. Să trec mai departe, să trec peste ce-a fost, cu desprinderea de trecut, în general...

— Nu cred că se așteaptă nimeni s-o faceți, am spus blând. Nu...

— Nu încă? Asta sugerează că la un moment dat n-o să mă mai simt așa. Dar ceea ce pare să le scape oamenilor e că nu vreau să nu mă mai simt așa. Cum să nu mă mai simt așa? Tristețea mea mi se pare absolut corectă. Cântărește...

În ape adânci

exact cât trebuie, mă zdrobește destul. Furia mea e pură, mă energizează. Mă rog..., oftă ea. Doar că acum fiul meu mă consideră răspunzătoare de dispariția Lenei. Uneori mă întreb dacă nu crede că am împins-o pe Nel Abbott de pe faleză.

Își trase nasul.

— În orice caz, mă învinovățește că Lena a rămas așa. Fără mamă. Singură.

Stăteam în picioare în mijlocul camerei cu brațele încrucișate cu grijă la piept, încercând să nu ating nimic. De parcă eram la scena unei crime, de parcă mă temeam să nu contaminez dovezile.

— Nu are mamă — am spus —, dar tată are? Chiar credeți că Lena *n-are idee* cine e tatăl ei? Știți cumva dacă a vorbit vreodată cu Katie despre asta?

Louise scutură din cap.

— Sunt sigură că nu știe. Așa a spus întotdeauna Nel. Mi s-a părut bizar. Ca multe dintre alegerile de părinte ale lui Nel, nu doar bizar, ci chiar iresponsabil — adică, dacă există probleme genetice, o boală, ceva? În orice caz, mi s-a părut nedrept față de Lena că nici măcar nu i-a dat copilului opțiunea de a-și cunoaște tatăl. Când era luată la întrebări — și am luat-o la întrebări când ne înțelegeam mai bine —, spunea că a fost o aventură de-o noapte, cu un tip pe care l-a cunoscut când s-a mutat la New York. Susținea că nu-i știa nici numele de familie. Când m-am gândit la asta mai târziu, am ajuns la concluzia că trebuia să fi fost o minciună, fiindcă văzusem o poză cu Nel la mutarea în primul ei apartament din Brooklyn și tricoul de pe ea era întins peste burta deja umflată.

În ape adânci

Louise se opri din aranjatul cărților. Clătină iar din cap:
— Așa că, din punctul ăsta de vedere, Josh are dreptate. E singură. Nu mai are nicio rudă în afara mătușii. Sau niciuna de care să fi auzit vreodată. Cât despre iubiți...

Îmi aruncă un zâmbet trist.

— Nel mi-a zis odată că se culca numai cu bărbați însurați, fiindcă erau discreți, fără pretenții și-o lăsau să-și vadă de viața ei. Aventurile ei erau secrete. Nu mă îndoiesc că au fost bărbați, dar nu făcea public nimic. Când o vedeai, era întotdeauna singură. Singură sau cu fiică-sa.

Oftă puțin.

— Singurul bărbat cu care cred c-am văzut-o pe Lena purtându-se cât de cât afectuos e Sean.

Obrajii i se îmbujorară puțin când îi rosti numele și-și feri chipul, de parcă spusese ceva ce nu trebuia.

— Sean Townsend? Serious?

Nu răspunse.

— Louise?

Se ridică în picioare să ia un alt teanc de cărți de pe raft.

— Louise, ce vreți să spuneți? Că Sean are cu Lena o relație... *nepotrivită*?

— O, Doamne, nu! râse tremurat. Nu cu Lena.

— Nu cu Lena? Deci... cu Nel? Vreți să spuneți că a fost ceva între el și Nel Abbott?

Louise țuguie buzele și-și întoarse fața de la mine ca să nu-i pot citi expresia.

— Fiindcă, știți, ar fi complet deplasat. Să investigheze moartea suspectă a cuiva cu care a avut o relație, asta ar fi...

Cum ar fi? Neprofesionist, lipsit de etică, motiv de

concediere? N-ar face așa ceva. E absolut imposibil să fi făcut asta, imposibil să fi reușit s-o ascundă de mine. Aș fi văzut ceva, aș fi observat ceva, nu? Și-atunci m-am gândit la cum arăta când l-am văzut prima dată, stând pe malul bulboanei cu Nel Abbott la picioarele lui, cu capul plecat, de parcă se ruga. Ochii umezi, mâinile tremurătoare, aerul absent, tristețea. Dar toate astea erau sigur legate de mama lui, nu?

Louise continuă să pună cărțile în cutii, tăcută.

— Ascultați-mă, am spus ridicând vocea, ca să-mi acorde toată atenția. Dacă știți că a existat vreo relație între Sean și Nel, atunci...

— N-am spus asta, zise privindu-mă în ochi. N-am spus niciodată așa ceva. Sean Townsend e un om bun.

Se ridică în picioare.

— Și-acum, detectiv Morgan, am o mulțime de treabă. Cred că ar fi timpul să plecați.

Sean

Ușa din spate fusese lăsată deschisă, au spus criminaliștii. Nu doar descuiată, ci și deschisă. Izul de fier mi se-nfipse în nări de cum am intrat. Callie Buchan era deja acolo, vorbea cu criminaliștii; mă întrebă ceva, dar nu eram prea atent la ea, fiindcă mă concentram să aud altceva — un animal, un schelălăit.

— Șșșș, am spus. Auziți?

— Au cercetat casa, domnule, spuse Callie. Nu e nimeni aici.

— Are, cumva, câine? am întrebat-o.

Mă privi buimacă.

— E vreun câine, un animal în casă? Ați găsit semne că ar fi unul?

— Nu, niciunul, domnule. De ce?

Am ascultat iar, dar sunetul dispăruse și-n urma lui am rămas cu o senzație de déjà-vu: am mai văzut asta, am mai făcut o dată toate astea — am ascultat schelălăitul unui câine, am traversat o bucătărie plină de sânge și-am ieșit în ploaie.

Numai că nu plouă și nu e niciun câine.

Callie mă privea lung.

— Domnule? E ceva aici.

Arată cu degetul spre un obiect de pe podea, o foarfecă năclăită într-o pată de sânge.

— Nu vorbim despre o ciupitură, nu? Adică, n-o fi o baltă de sânge de la o arteră, dar nici nu e un semn bun.

— Spitalele?

— Deocamdată nimic, nici urmă de vreunul dintre ei.

În ape adânci

Îi sună telefonul și se duse afară să răspundă.

Am rămas încremenit în bucătărie în timp ce doi criminaliști lucrau în tăcere pe lângă mine. L-am văzut pe unul culegând cu penseta un fir lung de păr blond care se prinsese în muchia mesei. M-a lovit brusc un val de greață și saliva mi-a inundat gura. Nu reușeam să mi-l explic: văzusem scene ale crimei mai cumplite ca asta — mult mai cumplite — și-am rămas impasibil. Nu? N-am pășit în bucătării mult mai însângerate ca asta?

Mi-am atins palma de încheietură și mi-am dat seama că sergentul Callie vorbea iar cu mine, cu capul băgat pe ușă.

— Aveți o clipă, domnule?

Am urmat-o afară și, cât îmi scoteam protecțiile de plastic de pe pantofi, m-a pus la curent cu ultimele noutăți.

— Cei de la Circulație au găsit mașina lui Henderson. Adică, nu că au găsit-o undeva, dar au văzut Vauxhallul lui roșu de două ori pe camerele de supraveghere.

Se uită în carnețel.

— Suntem cam nedumeriți, fiindcă prima poză, făcută după ora trei dimineața, îl arată pe A68, îndreptându-se spre nord, către Edinburgh, dar după vreo două ore, la cinci și un sfert, merge spre sud pe A1, lângă Eyemouth. Așa că poate o fi... lăsat ceva pe drum?

Vrea să spună că s-ar putea să se fi descotorosit de ceva în nord. De ceva sau de cineva.

— Sau încercă să ne inducă în eroare?

— Ori s-a răzgândit în legătură cu locul unde vrea să fugă, am spus. Sau e panicat.

Aprobă.

În ape adânci

— Aleargă aiurea ca o găină fără cap.

Nu-mi plăcea ideea. Nu voiam să-l știu — nici pe el, nici pe altcineva — fără cap. Voiam să fie calm.

— Se vede dacă era cineva în mașină, pe scaunul pasagerului?

Clătină din cap cu buzele strânse:

— Nu. Bine...

Nu mai continuă.

Bine, asta nu înseamnă că nu mai e nimeni altcineva în mașină. Înseamnă doar că cealaltă persoană nu e așezată pe scaun.

Și iar senzația aceea stranie că mai fusesem odată aici, o frântură de amintire care-mi părea străină. Dar cum putea să fie a altcuiva? Trebuie să fi făcut parte dintr-o poveste pe care mi-o spusese cineva, nu-mi amintesc cine. O femeie prăbușită pe bancheta din spate a unei mașini, bolnavă, cu bale la gură, zgâlțâită de convulsii. Nu-i cine știe ce poveste — nu-mi aminteam restul, știam doar că gândul la ea îmi făcea stomacul ghem. L-am alungat.

— Newcastle pare locul cel mai evident, spuse Callie. Dacă fugi, mă refer. Avioane, trenuri, feriboturi... lumea e a lui. Dar e ciudat că de la poza aia de la cinci dimineața, n-a mai apărut nicăieri, așa că ori s-a oprit, ori a ieșit de pe drumul principal. E posibil s-o ia pe drumuri mai puțin circulante, poate chiar pe cel de pe coastă...

— Nu avea o iubită? am întrerupt-o. O femeie din Edinburgh?

— Celebra logodnică, spuse Callie ridicând sprâncenele. Păi, aici v-am luat-o înainte. Tracey McBride — așa o cheamă — a fost ridicată azi-dimineață. Polițiștii o

aduc la Beckford ca să stăm puțin de vorbă. Dar vă previn că ea zice că nu l-a mai văzut pe Mark Henderson de multă vreme. De aproape un an, chiar.

— Ce? Credeam că tocmai au fost în vacanță împreună.

— Așa i-a zis Henderson sergentului Morgan, dar, după spusele lui Tracey, nu l-a mai văzut de când a rupt logodna, toamna trecută. Spune că i-a dat papucii din senin, se îndrăgostise lulea de altă femeie.

Tracey nu știa cine era femeia sau cu ce se ocupa.

— Nici n-am vrut să știu, îmi spuse tăios.

O oră mai târziu stătea în biroul din spate al secției și sorbea din ceai.

— Adevărul e că... am fost destul de afectată. Acum îmi caut rochie de mireasă, iar în clipa următoare îmi spune că nu poate să meargă mai departe, „pentru că și-a întâlnit iubirea vieții“.

Îmi zâmbi trist, trecându-și degetele prin părul negru scurt.

— După aia, am tăiat orice legătură cu el. I-am șters numărul de telefon din agendă, i-am dat Unfriend pe Facebook, tot tacâmul. Puteți să-mi spuneți, vă rog, dacă a pățit ceva? Nimeni nu vrea să-mi spună ce naiba se întâmplă.

Am scuturat din cap:

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să vă spun prea multe. Dar nu credem că a fost rănit. Doar că trebuie să-l găsim, să vorbim cu el. Nu știți unde-ar putea să se ducă, nu? Dacă ar vrea să dispară o vreme. Are părinți, prieteni în zonă...?

În ape adânci

Se încruntă:

— Are legătură cu femeia aia moartă? Am citit în ziare că a mai fost una acum o săptămână sau două. Adică... el nu... nu *aia* era femeia cu care se vedea, nu?

— Nu, nu. N-are legătură cu acel caz.

— Aha, bine, spuse ușurată. Ar fi fost cam bătrâioară pentru el, nu?

— De ce spunei asta? Îi plăceau femeile mai tinere?

Tracey păru nedumerită:

— Nu, adică... cum adică mai *tinere*? Femeia aia avea... cât? Vreo patruzeci de ani, nu? Mark n-are nici treizeci, deci...

— Corect.

— Chiar nu puteți să-mi spuneți ce se-ntâmplă?

— Mark a fost vreodată violent cu dumneavoastră, și-a pierdut cumpătul sau ceva în genul ăsta?

— Ce? O, Doamne, nu. Niciodată.

Se lăsă pe spătar, încruntându-se.

— L-a acuzat cineva de ceva? El nu-i așa. E egoist, fără îndoială, dar nu e un om rău, nu așa.

Am condus-o la mașină, unde-o așteptau polițiștii ca s-o ducă acasă, întrebându-mă în ce feluri era Mark Henderson rău, dacă reușise să se convingă singur că faptul de a fi îndrăgostit îl absolvea de orice păcat.

— M-ați întrebat unde s-ar duce, îmi spuse Tracey la mașină. E greu de spus fără să cunosc contextul, dar îmi vine în minte un loc. Noi... mă rog, tata are o căsuță pe coastă. Eu și Mark mergeam acolo destul de des în weekenduri. E foarte izolată, nu e nimeni în jur. Mark spunea întotdeauna că e locul perfect pentru o evadare.

În ape adânci

— Casa e nelocuită?

— Nu prea e folosită. Lăsam de obicei o cheie în spate, sub un ghiveci, dar la începutul anului am descoperit că cineva o folosea fără permisiunea noastră — găseam căni scoase din dulapuri, gunoi în coș sau alte de-astea —, așa că n-am mai lăsat cheia.

— Când s-a întâmplat ultima dată? Când a folosit cineva ultima dată casa fără să vă-ntrebe?

Se încruntă.

— O, Doamne. E ceva vreme de-atunci. Parcă în aprilie? Da, în aprilie. În vacanța de Paști.

— Și unde anume e locul ăsta?

— În Howick, spuse. E un cătun minuscul, nu prea e mare lucru pe-acolo. Chiar mai sus de Craster.

Lena

Când mi-a dat drumul din portbagaj, și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău, Lena, dar ce puteam să fac?

Am început să râd, mi-a zis să tac, dar avea pumnii strânși și-am crezut că urma să mă pocnească iar, așa că am tăcut.

Eram la o casă de lângă mare — doar una, solitară, chiar pe marginea falezei stâncoase —, cu grădină și zid și afară cu o masă ca de terasă de cârciumă. Casa părea închisă, nu era nimeni în preajmă. De unde eram nu vedeam nicio altă clădire în jur, doar un drum de țară care trecea pe lângă casă, nici măcar unul ca lumea, asfaltat. Nu auzeam nimic, nici zgomot de trafic, nimic, doar pescărușii și valurile spărgându-se pe stânci.

— N-are sens să țipi, spuse de parcă-mi citise gândurile.

Apoi mă apucă de braț și mă duse la masa de afară și-mi dădu un șervețel să mă șterg la gură.

— O să fii bine, spuse.

— O să fiu? am întrebat, dar el se mulțumi să-și ferească privirea.

Am stat mult așa, unul lângă altul, el cu mâna pe antebrațul meu, dar slăbind treptat strânsoarea pe măsură ce i se calma respirația. Nu mi-am tras brațul. N-avea rost să mă opun. Nu încă. Eram speriată, picioarele-mi tremurau ca gelatina sub masă și nu reușeam să le fac să se oprească. Dar adevărul era că aveam senzația că ăsta era un lucru bun, mă ajuta. Mă simțeam puternică, așa cum mă simțisem când m-a găsit în casă și ne-am luptat. OK, mă rog, a

câștigat, dar numai pentru că nu m-am repezit din prima să-i dau lovitura de grație, numai pentru că nu eram sigură ce înfruntam. Aia a fost doar prima rundă. Dacă credea că m-a învins, o să aibă parte de-o surpriză.

Dacă ar ști ce simt, prin ce-am trecut, nu cred că m-ar ține de braț. Cred că ar fugi unde-ar vedea cu ochii, ca să scape cu viață.

M-am mușcat tare de buză. Am simțit sânge proaspăt pe limbă și mi-a plăcut. Era o senzație plăcută. Îmi plăcea gustul metalic, îmi plăcea să simt sânge în gură, să am cu ce-l scuipa. La momentul potrivit. Aveam să-i pun o groază de-ntrebări, dar nu știam cu ce să-ncep, așa că am zis:

— De ce-ai păstrat-o?

A trebuit să fac eforturi uriașe ca să-mi păstrez vocea, să n-o las să se frângă sau să tremure sau să piară sau să-i indice că eram speriată. N-a zis nimic, așa că am întrebat iar:

— De ce i-ai păstrat brățara? De ce n-ai aruncat-o pur și simplu? Sau nu i-ai lăsat-o pe mână? De ce-ai luat-o?

Îmi dădu drumul la braț. Nu se uita la mine, privea țintă către mare.

— Nu știu, spuse obosit. Sincer să fiu, habar n-am de ce-am luat-o. Ca un fel de asigurare, cred. M-am agățat de ce-am putut. Să am ceva contra cuiva...

Se opri brusc și închise ochii. Nu înțelegeam ce zicea, dar am simțit că se ivise o ocazie. M-am îndepărtat foarte puțin. Apoi un pic mai mult. Deschise iar ochii, dar nu făcu nimic, continua doar să se uite țintă la apă, cu fața lipsită de expresie. Părea epuizat. Înfrânt. De parcă nu-i mai rămăsese nimic pe lume. M-am tras înapoi pe bancă. Puteam să fug.

În ape adânci

La nevoie, sunt foarte iute. Am aruncat o privire în spate, către drumul din spatele casei. Aș avea o șansă solidă să scap de el dacă aș traversa drumul, aș sări zidul de piatră și-aș lua-o peste câmp. Dacă aș face asta, n-ar putea să mă urmărească cu mașina și-aș putea să scap.

N-am făcut-o. Cu toate că știam că putea fi ultima mea șansă, am rămas pe loc. Dacă aveam de ales, mi-am spus, mai bine mor după ce aflu ce s-a întâmplat cu mama decât să trăiesc și să mă-ntreb tot restul vieții, fără să știu vreodată. Nu cred c-aș putea îndura asta.

M-am ridicat în picioare. Nu s-a mișcat, doar m-a urmărit cum am ocolit masa și m-am așezat în fața lui, obligându-l să se uite la mine.

— Știi că am crezut că m-a părăsit? Mama. Când au găsit-o și-au venit să-mi spună, am crezut că a fost alegerea ei. Am crezut că a ales să moară fiindcă se simțea vinovată pentru ce se întâmplase cu Katie ori fiindcă îi era rușine din cauza asta... nu știu. Pur și simplu fiindcă apa avea putere mai mare asupra ei decât mine.

Nu spuse nimic.

— Asta am crezut!

Am țipat din toate puterile și el a tresărit violent.

— Am crezut că m-a abandonat! Tu pricepi ce-am simțit? Și acum descopăr că n-a fost așa. Că n-a ales nimic. Tu ai luat-o. Tu mi-ai luat-o, așa cum ai luat-o pe Katie.

Îmi zâmbi. Mi-am adus aminte cum credeam noi pe vremuri că era frumos și asta mi-a întors stomacul pe dos.

— Nu ți-am luat-o pe Katie, Katie nu era a ta, Lena. Era a mea.

Îmi venea să zbier la el, să-i zgârii fața cu unghiile. Nu

În ape adânci

era a ta! Nu era! Nu era! Mi-am înfipt unghiile în mâini cât de tare am putut, mi-am mușcat limba până am simțit iar gust de sânge și l-am ascultat cum se justifica.

— Niciodată nu m-am considerat genul de persoană care s-ar îndrăgosti de-o puștoaică. Niciodată. Credeam că astfel de oameni sunt ridicoli. Ratați bătrâni și jalnici care nu puteau să aibă o femeie de vârsta lor.

Am început să râd:

— Exact, am spus. Aveai dreptate.

— Nu, nu, clătină din cap. Nu-i adevărat. Nu e. Uită-te la mine. Nu mi-a fost niciodată greu să cuceresc femei. Se dau la mine tot timpul. Te îndoiești acum, dar ai văzut și tu. Ce naiba, ai făcut-o și tu.

— Ba nu!

— Lena...

— Tu chiar crezi că te-am vrut? *Visezi!* Era un joc, era...

M-am oprit. Cum să explici așa ceva unui bărbat ca el? Cum îi explici că n-avea nicio legătură cu el, ci numai cu tine? Că — cel puțin în cazul meu — era vorba despre mine și Katie și despre ce puteam face împreună. Oamenii cărora le-o făceam puteau fi oricine. Nu contau.

— Tu ai idee cum e să arăți cum arăt eu? l-am întrebat. Adică, știi că te crezi sexy sau mai știi eu cum, dar habar n-ai cum e să fii ca *mine*. Ai idee cât de ușor e pentru mine să conving oamenii să facă ce vreau eu, să-i fac să se fâstâcească? Nu trebuie decât să mă uit la ei într-un anume fel sau să stau aproape de ei, ori să-mi bag degetele în gură și să le sug și gata, se-nroșesc sau se excită sau mai știi eu ce. Asta-ți făceam și ție, cretinule. Făceam mișto de tine. Nu

În ape adânci

te *voiam!*

Pufni și scoase un mic hohot de râs, șovăitor.

— Dacă zici tu, Lena. Și-atunci *ce voiai?* Când ai amenințat că ne trădezi, când te-ai apucat să zbieri ca să te audă maică-ta... *ce voiai?*

— Voiam... voiam...

Nu-i puteam spune *ce voiam*, pentru că vreau ca lucrurile să fie din nou ca înainte. Voiam să ne întoarcem la vremurile când eu și Katie eram mereu împreună, când ne petreceam așa fiecare oră din fiecare zi, înotam în râu și nu se uita nimeni la noi și trupurile noastre ne aparțineau. Voiam să ne întoarcem la vremurile dinainte să inventăm jocul ăla, dinainte să ne dăm seama *ce puteam face*. Dar asta doream numai *eu*. Nu și Katie. Lui Katie îi *plăcea* să fie privată. Pentru ea, jocul nu era doar joc, era mai mult. La început, când am aflat prima dată și ne certam pe tema asta, mi-a zis: „Nu știi *ce-nseamnă*, Lena. Ți dai seama? Să ajungă cineva să te dorească așa de mult, încât să riște totul pentru tine — adică *totul*. Slujba, relația, *libertatea*. Nu înțelegi cum e“.

Simțeam privirea lui Henderson și aștepta să spun ceva. Voiam să găsesc o cale să-i spun, să-l fac să înțeleagă că pe ea o excita nu doar el, ci și puterea pe care-o avea asupra lui. Mi-ar fi plăcut să-i pot spune asta, să-i șterg de pe mușchi expresia aia care spunea că el a cunoscut-o și eu nu, nu cu adevărat. Dar nu-mi găseam cuvintele și oricum nu era aia realitatea, nimeni nu putea nega că-l iubise cu adevărat.

Aveam o durere în spatele ochilor, o înțepătură acută care m-a avertizat că eram cât pe ce să plâng iar, așa că m-am uitat în pământ, fiindcă nu voiam să-mi vadă

În ape adânci

lacrimile și-atunci am văzut pe jos, chiar între tălpile mele, un cui. Era unu' lung, de cel puțin opt-zece centimetri. Mi-am mutat ușor piciorul ca să-i acopăr vârful și-am apăsat ca să ridic din țărână celălalt capăt.

— Te rodea gelozia, Lena, spuse Henderson. Țta-i adevărul, nu? Întotdeauna ai fost geloasă. Cred că erai geloasă pe amândoi, așa-i? Pe mine, fiindcă ea m-a ales pe mine, și pe ea, fiindcă eu am ales-o pe ea. Niciunul dintre noi nu te-a vrut. Așa că ne-ai făcut să plătim. Tu și maicăta...

L-am lăsat să vorbească, l-am lăsat să-și scuipe mizeriile halucinante și nici nu mi-a păsat că se înșela atât de tare în legătură cu tot, fiindcă nu mă puteam concentra decât la vârful cuiului, pe care-l ridicasem cu talpa. Mi-am băgat mâna sub masă. Mark se opri din vorbă.

— N-ar fi trebuit niciodată să fii cu ea, am spus.

Mă uitam în spatele lui, peste umărul lui, încercând să-i distrag atenția.

— Știi asta. Trebuie să știi asta.

— M-a iubit și am iubit-o din toată inima.

— Ești adult! am spus cu ochii tot la spațiul din spatele lui.

Și a mers: și-a aruncat o secundă privirea în spate și mi-am coborât brațul mai jos printre picioare și-am întins degetele. Cu metalul rece în pumn m-am îndreptat de spate și m-am pregătit.

— Chiar crezi că are vreo importanță ce simțea pentru ea? Erai profesorul ei. Ești de două ori mai bătrân ca ea. Tu erai cel care ar fi trebuit să se comporte corect.

— M-a iubit, spuse iar, abătut.

Patetic.

— Era prea tânără pentru tine, am spus, strângând tare cuiul în pumn. Era prea *bună* pentru tine.

M-am repezit, dar n-am fost destul de iute. Când am tâșnit în picioare, m-am lovit cu mâna de dosul mesei, am întârziat o secundă. Mark s-a aruncat spre mine, m-a înșfăcat de brațul stâng și l-a smucit cât a putut de tare, trăgându-mă peste masă.

— Ce faci?

Sări în picioare fără să-mi dea drumul și mă trase-ntr-o parte ca să-mi răsucească brațul la spate. Am scos un țipăt de durere.

— Ce faci? strigă împingându-mi brațul mai sus și desfăcându-mi pumnul. Îmi luă cuiul din mână și mă mpinse-n jos, pe masă, cu mâna în părul meu, peste mine cu totul. Am simțit ascuțișul metalic cum îmi trece apăsat peste beregată și greutatea lui peste mine, exact așa cum trebuie s-o fi simțit ea când erau împreună. Voma mi se urca în gât. Am scuipat-o și-am zis:

— Era prea bună pentru tine! Era prea bună pentru tine!

Am spus asta la nesfârșit, până m-a strivit, scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Jules

Un clinchet. Clic și şuier, clic și şuier, apoi:

— Aha, iată-te. Am intrat singură, sper că nu te deranjează.

Bătrâna — cea cu păr mov și dermatograf negru, care se dă clarvăzătoare, se târșâie prin oraș scuipând și blestemând oamenii, cea pe care-o văzusem doar cu o zi mai devreme certându-se cu Louise în fața casei — stătea pe bancheta de la geam legănându-și gleznele umflate.

— Ba mă deranjează! am spus tare, încercând să nu-i arăt că-mi fusese frică și că — în mod absolut prostesc și ridicol — și acum îmi era frică de ea. Mă deranjează rău! Ce cauți aici?

Clic și şuier, clic și şuier. Bricheta — bricheta de argint gravată cu inițialele lui Libby — era la ea în mână.

— Aia-i... De unde o ai? Aia-i bricheta lui Nel!

Clătină din cap.

— Ba da! Cum ai pus mâna pe ea? Ai fost în casa asta, ai luat lucruri de aici? Ai...

Flutură spre mine o mână grasă, plină de bijuterii stridente.

— Dar, liniștește-te, poți?

Îmi aruncă un zâmbet maroniu, murdar.

— Ia loc. Ia loc, Julia.

Arată către fotoliul din fața ei:

— Vino lângă mine.

Am fost atât de uluită, că m-am supus. Am traversat încăperea și m-am așezat în fața ei, în timp ce se foia pe banchetă.

În ape adânci

— Nu-i prea confortabilă chestia asta, nu? Nu i-ar strica mai multă umplutură. Deși unii ar zice că am eu destulă umplutură la purtător!

Chicoti la propria glumă.

— Ce vrei? am întrebat-o. De ce ai bricheta lui Nel?

— Păi nu, nu-i a lui *Nel*, vezi? Uite-aici, zise și arătă către gravură. Vezi? *LS*.

— Da, știu. *LS*, Libby Seeton. Dar, hai să fim serioși, n-a fost cu adevărat a lui Libby. Nu cred că produceau tipul ăla de brichetă în secolul al șaptesprezecelea.

Nickie chicoti.

— Nu-i a lui Libby! Ai crezut că *LS* venea de la Libby? Nu, nu, nu. Bricheta asta era a lui Lauren. Lauren Townsend. Lauren fostă-Slater.

— Lauren Slater?

— Exact! Lauren Slater, aceeași cu Lauren Townsend. Bătrâna inspectorului nostru detectiv.

— Mama lui Sean?

Mă gândeam la băiatul care urca treptele, la băiatul de pe pod.

— Lauren aia din poveste e mama lui Sean Townsend?

— Corect. Isuse, ești cam înceată, așa-i? Și nu e deloc o poveste, nu? Nu e doar o poveste. Lauren Slater s-a măritat cu Patrick Townsend. Avea un fiu pe care-l iubea ca pe ochii din cap. Toate bune și frumoase. Numai că atunci, dacă e să ne luăm după polițai, s-a dus și și-a făcut felul!

Se aplecă în față și rânji la mine.

— Nu-i chiar plauzibil, așa-i? Am zis-o atunci, normal, dar pe mine nu m-ascultă nimeni.

Să fi fost Sean cu adevărat acel băiat? Cel de pe trepte,

În ape adânci

care și-a văzut mama căzând sau nu a văzut-o, în funcție de sursa pe care alegeai s-o crezi? Să fi fost adevărat, nu doar o invenție de-a ta, Nel? Lauren era cea cu adulterul, cea care bea prea mult, dezvățată, mama denaturată. Nu asta era povestea ei? Lauren a fost cea pe pagina căreia ai scris: *Beckford nu e un epicentru al sinuciderilor. Beckford e un loc unde te descotorosești de femeile nesupuse. Ce anume încercai să-mi spui?*

Nickie continua să vorbească:

— Vezi, spuse împungând un deget spre mine. Asta e. Nimeni nu m-ascultă. Stai acolo, eu sunt chiar în fața ta și nici măcar nu mă ascuți.

— Ascult, pe cuvânt. Doar că... nu înțeleg.

Își drese glasul ostentativ:

— Păi, dacă ai asculta, ai înțelege. Bricheta asta — clic, șuier — a fost a lui Lauren, da? Trebuie să-ți pui întrebarea de ce-o are soră-ta sus, printre lucrurile ei?

— Sus? Deci *ai fost* în casă! Tu ai luat-o, tu... *tu* ai fost? Ai fost în baie? Ai scris ceva pe oglindă?

— Ascultă-mă!

Se ridică greu în picioare.

— Nu-ți bate capu' cu asta, nu contează.

Făcu un pas spre mine, aplecându-se-n față și deschise iar cu un clic bricheta, și flacăra ei licări între noi. Mirosea a cafea arsă și trandafiri trecuți. M-am lăsat pe spate, ca să mă-ndepărtez de mirosul ăla de femeie bătrână.

— Știi ce-a făcut cu asta? spuse.

— Ce-a făcut cine? Sean?

— Nu, proasto!

Își dădu ochii peste cap și se chinui să se cocoate iar pe

În ape adânci

banchetă, care pârâi dureros sub ea.

— Patrick! Bătrânul. Crede-mă că n-a folosit-o ca să-și aprindă țigările. După ce-a murit nevastă-sa, i-a luat toate lucrurile — toate hainele, picturile și tot ce avea ea —, le-a dus în spatele casei și le-a dat foc. A ars tot. Iar pe asta — păcăni bricheta ultima oară — a folosit-o ca să aprindă focul.

— Bine, am zis pierzându-mi răbdarea, dar tot nu pricep. De ce era la Nel? Și de ce-ai luat-o tu?

— Întrebări, întrebări, spuse Nickie zâmbind. Mă rog, cât despre de ce *am* luat-o, păi aveam nevoie de ceva al ei, nu? Ca să pot vorbi ca lumea cu ea. Îi auzeam vocea limpede cristal, dar... știi cum e. Uneori vocile sunt reduse la tăcere, nu?

— Chiar nu știu nimic despre asta, am spus cu răceală.

— Aaaaaa, ia uite! Nu mă crezi? Că tu n-ai vorbit niciodată cu morții, nu?

Râse c-un aer atotștiutor și pielea de pe cap mi se făcu de găină.

— Aveam nevoie de ceva ca s-o invoc. Ia!

Îmi întinse bricheta.

— Ia-o înapoi. Puteam s-o vând, nu? Aș fi putut să iau tot felu' de chestii și să le mărit — soră-ta avea lucruri scumpe, așa-i? Bijuterii și alte alea? Da' n-am făcut așa ceva.

— Ești foarte amabilă.

Rânji.

— Întrebarea următoare: de ce era bricheta la soră-ta? Păi, nu sunt prea sigură.

Am cedat iritării care mă încerca:

— Pe bune? am mârâit. Parcă puteai vorbi cu spiritele, nu? Parcă ăsta era talentul tău.

În ape adânci

M-am uitat prin cameră.

— E aici? De ce n-o întrebi direct?

— Crezi că-i așa simplu? spuse, jignită. Am încercat s-o chem, dar a amuțit.

N-aș fi zis.

— Nu-i nevoie să fii fițoasă. Încerc doar să te-ajut. Încerc doar să-ți spun...

— Păi, *spune*, hai! am repezit-o. Spune ce-ai de spus!

— Stai cuminte, spuse cu buza de jos împinsă în afară și gușa tremurând. *Asta* făceam, dacă ai asculta. Bricheta e a lui Lauren și Patrick a fost ultimul care-a avut-o. Și asta contează. Nu știu de ce-o avea Nel, dar faptul c-o avea, aici e șmecheria, pricepi? Poate-a luat-o de la el, poate i-a dat-o el. Oricum, asta e chestia importantă. Lauren e cea importantă. Toate astea — Nel a ta — n-au de-a face cu biata Katie Whittaker sau cu neghiobu' ăla de profesor, sau cu mama lu' Katie, cu nimic din toate astea. Au de-a face cu Lauren și Patrick.

Mi-am mușcat buza.

— Ce are asta de-a face cu ei?

— Păi...

Se foi pe banchetă.

— Scria poveștile despre ei, nu? Și și-a luat povestea de la Sean Townsend, fiindcă, la urma urmelor, se presupune că el a fost martor, nu? Așa că a crezut că spunea adevărul, n-avea de ce să nu-l creadă, nu?

— Și de ce n-ar fi spus *el* adevărul? Adică, spui că Sean a mințit în legătură cu ce s-a întâmplat cu mama lui?

Strânse din buze.

— L-ai cunoscut pe bătrân? E un diavol, și nu în sensul

bun.

— Deci Sean a mințit despre cum a murit maică-sa, fiindcă îi e frică de taică-su?

Nickie ridică din umeri.

— Nu pot fi sigură. Dar uite ce știu: povestea pe care-a auzit-o Nel — prima versiune, cea în care Lauren fuge noaptea, iar soțul și fiul aleargă după ea — nu era adevărată. I-am zis asta. Fiindcă, vezi tu, Jeannie a mea — adică sorămea — era pe-aici la vremea aia. A fost acolo. În noaptea aia...

Brusc, își înfundă mâna în haină și începu să cotrobăie pe-acolo.

— Chestia e — spuse ea — că i-am zis lui Nel a ta povestea lu' Jeannie a noastră, iar Nel a scris-o.

Scoase un snop de hârtii. Am întins mâna după ele, dar Nickie le trase spre ea.

— Stai așa. Trebuie să înțelegi că asta — flutură paginile către mine — nu e toată povestea. Deși i-am spus toată povestea, n-a vrut s-o scrie pe toată. Încăpățânată femeie, soră-ta. Unul dintre motivele pentru care am plăcut-așa de mult. Atunci am avut noi mica noastră divergență.

Se sprijini de spătar bălăngănindu-și și mai vârtos picioarele.

— I-am zis de Jeannie, care era polițistă când a murit Lauren.

Tuși tare.

— Jeannie nu credea că s-a dus în apă fără să i se dea un brânci, fiindcă se mai petreceau și multe alte lucruri, pricepi? Știa că bărbatul lui Lauren era o bestie, o pocnea și mânca rahat despre ea cum că se întâlnea cu nu știu ce

În ape adânci

fercheș la casa lui Anne Ward, cu toate că nimeni nu văzuse vreodată nici picior din omu' ăla. Ăla trebuia să fie motivul, pricepi? Ăla cu care se prostea plecase și-o lăsase, iar ea, supărată din cauza asta, a sărit.

Nickie flutură o mână spre mine.

— Tâmpenii. Cu un copil de șase ani acasă? Tâmpenii.

— Păi, de fapt, cred că depresia e o problemă complicată...

— Pfffff! mă reduse la tăcere cu o nouă fluturare de mână. N-a existat niciun *fercheș*. Niciunul pe care să-l fi văzut vreodată cineva de pe-aici. Ai putea s-o întrebi pe Jeannie a mea despre asta, numa' că-i moartă și-ngropată. Și știi cine i-a făcut felu', da?

Când se opri în sfârșit din vorbit, am auzit șoapta apei.

— Vrei să spui că Patrick și-a omorât nevasta și Nel știa asta? Zici că a scris asta?

Nickie țâțâi enervată:

— Nu! Asta-ți zic! A scris *niște* chestii, dar nu și *alte* chestii și aici n-am căzut de acord, fiindcă n-avea nicio problemă să scrie chestiile pe care mi le-a spus Jeannie când era încă vie, dar nu și lucrurile pe care Jeannie mi le-a spus când era moartă. N-are nicio noimă!

— Păi...

— Nicio noimă. Dar tu trebuie să asculți. Și, dacă n-o să mă asculți — spuse repezind foile către mine —, atunci ascult-o pe soră-ta. Fiindcă el le-a omorât. Într-un fel sau altul. Patrick Townsend i-a făcut felul lui Lauren și i-a făcut felul lui Jeannie a noastră și, dacă nu mă-nșel, și lui Nel, ca să știi.

Bulboana Înecaților

Lauren, din nou, 1983

Lauren ieși din căsuța lui Anne Ward. Zilele astea se ducea acolo din ce în ce mai des — era o liniște pe care nu o mai regăsea nicăieri în Beckford. Simțea o stranie legătură cu biata Anne. Și ea era prizonieră într-o căsnicie lipsită de iubire cu un bărbat care n-o putea suporta. Aici, Lauren putea să fumeze, să înoate și să citească fără să fie deranjată de nimeni. De obicei.

Într-o dimineață, văzu două femei ieșite la plimbare. Le recunosc: Jeannie, o polițistă voinică cu față rumenă, și sora ei, Nickie, cea care vorbea cu morții. Lui Lauren îi plăcea de Nickie. Era amuzantă și părea să fie un om bun. Chiar dacă era o escroacă.

Jeannie o strigă și Lauren le făcu din mână fără chef, sperând că asta avea să le țină la distanță. În mod normal ar fi stat de vorbă cu ele. Dar avea fața distrusă și n-avea niciun chef să ofere explicații.

Se duse să înoate. Era conștientă că făcea niște lucruri pentru ultima dată: o ultimă plimbare, o ultimă țigară, un ultim sărut pe fruntea palidă a fiului ei, o ultimă baie în râu (penultima). Când alunecă sub apă se întrebă dacă așa o să fie, dacă o să simtă ceva. Se întrebă unde-i dispăruse toată puterea de a lupta.

Jeannie a fost cea care-a ajuns prima la râu. Era la secție și privea furtuna când a sosit apelul: Patrick Townsend, panicat și incoerent, urla în stație ceva despre soția lui. Despre soția lui și Bulboana Înecaților. Când Jeannie a ajuns acolo, băiețelul

În ape adânci

era sub copaci, cu capul pe genunchi. La început a crezut că dormea, dar când el a ridicat capul văzu că avea ochii mari și negri.

— Sean, spuse ea, scoțându-și haina și înfășurând-o în jurul lui.

Era alb-vinețiu și tremura ca varga, cu pijamalele ude leoarcă și piciorușele desculțe pline de noroi.

— Ce s-a întâmplat?

— Mami e în apă, spuse el. Eu trebuie să stau aici până se întoarce el.

— Cine? Tatăl tău? Unde e tata?

Sean își scoase din haină un braț slăbuț și arătă în spatele ei, iar Jeannie îl văzu pe Patrick târându-se pe mal, cu respirația întretăiată de suspine și chipul schimonosit de durere.

Jeannie se duse la el.

— Domnule, am... ambulanța e pe drum. Ajunge în patru minute...

— Prea târziu, spuse Patrick clătinând din cap. Am ajuns prea târziu. S-a dus.

Ajunseră și ceilalți: paramedici, polițiști și unul sau doi detectivi cu experiență. Sean se ridicase în picioare: cu haina lui Jeannie pe el ca o mantie, se agăța de tatăl lui.

— Puteți să-l duceți acasă, îi spuse lui Jeannie unul dintre detectivi.

Băiețelul începu să plângă:

— Nuuu! Vă roog! Nu vreau să mă duc!

Patrick spuse:

— Jeannie, poți să îl iei la tine, te rog? E speriat și nu vrea să se ducă acasă.

Patrick îngenunche în noroi, își luă fiul în brațe,

În ape adânci

sprijinindu-i capul în palmă și-i șopti la ureche. Când se ridică, copilul părea dintr-odată calm și docil. Își strecură mânuța în mâna lui Jeannie și merse pe lângă ea cu pași mici, fără să se mai uite înapoi.

Înapoi în apartamentul ei, Jeannie îl scoase pe Sean din hainele ude. Îl înfășură într-o pătură și-i făcu pâine prăjită cu brânză. Sean mâncă tăcut și atent, aplecându-se deasupra farfuriei ca să nu facă firimituri. Când termină, întrebă:

— Mama o să se facă bine?

Jeannie își făcu de lucru cu strânsul farfuriilor.

— Te-ai încălzit destul, Sean? îl întrebă.

— Sunt bine.

Jeannie făcu ceai și puse câte două bucăți de zahăr în fiecare cană.

— Sean, nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă, iar el scutură din cap. Nu? Cum ai ajuns la râu? Erai tare plin de noroi.

— Ne-am dus cu mașina, dar am căzut pe potecă, spuse.

— Aha. Deci tata te-a dus acolo? Sau mama?

— Ne-am dus toți, împreună, spuse Sean.

— Toți trei?

Fața lui Sean se boți.

— Era furtună când m-am trezit, era mult zgomot și din bucătărie se auzeau sunete ciudate.

— Ce fel de sunete ciudate?

— Cum... cum face un câine când e trist.

— Ca un schelălăit?

Sean aprobă din cap.

— Dar nu avem câine, fiindcă n-am voie. Tata spune că

În ape adânci

n-o să am grijă ca lumea de el și-o să fie tot treaba lui.

Sorbi din ceai și se șterse la ochi.

— N-am vrut să fiu singur, era furtună. Așa că tata m-a pus în mașină.

— Și mama?

Se încruntă.

— Păi... era în râu și eu trebuia să aștept sub copaci. N-am voie să vorbesc despre asta.

— Cum adică, Sean? Cum adică n-ai voie să vorbești despre asta?

A scuturat din cap, a ridicat din umeri și n-am mai scos niciun cuvânt.

Sean

Howick. Lângă Craster. Trecutul nu neapărat se repeta, ci se juca cu mine. Nu e departe de Beckford, la puțin peste o oră cu mașina, dar nu mă duc niciodată acolo. Nu mă duc la plajă, nici la castel, nu m-am dus niciodată să mănânc vestitele scrumbii afumate de la celebra afumătoare. Era chestia mamei, dorința ei. Tata nu m-a dus niciodată și acum nu mă duc nici eu.

Când Tracey mi-a spus unde era casa, unde trebuia să mă duc, m-a tulburat. M-am simțit vinovat. M-am simțit așa cum mă simțeam de câte ori mă gândeam la promisiunea mamei pentru ziua mea, pe care-o respinsesem în favoarea Turnului Londrei. Dacă n-aș fi fost atât de nerecunoscător, dacă aș fi zis că voiam să merg cu ea la plajă, la castel, oare ar fi rămas? Lucrurile ar fi stat altfel?

Acea călătorie ce n-a fost să fie a rămas unul dintre numeroasele subiecte care mi-au ocupat mintea după moartea mamei, când toată ființa mea era mistuită de nevoia de a construi o lume nouă, o realitate alternativă în care ea nu avea de ce să moară. Dacă am fi mers la Craster, dacă mi-aș fi făcut curat în cameră când mi se spunea, dacă nu mi-aș fi murdărit noul ghiozdan când am fost să înot în jos pe râu, dacă l-aș fi ascultat pe tata și nu aș fi fost așa de obraznic. Sau, mai târziu, m-am întrebat dacă poate ar fi trebuit să *nu ascult* de tata, poate ar fi trebuit să *nu fiu cuminte*, poate-ar fi trebuit să rămân treaz în noaptea aia, în loc să mă duc la culcare. Poate aș fi reușit s-o conving să nu se ducă.

Niciunul dintre scenariile mele alternative n-a ajutat la

În ape adânci

nimic și, în cele din urmă, niște ani mai târziu, am ajuns să înțeleg că n-aș fi putut face nimic. Fiindcă ce voia mama nu era ca *eu* să fac ceva, ci altcineva să facă sau să nu facă ceva: voia ca bărbatul pe care-l iubea, cu care se întâlnea în secret, cel cu care-l trăda pe tata, să n-o părăsească. Bărbatul ăsta era nevăzut, nenumit. Era o fantomă, fantoma noastră — a mea și-a tatei. El ne-a oferit motivul, ne-a ușurat puțin povara: *n-a fost vina noastră*. (Era a lui sau a ei, a lor, împreună, a mamei mele trădătoare și a amantului ei. Noi am făcut tot ce-am putut, ea nu ne-a iubit destul.) Ne-a oferit o cale de a ne da jos din pat dimineața, o cale de a ne continua viața.

Și-apoi a apărut Nel.

Când a venit prima dată la noi acasă, îl căuta pe tata. Voia să discute cu el despre moartea mamei. În ziua aia, niciunul nu era acasă, așa că a vorbit cu Helen, care a expediat-o repede. Nu numai că Patrick n-o să vorbească cu tine, i-a spus Helen, dar nici n-o să fie încântat de intruziune. La fel și Sean, ca noi toți. E o chestiune personală, a spus Helen, și aparține trecutului.

Nel a ignorat-o și l-a abordat oricum pe tata. Reacția lui a intrigat-o. Nu s-a înfuriat, așa cum probabil se aștepta; nu i-a spus că era un subiect prea dureros ca să-l discute, că nu putea îndura să re trăiască totul. I-a spus că nu avea despre ce discuta. Nu s-a întâmplat nimic. Asta i-a zis. Nu s-a întâmplat nimic.

Așa că, în cele din urmă, a venit la mine. Era în toiul verii. Avusesem o ședință la secția din Beckford și când am ieșit am găsit-o rezemată de mașina mea. Era îmbrăcată cu o rochie așa de lungă că mătura pe jos cu ea, picioarele bronzate erau încălțate în sandale din piele și la degetele de

În ape adânci

la picioare avea o ojă albastru intens. O mai văzusem înainte prin oraș, o remarcasem — era frumoasă, era greu s-o ignori. Dar niciodată n-o văzusem de aproape. Nu-mi dădusem seama cât de verzi îi erau ochii, care îi dădeau un aer cu totul aparte. De parcă nu era de pe lumea asta, sigur nu din locul ăsta. Era, de departe, mult prea exotică.

Mi-a spus ce-i zisese tata, că *nu s-a întâmplat nimic*, apoi m-a întrebat: „Așa considerați și dumneavoastră?” I-am spus că nici el nu credea asta, n-a vrut să spună că nu se întâmplase nimic. Voia doar să spună că noi nu vorbim despre asta, că făcea parte din trecut. Lăsasem trecutul în urmă.

— Păi, normal, a spus zâmbindu-mi. Și înțeleg, dar vedeți, lucrez la un proiect, o carte și poate și o expoziție și am...

— Nu, i-am spus. Adică, știu ce faceți, dar eu... noi nu putem să ne asociem cu așa ceva. E rușinos.

S-a tras puțin înapoi, dar nu i-a dispărut zâmbetul.

— *Rușinos?* Ce epitet bizar! Ce anume e așa de rușinos?

— E rușinos pentru noi, am zis. Pentru el.

(Pentru noi sau pentru el, nu-mi mai amintesc exact cum am zis.)

— Ah.

Zâmbetul i s-a topit și părea alarmată, îngrijorată.

— Nu. Nu e... nu. Nu e rușinos. Nu cred că mai gândește cineva așa în zilele noastre, nu?

— *El*, da.

— Vă rog, nu vreți să vorbiți cu mine?

Probabil că i-am întors spatele, căci și-a pus mâna pe

În ape adânci

brațul meu. M-am uitat în jos și i-am văzut inelele de argint de pe degete, brățara de la încheietură și oja albastră sărită de pe unghii.

— Vă rog, domnule Townsend. Sean. Îmi doresc de foarte mult timp să vorbim despre asta.

Zâmbea din nou. După cum mi s-a adresat, direct și intim, mi-a fost imposibil s-o refuz. Atunci am știut că am dat de belea, că *ea* era aceea, genul de belea pe care-o așteptasem toată viața.

Am fost de acord să-i spun ce-mi aminteam despre noaptea în care murise mama. I-am spus că ne vedem la ea, la Casa Morii. Am rugat-o să păstreze discreția asupra întâlnirii, fiindcă s-ar supăra tata și soția mea. A tresărit puțin la partea cu *soția*, apoi a zâmbit iar și în clipa aceea am știut amândoi ce va urma. Prima dată când m-am dus să vorbesc cu ea, n-am vorbit deloc.

Așa că a trebuit să mă întorc. Mă tot duceam înapoi la ea și tot nu vorbeam. Petreceam cu ea o oră sau două, dar când plecam parcă trecuseră zile. Uneori îmi făceam griji că m-a luat valul și-am pierdut noțiunea timpului. Mi se mai întâmplă uneori. Tata spune că *mă absentez*, de parcă ar fi ceva ce fac cu bună știință, ceva ce pot controla, dar nu-i așa. Am făcut asta dintotdeauna, din copilărie: acum sunt prezent, în clipa următoare nu mai sunt. Nu o fac dinadins. Uneori îmi dau seama când alunec din realitate și reușesc să mă trag înapoi — m-am învățat acum în urmă cu mulți ani: îmi ating cicatricea de la încheietură. De obicei funcționează. Nu întotdeauna.

N-am apucat să-i spun povestea, nu la început. Insista, dar am descoperit cu mare încântare cât de ușor era de

În ape adânci

distras de la subiect. Îmi imaginam că se îndrăgostea de mine și că am putea pleca, ea cu Lena și cu mine, să ne dezrădăcinăm din locul acela, să plecăm din țară. Îmi imaginam că o să am, în sfârșit, voie să uit. Îmi imaginam că Helen n-o să plângă după mine, că avea să treacă repede la cineva care să se potrivească mai bine cu virtutea ei de nezdruncinat. Îmi imaginam că tata o să moară în somn.

A scos de la mine povestea, puțin câte puțin, fir cu fir, și mi-a fost clar că era dezamăgită. Nu era povestea pe care voia s-o audă. Voia mitul, povestea de groază, îl voia pe băiețelul care-a văzut. Atunci mi-am dat seama că abordarea tatei a fost pentru ea aperitivul. Eu trebuia să fiu felul principal. Eu urma să fiu sufletul proiectului ei, fiindcă pentru ea așa începuse: cu Libby, apoi cu mine.

M-a făcut să-i spun lucruri pe care nu voiam să i le spun. Știam că ar trebui să mă opresc, dar nu puteam. Știam că eram înghițit de ceva din care n-aveam să pot ieși. Știam că deveneam nesăbuit. Nu ne-am mai întâlnit la Casa Morii, începea vacanța școlară și Lena era deseori acasă. Ne duceam la căsuță, știam că era riscant, dar nu existau camere de hotel pe care să le putem închiria, și unde altundeva ne-am fi putut duce? Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ar trebui să nu mă mai văd cu ea; pe atunci mi se părea imposibil.

Tata își face plimbarea în zori, habar n-am de era acolo în după-amiaza aia. Mi-a văzut mașina; a așteptat printre copaci până a plecat Nel, apoi m-a bătut. Mi-a dat pumni până am căzut pe jos, apoi mi-a dat șuturi în piept și umăr. M-am făcut ghem, protejându-mi capul, cum fusesem învățat. N-am ripostat, știam că o să se oprească atunci când

În ape adânci

se sătura și era sigur că nu mai puteam îndura.

După aceea, mi-a luat cheile și m-a dus acasă. Helen a luat foc: mai întâi și-a îndreptat furia spre tata, pentru bătaie, apoi spre mine, când el i-a explicat motivul. N-o mai văzusem niciodată furioasă, nu așa. Abia când am fost martorul mâniei ei, reci și înfricoșătoare, abia atunci am început să-mi imaginez de ce-ar fi în stare, cum s-ar răzbuna. Mi-o imaginam făcându-și bagajele și plecând, dându-și demisia de la școală, scandalul public, furia tatălui meu. Acela era genul de răzbunare de care-o credeam capabilă. Dar m-am înșelat.

Lena

Am icnit. Am inhalat cât de mult aer am putut și i-am înfipt cotul în coaste. Se crispă, fără să-și slăbească strânsoarea cu care mă ținea jos. Îmi simțeam respirația fierbinte în față și-mi venea să vomit.

— Prea bună pentru tine — ziceam în continuare —, era prea bună pentru tine, prea bună ca să-o atingă unul ca tine, prea bună ca să i-o tragi tu... Ai costat-o *viata*, rahatule ce ești. Nu știu cum poți, cum te trezești în fiecare zi, cum te duci la muncă și cum te uiți în ochii maică-sii...

Trecu acel cui pe gâtul meu, apăsând tare; am închis ochii, pregătindu-mă.

— Habar n-ai cât am suferit, habar n-ai, a spus.

Mă apucă zdravăn de păr și-mi smuci capul pe spate, apoi îmi dădu drumul brusc, de m-am izbit cu forță cu capul de masă și nu m-am mai putut abține. Am început să plâng.

Mark mă eliberă și se ridică. Făcu vreo câțiva pași în spate și apoi ocoli masa ca să mă vadă mai bine. Stătu acolo, privindu-mă, iar eu îmi doream mai mult decât orice să se despice pământul și să mă înghită. Orice, numai să nu mă mai vadă plângând. M-am ridicat în picioare. Hohoteam ca un bebeluș care și-a pierdut suzeta, iar el a început să spună:

— Termină! Termină, Lena, nu mai plânge-așa! Nu mai plânge-așa!

Și era ciudat, fiindcă apoi a început și el să plângă și tot zicea:

— Nu mai plânge, Lena, nu mai plânge.

În ape adânci

M-am oprit. Ne uitam unul la altul, amândoi cu lacrimi și mucii pe față, el tot cu cuiul în mână și-a zis:

— N-am făcut-o eu. Ce crezi tu că am făcut. Nu m-am atins de maică-ta. M-am gândit la asta, m-am gândit să-i fac tot felul de lucruri, dar nu i-am făcut nimic.

— Ba da, am zis. Brățara ei e la tine, tu...

— A venit să vorbim, după ce-a murit Katie. Mi-a spus că trebuia să spun adevărul. De dragul Louisei!

A râs.

— De parcă-i păsa de Louise. De parcă dădea ea doi bani pe cineva! Știu de ce voia să vorbesc. Se simțea *vinovată* că-i băgase idei în cap lui Katie, se simțea vinovată și voia să preia altcineva povara asta. Voia să pună totul în cârca mea, javra egoistă.

Mă uitam cum răsucea cuiul în mâini și mi-am imaginat cum mă reped la el, îl înșfac și i-l înfig în ochi. Aveam gura uscată. Mi-am lins buzele și-aveau gust sărat.

Continua să vorbească.

— Am rugat-o să-mi dea un răgaz. I-am spus că o să vorbesc eu cu Louise, dar aveam nevoie de timp ca să decid ce-i spun, cum să-i explic. Am convins-o.

Se uită la cuiul din mâinile lui, apoi din nou la mine.

— Vezi tu, Lena, nu era nevoie să-i fac ceva. Cea mai bună abordare pentru astfel de femei — ca maică-ta — nu e violența, ci vanitatea lor. Am mai cunoscut femei ca ea, femei mai în vârstă, trecute de treizeci și cinci de ani, a căror frumusețe începe să se ofilească. Vor să se simtă dorite. Duhnesc a disperare de la o poștă. Știam ce trebuie să fac, cu toate că mi se strângea carnea pe mine numai cât mă gândeam. Trebuia s-o aduc de partea mea. S-o farmec. S-o

seduc.

Se opri să-și frece gura cu dosul mâinii.

— M-am gândit că poate-o să-i fac și niște poze. S-o compromit. S-o ameninț că o s-o umilesc public. M-am gândit că poate-atunci o să mă lase-n pace, să jelesc în liniște.

Ridică puțin bărbia.

— Țsta era planul meu. Dar a intervenit Helen Townsend și n-a mai fost nevoie să fac eu nimic.

Aruncase cuiul într-o parte. M-am uitat cum a săltat în iarbă și-a aterizat lângă zid.

— Cum adică? am spus. Ce vrei să spui?

— Țți spun. Jur. Doar că...

Oftă.

— Lena, știi că nu vreau să-ți fac rău. N-am vrut asta niciodată. Am fost nevoit să te lovesc când te-ai repezit la mine, în casă: ce puteam să fac? Dar n-o s-o mai fac. Decât dacă mă obligi. OK?

N-am zis nimic.

— Uite ce vreau să faci. Vreau să te întorci în Beckford, să spui polițiștilor că ai fugit, ai făcut autostopul, treaba ta. Nu mă interesează ce le spui, dar trebuie să le fie clar că ai mințit în privința mea. Că ai inventat totul. Spune-le că erai geloasă, erai scoasă din minți de durere, ori ai inventat totul poate pentru că ești, pur și simplu, o curviștină ranchiunoasă, disperată după atenție, nu-mi pasă ce le spui. Bine? Câtă vreme îi asiguri că ai mințit.

L-am privit cu ochii mijii.

— Și de ce crezi că aș face așa ceva? Pe bune! Ce morții mă-sii m-ar convinge vreodată să fac una ca asta? Și oricum,

În ape adânci

e prea târziu. Josh a vorbit cu ei, nu eu am fost aia care...

— Atunci spune-le că Josh a mințit. Spune-le că tu i-ai zis lui Josh să mintă. Spune-i lui Josh că trebuie să-și retracteze declarațiile, fiindcă, dacă faci asta, nu numai că o să te las să pleci, dar — băgă mâna în buzunarul blugilor și scoase brățara — o să-ți spun ce vrei să știi. Fă chestia asta pentru mine și-ți spun ce vrei să știi.

M-am dus la zid. Eram cu spatele la el și tremuram, știam că putea să mă atace, mă putea anihila dacă voia. Dar nu credeam că voia, de fapt. Vedeam pe fața lui. Voia să fugă. Am mișcat cuiul cu vârful pantofului. Singura întrebare care conta era: aveam de gând să-l las?

M-am întors către el, cu spatele la zid. M-am gândit la toate greșelile tâmpite pe care le făcusem până aici și n-aveam de gând să mai fac încă una. M-am prefăcut speriată, apoi recunoscătoare.

— Promiți?... Mă lași să mă întorc la Beckford?... Te rog, Mark, promiți?

Am făcut-o pe ușurata, pe disperata, pe spășita. L-am păcălit.

S-a așezat și a pus brățara în fața lui, în mijlocul mesei.

— Am găsit-o, spuse direct, iar eu am început să râd.

— Ai găsit-o? Cum adică? Așa... în râu, unde polițiștii au căutat *zile* în șir? Hai, las-o naibii.

Tăcu o secundă, apoi mă privi de parcă mă ura mai mult decât pe oricine pe lume. Ceea ce probabil că era adevărat.

— Mă asculți sau nu?

M-am sprijinit de zid.

— Te-ascult.

În ape adânci

— M-am dus în biroul lui Helen Townsend, spuse. Căutam...

Părea jenat.

— Ceva de-al ei. De-al lui Katie. Voiam... ceva. Ceva ce puteam păstra...

Încerca să-mi stârnească mila. Fără succes.

— Și?

— Căutam cheia de la fișet. M-am uitat în sertarul de la biroul lui Helen și-am găsit-o.

— Ai găsit brățara mamei în biroul doamnei Townsend?

A încuviințat.

— Nu mă întreba cum a ajuns acolo. Dar dacă o purta în ziua aia, atunci...

— Doamna Townsend, am repetat ca proasta.

— Știu că n-are niciun sens.

Numai că avea. Sau putea să aibă. Cu mult efort de imaginație. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că era capabilă de așa ceva. E o cățea bătrână și înțepată, știu, dar nu mi-aș fi imaginat-o niciodată capabilă să facă rău fizic cuiva.

Mark se uita fix la mine.

— Îmi scapă ceva, așa-i? Ce i-a făcut? Lui Helen? Ce i-a făcut maică-ta lui Helen?

N-am spus nimic. Mi-am întors fața. Un nor trecu prin fața soarelui și mi s-a făcut la fel de frig ca în casa lui în dimineața aia, mi-era frig și pe dinafară, și pe dinăuntru, până-n măduva oaselor. M-am dus la masă și-am luat brățara și mi-am pus-o la încheietură.

— Poftim, acum ți-am spus. Te-am ajutat, nu? E rândul tău.

În ape adânci

Rândul meu. M-am întors la zid, m-am lăsat pe vine și-am luat cuiul, apoi cu fața la el.

— Lena, spuse și mi-am dat seama după cum mi-a pronunțat numele, după cum respira, scurt și repede, că îi era frică. Te-am ajutat. Ți-am...

— Katie s-a înecat, fiindcă se temea că o s-o trădez sau că o s-o trădeze mama — fiindcă cineva o să vă trădeze pe amândoi și-apoi afla toată lumea, ea o să fie-n belea până-n gât și părinții ei distruși, asta crezi? Dar tu știi că nu de asta a făcut-o *de fapt*, nu?

Își plecă fruntea și-și încleștă mâinile de marginea mesei.

— Tu știi că nu ăsta a fost motivul adevărat. Motivul a fost că se temea de ce ți s-ar putea întâmpla ție.

Continua să fixeze masa, nemișcat.

— A făcut-o pentru tine. S-a sinucis pentru tine. Și tu ce-ai făcut pentru ea?

Începeau să i se zgâlțâie umerii.

— Tu ce-ai făcut? Ai mințit și iar ai mințit, ai renegat-o complet, de parcă n-a însemnat nimic pentru tine, de parcă nu era nimic pentru tine. Nu crezi că merita mai mult?

Cu cuiul în mână, m-am dus lângă masă. Îl auzeam bolborosind că-i pare rău.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău. Iartă-mă. Doamne, iartă-mă.

— Cam târziu pentru asta, am spus. Nu crezi?

Sean

Eram pe la jumătatea drumului când a început să plouă, o ploicică ușoară, care s-a transformat dintr-odată într-un potop. Vizibilitatea era ca și inexistentă, a trebuit să încetinesc, abia mă târam. A sunat unul dintre polițiștii trimiși la casa din Howick și l-am pus pe difuzor.

— Nu-i nimic aici, spuse printre distorsiunile conexiunii proaste.

— Nimic?

— Nu-i nimeni aici. E o mașină — un Vauxhall roșu —, dar nici urmă de suspect.

— Și Lena?

— Nimeni. Casa e încuiată. Mai căutăm. O să mai căutăm...

Mașina e acolo, dar ei nu. Trebuie să se fi dus undeva pe jos, dar de ce pe jos? S-a stricat mașina? Dacă a ajuns la casă și-a descoperit că nu putea intra, nu se putea ascunde acolo — de ce n-a spart ușa? Cu siguranță e o soluție mai bună decât *fuga*, nu? Doar dacă nu i-a luat cineva... Cine? Un prieten? Cineva care-l ajută? Poate că l-ar ajuta cineva să iasă dintr-o belea, dar vorbeam aici de un profesor, nu de un recidivist — nu-mi puteam imagina că avea prieteni care s-ar implica într-o răpire.

Și nu eram sigur dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău. Dacă Lena nu era cu el, habar n-am unde ar putea fi. N-o văzuse nimeni de aproape douăzeci și patru de ore. M-am panicat numai la gândul ăsta. Trebuia să o protejez. La urma urmelor, pe maică-sa o dezamăgisem cumplit.

În ape adânci

După incidentul cu tata, am încetat să mă mai văd cu Nel. De fapt, nu am mai petrecut nicio clipă singur cu ea până după moartea lui Katie Whittaker, și atunci n-am avut de ales. A trebuit s-o interoghez, dată fiind legătura cu Katie, prin intermediul fiicei sale, și acuzațiile pe care le arunca Louise în stânga și-n dreapta.

Am interogat-o ca martor. Neprofesionist, clar — descrierea se potrivește unei bune părți din comportamentul meu din ultimul an —, dar odată ce mă încurcasem cu Nel, părea să fie inevitabil. Nu aveam ce face în privința asta.

Când am văzut-o din nou, m-a cuprins o jale cumplită, fiindcă am simțit aproape imediat că Nel cea dinainte, cea care zâmbea așa de sincer, cea care mă apucase de braț, care mă vrăjise, nu mai era prezentă. Nu dispăruse, neapărat, mai degrabă se micșorase, se retrăsese într-un alt sine, pe care nu-l cunoșteam. Visurile mele cu ochii deschiși — o viață nouă, alături de ea și Lena, Helen lăsată în urmă confortabil — păreau jenant de puerile. Nel cea care mi-a deschis ușa în ziua aceea era o altă femeie, stranie și intangibilă.

Vinovăția se revărsa din ea în valuri în timpul interogatoriului, dar era o vinovăție amorfă, vagă. Nel continua să fie dedicată muncii ei, insista că proiectul Bulboana Înecaților n-avea nicio legătură cu tragedia lui Katie, dar emana culpabilitate și toate propozițiile începeau cu *Ar fi trebuit* ori cu *Am fi putut să* sau cu *Nu mi-am dat seama*. Dar, cumva, n-am reușit să discutăm despre *ce* ar fi trebuit să facă sau *de ce* nu și-a dat seama. Știind ce știu acum, nu-mi pot imagina decât că vinovăția ei era legată de Henderson, că trebuie să fi știut sau să fi bănuit ceva și

totuși nu făcuse nimic.

După interogatoriu, am lăsat-o la Casa Morii și m-am dus la căsuță. Am așteptat-o, mai mult sperând decât așteptându-mă să apară. Trecuse de miezul nopții când a apărut: nu tocmai trează, plânsă, cu nervii întinși la maximum. După aceea, în zori, când terminaserăm, în sfârșit, unul cu altul, ne-am dus pe malul râului.

Nel era exaltată, aproape maniacală. Vorbea cu fanatism despre adevăr, că se săturase să spună povești, nu mai voia decât adevărul. Adevărul, tot adevărul și numai adevărul. I-am spus:

— Știi că bați câmpii, nu? Uneori, când e vorba de astfel de lucruri, nu e niciun adevăr de descoperit. N-o să știm vreodată ce era în mintea lui Katie.

A clătinat din cap:

— Nu despre asta, nu numai despre asta, nu numai...

Mă apucase strâns de mână cu stânga, iar cu dreapta trasa cercuri pe pământ.

— De ce — șopti fără să se uite la mine — întreține tatăl tău casa asta? De ce-i poartă atâta de grijă?

— Fiindcă...

— Dacă ăsta e locul unde venea mama ta, dacă ăsta e locul unde l-a înșelat, de ce, Sean? N-are nicio logică.

— Nu știu, am spus.

Mă întrebam și eu același lucru, dar nu-l întrebam pe el niciodată. Noi nu vorbim despre asta.

— Și bărbatul ăla, *amantul* ăla, de ce nu știe nimeni cum îl cheamă? De ce nu l-a văzut nimeni niciodată?

— Nimeni? Nel, doar pentru că nu l-am văzut *eu*...

— Nickie Sage mi-a spus că nu știa nimeni cine era

bărbatul ăla.

— Nickie?

Nu m-am putut abține, am început să râd.

— Cu Nickie ți-ai găsit să vorbești? Pe Nickie o *ascuți*?

— De ce ignoră toată lumea ce spune? mă repezi.

Fiindcă e bătrână? Fiindcă e urâtă?

— Fiindcă e *nebună*.

— Corect, murmură ca pentru sine. Muierile-s nebune.

— Ei, haide, Nel? E o șarlatancă! Susține că vorbește cu morții.

— Da.

Degetele i se afundară și mai tare în pământ.

— Da, e o escroacă, dar asta nu înseamnă că tot ce zice e minciună. Ai fi surprins, Sean, cât de mult din ce spune sună a adevăr.

— Te citește, Nel. Și în cazul tău nici nu are nevoie s-o facă. Știe exact ce vrei de la ea, ce vrei să auzi.

S-a cufundat în tăcere. Degetele i s-au oprit și-apoi, cu o șoaptă șuierată:

— De ce și-ar închipui Nickie că vreau să aud că mama ta a fost omorâtă?

Lena

Nu era loc de vinovăție. Tot spațiul era ocupat de ușurare, durere, de senzația aia ciudată de eliberare pe care ai când te trezești dintr-un coșmar și-ți dai seama că ai visat. Dar asta... nici măcar nu era adevărat, coșmarul era tot real. Mama nu era mai puțin dispărută. Dar măcar n-a fost alegerea ei. N-a ales să mă părăsească. Cineva mi-a răpit-o — și asta era mare lucru, fiindcă însemna că puteam face ceva în privința asta pentru ea, dar și pentru mine. Puteam face orice era nevoie ca să mă asigur că Helen Townsend plătea.

Alergam pe poteca de pe coastă, cu o mână încleștată pe brățara mamei. Eram îngrozită că o s-o scap și-o să alunece printre stânci până-n mare. Îmi venea s-o pun în gură ca s-o știu în siguranță, cum fac crocodilii cu puii lor.

Alergarea pe cărarea aceea părea periculoasă, aș fi putut să cad, dar în același timp mă simțeam în siguranță — vizibilitatea era foarte bună în orice direcție, așa că știam că nu era nimeni în spatele meu. Sigur că nu era nimeni în spate. Nu avea cine să vină.

Nu venea nimeni după mine — nici ca să mă prindă, nici ca să mă ajute. Și nu aveam telefonul și nici măcar nu știam pe unde era — acasă la Mark, în mașina lui sau poate-luase și-l aruncase, iar acum nu mai puteam să-l întreb, nu?

Nu aveam timp de vinovăție. Trebuia să mă concentrez. La cine puteam să apelez? Cine să m-ajute?

Se vedeau niște clădiri un pic mai în față și am început să alerg mai tare, cât de repede puteam. Am îndrăznit să-mi imaginez că cineva de acolo avea să știe ce e de făcut, că ar

În ape adânci

putea avea toate răspunsurile.

Sean

Telefonul îmi sună în suportul de pe bord, smulgându-mă din trecut.

— Domnule?

Era Erin.

— Unde sunteți?

— În drum spre coastă. Tu unde ești? Ce-a avut de zis Louise?

A urmat o pauză lungă, atât de lungă că am crezut că poate nu mă auzise.

— A zis Louise ceva despre Lena?

— Ăăă... nu.

Nu părea convinsă.

— Ce e?

— Uitați ce e: trebuie să vorbim, dar nu la telefon...

— Ce-i? E vorba de Lena? Spune-mi acum, Erin, lasă prostiile.

— Nu e urgent. Nu-i despre Lena. E...

— Hai, dă-o dracului! De ce mă suni dacă nu-i urgent?

— Trebuie să vorbim în clipa în care vă întoarceți în Beckford, spuse pe ton rece, mânios. Ați înțeles?

Închise telefonul.

Potopul se mai potolise, așa că am accelerat, șerpuind pe drumuri înguste, flancate de garduri verzi înalte. Și iar am avut senzația aceea amețitoare de parcă eram într-un montagne russe care gonia prea repede, zăpăcit de adrenalină. Am gonit pe sub o arcadă îngustă de piatră și-n jos pe-o pantă, apoi iar în sus când șoseaua urcă peste culmea unui deal și iată-l: un mic port, cu bărci pescărești

legănate de fluxul nerăbdător.

Satul era tăcut, probabil din cauza vremii mizerabile. Deci ăsta era Craster. Mașina a încetinit fără măcar să-mi dau seama că frânam. Am parcat lângă trotuarul pe care câțiva plimbăreți temerari, purtând hanorace ca niște corturi, înfruntau băltoacele. M-am luat după un cuplu de tineri care alergau ca să se adăpostească și-am descoperit în cafenea un grup de pensionari înghesuiți în jurul cănilor cu ceai. Le-am arătat poze cu Lena și Mark, dar nu-i văzuseră. Au spus că îi mai întrebese o dată un polițai în uniformă, acum nici jumătate de oră.

Întorcându-mă la mașină, am trecut chiar pe lângă afumătoarea la care promisese mama să mă ducă să mâncăm scrumbii. Am încercat să-mi amintesc chipul ei, așa cum mai făceam uneori, dar nu reușeam niciodată. Cred că voiam să retrăiesc dezamăgirea ei când i-am spus că nu voiam să vin aici. Voiam să simt durerea, durerea ei de atunci, durerea mea de acum. Dar amintirea era prea tulbure.

Am condus încă vreo jumătate de milă până la Howick. Casa era destul de ușor de găsit — era singura de acolo, ridicată în echilibru precar pe faleza stâncoasă, cu vedere spre mare. Cum mă așteptam, Vauxhallul roșu era parcat în spate. Avea portbagajul deschis.

Când am coborât lent din mașină, cu picioarele îngreunate de teamă, unul dintre polițiști a venit să mă pună la curent cu situația — unde căutau, ce găsiseră. Vorbeau cu paza de coastă.

— Marea e foarte agitată, așa că, dacă oricare dintre ei a ajuns în apă, e posibil să fi fost dus foarte departe de

În ape adânci

curenți, într-un timp foarte scurt. Sigur, nu știm când au ajuns aici, sau...

Mă conduse la mașina profesorului și m-am uitat în portbagaj.

— După cum vedeți, se pare că a fost cineva înăuntru, spuse el.

Arată spre sângele de pe covoraș și spre cel de pe lunetă. O şuviță de păr blond era agățată în mecanismul încuietorii, precum cea găsită în bucătărie.

Îmi arată restul scenei: sânge pe masa din grădină, pe zid, pe un cui ruginit. O lăsasem de izbeliște, la fel ca pe mama. Nu — pe mama *ei*. O lăsasem de izbeliște, cum o lăsasem și pe mama *ei*. Simțeam că încep iar să alunec din realitate, senzația aia că pierd legătura cu prezentul și-atunci:

— Domnule? Am primit un apel. Ne-a sunat proprietarul unui magazin din satul vecin, mai sus pe coastă. Zice că are o fată udă learcă și se vede c-a fost bătută, nu știe unde e și l-a rugat să sune la poliție.

În fața magazinului era o bancă, iar ea stătea acolo, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși. Era înfășurată într-o jachetă verde-închis, prea mare pentru ea. Când am oprit mașina, a deschis ochii.

— Lena!

Am sărit din mașină și am alergat spre ea.

— Lena!

Era albă ca varul, cu excepția petei de sânge roșu aprins de pe obraz. N-a spus nimic, doar s-a ghemuit mai tare pe bancă, de parcă nu mă recunoștea, n-avea idee cine eram.

În ape adânci

— Lena, sunt eu. Lena. Liniștește-te, sunt eu.

Când expresia nu i s-a schimbat, când i-am întins mâna și s-a ferit și mai tare, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Mă vedea foarte bine — nu era în șoc, știa cine eram. Știa cine sunt și îi era frică de mine.

Asta mi-a readus în minte, cu claritate dureroasă, expresia pe care-o văzusem pe chipul mamei ei odată, și pe chipul polițistei, al lui Jeannie, când m-a dus acasă. Nu doar frică, mai mult de-atât. Frică și perplexitate, teamă și groază. Mi-a amintit de expresia cu care mă privesc uneori, când fac greșeala să-mi înfrunt imaginea din oglindă.

Jules

După plecarea lui Nickie m-am dus sus, în dormitorul tău. Patul era dezgolit până la saltea, așa că m-am dus la dulap și-am scos una dintre hainele tale, din cașmir caramel, mai moale și mai senzuală decât orice-aș fi visat eu vreodată să am. M-am înfășurat în ea și chiar și-așa mi-era mai frig decât îmi fusese în apă. Am stat mult timp întinsă în patul tău, prea înțepenită și prea obosită ca să mă mișc, parcă așteptam să mi se încălzească oasele, să-mi circule din nou sângele, să înceapă iar să-mi bată inima. Așteptam să-ți aud vocea în mintea mea, dar erai tăcută.

Te rog, Nel, am spus în gând, vorbește cu mine, te rog. Ți-am spus că-mi părea rău.

Mi-am imaginat replica ta glacială: *Toți anii ăștia, Julia. Nu voiam decât să vorbesc cu tine. Și: Cum ai putut să crezi așa ceva despre mine? Cum ai putut să crezi că aș fi ignorat, pur și simplu, un viol, că te-aș fi luat peste picior pe tema asta?*

Nu știu, Nel. Iartă-mă.

Când tot nu ți-am auzit vocea, am schimbat tactica. Atunci spune-mi despre Lauren. Spune-mi despre toate acele femei nesupuse. Spune-mi despre Patrick Townsend. Spune-mi ce-ai încercat să-mi spui înainte. Dar n-ai spus o vorbă. Aproape că simțeam cum te bosumfli.

Mi-a sunat telefonul și pe ecranul albastru am văzut numele sergentului Morgan. O secundă n-am îndrăznit să răspund. Ce-o să mă fac dacă Lena a pățit ceva? Cum puteam să-mi ispășesc vreodată toate păcatele dacă se ducea și ea? Cu mâini tremurătoare, am răspuns. Și iată! Inima începu iar să bată, împingând sânge cald către extremități.

În ape adânci

Era în siguranță! Lena era în siguranță. Era cu ei. O aduceau acasă.

Parcă a durat o eternitate, ore nesfârșite, până am auzit cum se trânteste o portieră și-am fost în stare să mă ridic, să sar din pat, să-ți arunc haina și să cobor în goană scările. Erin era deja acolo, la piciorul scării, privind cum Sean o ajuta pe Lena să coboare din mașină.

Avea pe umeri o jachetă bărbătească, iar chipul îi era palid și murdar. Dar era întreagă, în siguranță. Nu pățise nimic. Abia când a ridicat capul și s-a uitat în ochii mei mi-am dat seama că era o minciună.

Pășea cu grijă, punându-și tălpile pe pământ cu atenție, știam cum se simțea. Avea brațele strânse protector în jurul trupului; când Sean a întins un braț ca s-o conducă în casă, s-a crispat. M-am gândit la bărbatul care-o luase, la înclinațiile lui. Mi s-a întors stomacul pe dos și am simțit în gură gustul dulceag de vodcă cu portocale, am simțit suflarea fierbinte pe față și apăsarea degetelor insistente pe carnea moale.

— Lena, am spus și ea și-a înclinat capul spre mine.

Am văzut că ceea ce luasem drept murdărie pe fața ei era sânge, care se uscaser și se desprindea în solzi din jurul gurii și de pe bărbie. Am dat s-o iau de mână, dar și-a strâns și mai tare trupul în brațe, așa că am urmat-o la etaj. În hol, am stat față în față. Cu o ridicare din umeri se descotorosi de jachetă, care căzu pe podea. M-am aplecat după ea, dar Erin a fost mai iute. O luă și i-o dădu lui Sean și între ei se petrecu ceva — îi aruncă o privire pe care n-am reușit s-o descifrez, foarte aproape de furie.

În ape adânci

— Unde e? am șuierat către Sean.

Lena era aplecată deasupra chiuvetei, bea apă direct de la robinet.

— Unde-i Henderson?

Simțeam o nevoie primordială, sălbatică să-i provoc durere acestui bărbat care ocupase o poziție ce inspira încredere și apoi abuzase de ea. Voiam să-l înșfac de unde trebuia, să răsucesc și să smulg, să-i fac ce merită bărbații de felul ăsta.

— Il căutăm, spuse el. Avem oameni trimiși în căutare.

— Cum adică *il căutați*? N-a fost cu el?

— Ba da, dar...

Lena era tot la chiuvetă, bând înghițituri mari de apă.

— Ați dus-o la spital? l-am întrebat pe Sean.

Clătină din cap.

— Încă nu. Lena ne-a spus cât se poate de clar că nu vrea să meargă.

Pe chipul lui era ceva ce nu-mi plăcea, ceva ascuns.

— Dar...

— Nu-i nevoie să merg la spital, spuse Lena ridicându-se și ștergându-se la gură. Nu sunt rănită. Sunt bine.

Mințea. Știam exact ce fel de minciună era asta, spusesem și eu aceleași minciuni. Pentru prima dată m-am văzut pe mine în ea, nu pe tine. Avea o expresie de frică și sfidare; o vedeam cum ține strâns secretul, ca pe-un scut. Crezi că durerea va fi mai mică, umilința mai suportabilă, dacă nu știe nimeni.

Sean mă luă de braț și mă scoase din încăpere. Foarte încet, spuse:

— A insistat să vină mai întâi acasă. N-o putem obliga

În ape adânci

să se lase examinată dacă nu vrea. Dar trebuie s-o duci tu. Cât se poate de repede.

— Da, sigur că o s-o duc. Dar tot nu pricep de ce nu l-ați prins. Unde e? Unde-i Henderson?

— S-a dus, spuse Lena, apărută brusc lângă mine.

Degetele ei le atinseră în treacăt pe ale mele; erau la fel de reci ca ale mamei ei ultima oară când i le atinsesem.

— Unde s-a dus? am întrebat. Cum adică *s-a dus*?

Nu se uită la mine.

— Așa. S-a dus.

Townsend ridică o sprânceană.

— Avem polițiști în teren, care-l caută. Mașina lui e tot acolo, n-avea cum să ajungă prea departe.

— Lena, unde crezi că s-a dus? am întrebat încercând să-i prind privirea, dar ea se tot ferea.

Sean clătină din cap mâhnit.

— Am încercat, spuse încet. Nu vrea să vorbească. Cred că e pur și simplu epuizată.

Degetele Lenei le cuprinseseră pe ale mele și scăpă un oftat adânc.

— Așa e. Nu vreau decât să dorm. Sean, nu putem să continuăm mâine? Abia-mi mai țin ochii deschiși.

Detectivii au plecat, asigurându-ne că vor reveni; Lena trebuia să dea o declarație oficială. I-am privit îndreptându-se către mașina lui Sean. Când Erin s-a așezat pe locul din stânga, a trântit portiera atât de tare, că m-am mirat că geamul nu s-a făcut țandări.

Lena mă strigă din bucătărie.

— Mi-e o foame de lup, spuse. Poți să faci iar spaghete

În ape adânci

Bolognese, ca data trecută?

Tonul, blândețea din vocea ei erau ceva nou; la fel de surprinzătoare ca atingerea mâinii ei.

— Sigur că da, am spus. Mă apuc acum.

— Mulțumesc. Mă duc sus, să fac un duș.

I-am pus mâna pe braț.

— Nu, Lena, nu se poate. Trebuie să mergi mai întâi la spital.

Clătină din cap:

— Nu, chiar nu-i nevoie. N-am nimic.

— Lena...

N-am putut să mă uit în ochii ei când am spus-o:

— Trebuie să fii examinată înainte să faci duș.

Câteva clipe păru nedumerită, apoi umerii îi căzură, clătină din cap și păși spre mine. Fără să vreau, am început să plâng. Mă luă în brațe.

— Nu-i nimic, spuse. Nu-i nimic, nu-i nimic.

Exact cum ai făcut tu în noaptea aia, după ce-am fost în apă.

— N-a făcut nimic de genul ăla. N-a fost cum crezi. Nu înțelegi, el nu era vreun prădător sexual monstruos. Era doar un trist.

— Vai, slavă Domnului! am spus. Lena, slavă Domnului!

Am stat îmbrățișate până m-am oprit eu din plâns și-a început ea. Hohotea ca un copil și trupul ei slăbuț îmi alunecă din brațe, pe podea. M-am lăsat lângă ea și-am încercat s-o iau de mână, dar era strânsă tare într-un pumn.

— O să fie bine, i-am spus. Cumva, o să fie. O să am grijă de tine.

În ape adânci

Mă privi fără cuvinte; parcă nu putea să vorbească. În schimb, întinse mâna și degetele i se deschiseră, dezvăluind comoara din pumn — o mică brățară din argint, cu clemă din onix — și-atunci își regăsi vocea.

— N-a sărit, spuse cu ochi sclipitori.

Parcă temperatura din cameră plonjă într-o clipă până la îngheț.

— Mama nu m-a părăsit. N-a sărit.

Lena

Am stat mult timp sub duș, cât am putut îndura fierbințeala apei. Voiam să-mi opăresc pielea, voiam să curăț de pe mine toată ziua, toată noaptea, toată săptămâna și toată luna trecută. Voiam să-l curăț pe *el* de pe mine, casa lui împuțită, pumnii și duhoarea, respirația, sângele lui.

Când am ajuns acasă, Julia s-a purtat frumos cu mine. Nu se prefăcea, era clar bucuroasă că m-am întors, fusese îngrijorată pentru mine. Părea să creadă că Mark mă *agresase*, de parcă îl credea un fel de pervers care nu se putea abține să atingă adolescente. Trebuie să recunosc: avea dreptate în privința asta — oamenii nu înțeleg ce-a fost între el și K și n-o să înțeleagă niciodată.

(O părticică sucită din mine aproape că și-ar dori să cred în viața de apoi și că ei doi ar putea să-și continue povestea acolo și poate că le-ar merge bine și Katie ar fi fericită. Oricât de tare l-aș urî, aș vrea să cred că ea ar putea fi, cumva, fericită.)

Când m-am simțit curată sau măcar pe cât de curată credeam că pot fi, m-am dus în camera mea și m-am așezat pe pervaz, fiindcă acolo gândesc cel mai bine. Mi-am aprins o țigară și-am încercat să mă hotărâsc ce-ar trebui să fac. Voiam s-o întreb pe mama, voiam din tot sufletul s-o întreb, dar nu mă puteam gândi la asta, fiindcă m-aș fi pus iar pe plâns și la ce-ar fi ajutat-o? Nu știam dacă să-i spun Juliei ce aflasem de la Mark. Dacă puteam să mă bazez pe ea că va face ce trebuie.

Poate. Când i-am spus Juliei că mama nu a sărit, mă așteptam să-mi spună că mă înșel sau că sunt nebună ori

În ape adânci

ceva, dar a acceptat, pur și simplu, ce spuneam. Fără ezitare. De parcă știa deja. De parcă știuse întotdeauna.

Nici nu știu dacă e adevărat ce mi-a zis Mark, dar ar fi chiar ciudat să inventezi așa ceva. De ce să o arăți cu degetul pe doamna Townsend când poți învinui persoane evident suspecte? Ca Louise, de exemplu. Dar poate că, după câte le-a făcut, se simte și-așa destul de vinovat față de familia Whittaker.

Nu știu dacă mințea sau spunea adevărul, în orice caz a meritat ce i-am spus, ce-am făcut. A meritat tot ce-a pățit.

Jules

Când Lena a coborât în bucătărie, cu fața și mâinile curate, s-a așezat la masă și-a înfulecat pe nerăsuflăte. După aceea, când a zâmbit și-a spus mulțumesc, m-a trecut un fior, fiindcă acum, că l-am văzut, nu mai pot să-l ignor. Are zâmbetul tatălui ei.

(Oare ce, m-am întrebat, a mai moștenit de la el?)

— Ce e? întrebă Lena din senin. Te holbezi la mine.

— Iartă-mă, am spus, înroșindu-mă. Doar că... mă bucur că ești acasă. Mă bucur că ești în siguranță.

— Și eu.

Am ezitat o clipă înainte să continui:

— Știu că ești obosită, Lena, dar trebuie să te întreb ce s-a întâmplat azi. Ce e cu brățara?

Își feri fața, întorcând capul spre fereastră.

— Mda... Știu.

— Era la Mark?

Aprobă.

— Și tu i-ai luat-o?

Oftă:

— Mi-a dat-o.

— De ce ți-a dat-o? Și de ce era la el?

— Nu știu.

Întoarse capul spre mine și mă privi cu ochi inexpresivi, de parcă trăsese obloanele.

— Mi-a zis că a găsit-o.

— A găsit-o? Unde?

Nu răspunse.

— Lena, trebuie să mergem la poliție, să le spunem.

În ape adânci

Se ridică și-și duse farfuria la chiuvetă. Cu spatele la mine, spuse:

— Am făcut un pact.

— Pact?

— Că-mi dă brățara mamei și mă lasă să plec acasă, dacă spun polițiștilor că am mințit despre el și Katie, continuă pe un ton nepotrivit gravității vorbelor, în timp ce-și făcea de lucru cu vasele.

— Și el a crezut că o să faci așa ceva?

Ridică din umerii slăbănogi.

— Lena. Spune-mi adevărul. Crezi... tu crezi că Mark Henderson e ucigașul maică-tii?

Se întoarse să mă privească:

— Îți spun adevărul. Și nu știu. El mi-a zis că a luat brățara din biroul doamnei Townsend.

— Al lui Helen Townsend?

Lena aprobă.

— Nevasta lui Sean? Directoarea școlii tale? Dar de ce-ar fi fost brățara la ea? Nu pricep...

— Nici eu, spuse încet. Nu prea.

Am făcut ceai și-am stat împreună la masa din bucătărie, sorbind în tăcere din căni. Țineam în mână brățara lui Nel. Lena stătea relaxată, cu capul plecat, tot mai terminată. Am întins mâna și mi-am trecut degetele peste ale ei.

— Ești epuizată, am spus. Ar trebui să mergi la culcare.

Încuviință și mă privi pe sub pleoapele căzute.

— Vii cu mine, te rog? Nu vreau să fiu singură.

Am urmat-o în sus pe scări, în camera ta, nu într-a ei.

În ape adânci

S-a urcat în patul tău și și-a pus capul pe pernă, bătând cu palma locul de lângă ea.

— Când ne-am mutat aici, nu puteam dormi singură.

— Din cauza zgomotelor? am întrebat, urcând în pat lângă ea și acoperindu-ne cu haina ta.

Încuviință.

— Toate scârțâielile și gemetele...

— Și poveștile de groază ale maică-tii?

— Exact. Veneam tot timpul aici ca să dorm cu mama. Aveam un nod în gât, ca o pietricică. Nu puteam înghiți.

— Și eu făceam la fel cu mama.

Adormise. Am rămas lângă ea, privindu-i chipul, care în repaus era *exact* chipul tău. Îmi venea s-o ating, să o mângâi pe păr, să fac un gest matern, dar nu voiam s-o trezesc sau s-o sperii ori să greșesc cu ceva. Habar n-am cum să fiu mamă. În viața mea n-am avut grijă de-un copil. Îmi doream să vorbești, să-mi spui ce să fac, ce să simt. Cu ea dormind lângă mine, cred că am simțit tandrețe, dar pentru tine și pentru mama noastră, iar în secunda în care ochii ei verzi s-au deschis cu o fluturare de gene și s-au fixat într-ai mei, m-am înfiorat.

— De ce te uiți întotdeauna așa la mine? șopti cu o urmă de zâmbet. E ciudat rău.

— Iartă-mă, am spus și m-am rostogolit pe spate.

Își strecură degetele într-ale mele.

— Nu-i nimic, spuse. Ciudat e OK. Ciudat poate fi un lucru bun.

Am stat așa, lungite, cu degetele împletite. Am ascultat

În ape adânci

cum îi încetinește respirația, apoi se accelerează și iar încetinește.

— Știi ce nu înțeleg? șopti ea. De ce-ai urât-o așa de tare?

— N-am...

— Nici ea n-a înțeles.

— Știu, am spus. Știu că n-a înțeles.

— Plângi, șopti întinzând mâna ca să-mi atingă fața.

Îmi șterse lacrimile de pe obraz.

I-am spus. Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să ți le spun ție i le-am spus fiicei tale. I-am spus cum te lăsasem de izbeliște, cum am crezut despre tine tot ce putea fi mai rău, cum îmi permisesem să dau vina pe tine.

— Dar de ce nu i-ai spus și gata? De ce nu i-ai spus ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Era complicat, am spus și-am simțit cum se încorda lângă mine.

— Cum complicat? Cât de complicat putea să fie?

— Mama noastră era pe moarte. Părinții noștri erau la pământ și nu voiam să înrăutățesc lucrurile.

— Dar... dar te-a violat, spuse ea. Ar fi trebuit să ajungă la închisoare.

— Eu nu vedeam așa lucrurile. Eram foarte tânără. Eram mai tânără decât ești tu acum și nu mă refer doar la numărul anilor, deși eram mai mică și în sensul ăla. Dar eu eram naivă, complet lipsită de experiență, n-aveam habar de nimic. Noi nu vorbeam despre consimțământ așa cum vorbiți voi, fetele, acum. Am crezut...

— Ai crezut că era normal ce-a făcut?

— Nu, dar nu cred că am văzut fapta drept ceea ce era.

În ape adânci

Drept ce era cu adevărat. Credeam că violul era ceva ce-ți făcea un bărbat rău, care sărea la tine pe o alee în toiul nopții, care-ți puneă cuțitul la gât. Nu credeam că și băieții fac asta. Nu liceenii ca Robbie, nu băieții arătoși, cei care ies cu cea mai frumoasă fată. Nu credeam că-ți fac asta în propriul living, nu credeam că după aia vorbesc cu tine și te întreabă dacă ți-a plăcut. Am crezut că am făcut eu ceva ce nu trebuia, că nu i-am spus destul de clar că nu voiam.

Lena tăcu o vreme, dar când vorbi din nou, vocea îi era mai ridicată, mai insistentă.

— Bine, poate că atunci n-ai vrut să spui nimic, dar mai târziu? De ce nu i-ai explicat mai târziu?

— Fiindcă am înțeles-o aiurea, am spus. Am judecat-o complet greșit. Am crezut că a știut ce se întâmplase în noaptea aia.

— Ai crezut că a știut și n-a făcut *nimic*? Cum ai putut să crezi așa ceva despre ea?

Cum puteam să-i explic? Că am pus cap la cap vorbele tale — cele din noaptea aia și vorbele pe care mi le-ai spus mai târziu, *Undeva, în adâncul tău, așa-i că ți-a plăcut?* — și mi-am spus o poveste despre tine care să aibă sens pentru mine, să-mi permită să-mi văd de viață fără să fiu nevoită vreodată să mă confrunt cu ce se întâmplase cu adevărat.

— Am crezut că a ales să-l protejeze pe el, am șoptit. Am crezut că, dintre noi doi, l-a ales pe el. Nu-l puteam învinovăți, fiindcă nici nu mă puteam *gândi* la el. Dacă l-aș fi învinovățit și m-aș fi gândit la el, totul ar fi devenit real. Așa că... în loc de asta, m-am gândit la Nel.

Vocea Lenei deveni rece:

— Nu te înțeleg. Nu-i înțeleg pe cei ca tine, care

În ape adânci

preferă întotdeauna să dea vina pe femeie. Dacă doi oameni fac ceva rău și unul din ei e fată, atunci sigur e vina ei, nu?

— Nu, Lena, nu-i așa, nu-i...

— Ba da. E ca atunci când cineva are o relație extraconjugală — de ce o urăște nevasta întotdeauna pe cealaltă femeie? De ce nu-și urăște soțul? *El* e cel care-a înșelat-o, *el* e cel care-a jurat să o iubească și să-i rămână alături, bla-bla pentru totdeauna. De ce nu e *el* cel care-i împins de pe-o nenorocită de stâncă?

MARTI, 25 AUGUST

Erin

Am plecat devreme din căsuță, ca să alerg în amonte. Voiam să evadez din Beckford, să-mi limpezesc puțin gândurile, dar, cu toate că aerul fusese împrăștiat de ploaie și cerul era de-un albastru-pal perfect, ceața din capul meu se îndesea și mai tare, devenea și mai apăsătoare. În locul ăsta nimic n-are sens.

Până să plec ieri cu Sean de la Casa Morii, mă ambalasem zdravăn și eram atât de supărată pe el că am spus-o pur și simplu, chiar acolo, în mașină:

— Ce anume era între dumneavoastră și Nel Abbott?

A apăsat piciorul pe frână așa de tare, că am zis că ies prin parbriz. Ne opriserăm în mijlocul drumului, dar lui nu părea să-i pese.

— Ce-ai spus?

— Nu vreți să trageți pe marginea drumului? am întrebat uitându-mă în oglinda retrovizoare, dar nu voia.

M-am simțit ca o tâmpită că am lăsat întrebarea să-mi iasă așa, pe negândite, fără să conduc discuția către ea, fără să testez un pic apele.

— Îmi pui la îndoială integritatea?

Pe chip avea o expresie pe care nu i-o mai văzusem, o asprime cu care nu mă mai confruntasem.

— Ei? Asta faci?

— Mi-a sugerat cineva — am spus, păstrându-mi tonul egal — mi-a dat de înțeles că...

— *De înțeles?*

În ape adânci

Parcă nu-i venea să creadă. În spatele nostru claxonă o mașină și Sean puse piciorul înapoi pe accelerație.

— Cineva ți-a dat de înțeles, zici? Și ai crezut că s-ar cuveni să mă iei la întrebări?

— Domnule, am...

Ajunseserăm la parcare de lângă biserică. Opri mașina, se aplecă peste mine și-mi deschise portiera.

— Tu mi-ai văzut dosarul de serviciu, Erin? întrebă. Că eu l-am văzut pe-al tău.

— Domnule, n-am vrut să vă jignesc, dar...

— Dă-te jos din mașină!

Abia am avut timp să închid portiera că s-a și îndepărtat în viteză.

Până am ajuns în vârful dealului aflat la nord de casuță, rămăsesem fără suflu; m-am oprit pe culme ca să-mi revin. Era încă devreme — nici șapte —, toată valea era a mea. Perfectă, liniștită, a mea. Mi-am încălzit picioarele și m-am pregătit pentru coborâre. Simțeam nevoia să sprintez, să zbor, să mai eliberez din energie. Nu așa ajungi să vezi lucrurile cu claritate?

Sean a reacționat ca un om vinovat. Sau ca unul ofensat. Un om care-a crezut că integritatea îi era pusă la îndoială fără dovezi. Am grăbit pasul. Când m-a repezit cu privire la dosarele noastre de serviciu, avea dreptate. Al lui e impecabil; eu am scăpat ca prin urechile acului să nu fiu dată afară fiindcă mă culcasem cu cineva mai tânăr, din poliție. De-acum sprintam, gonind în jos pe deal ca un tren scăpat de sub control, cu ochii lipiți de potecă și grozama de-o parte și de alta a potecii — doar o ceață la periferia

În ape adânci

câmpului meu vizual. Are o listă de arestări impresionantă, e extrem de respectat de colegi. E, cum spunea și Louise, un om bun. Piciorul drept mi se poticni într-o piatră de pe potecă și-am zburat cu capul înainte. Am zăcut în țărână, chinându-mă să respir, cu plămâni complet goliți de aer. Sean Townsend e un om bun.

Sunt mulți de-ăștia prin jur. Tata era un om bun. Un ofițer respectat. Asta nu-l împiedica să ne bată crunt pe mine și pe frații mei când își pierdea cumpătul, dar chiar și-așa. Când mama s-a plâns unuia dintre colegii lui, după ce tata i-a spart nasul fratelui meu mai mic, colegul a zis: „Păpușă, noi, polițiștii, suntem linia albastră subțire care separă ordinea de haos. Din păcate pentru tine, nimeni nu se pune de-a curmezișul ei“.

M-am ridicat și m-am scuturat de praf. Nu puteam să spun nimic. Puteam să stau cuminte de partea potrivită a liniei albastre subțiri, puteam să ignor aluziile și apropourile Louisei, puteam să ignor potențiala legătură personală a lui Sean cu Nel Abbott. Dar, dacă făceam asta, aș fi ignorat faptul că unde e sex, e și motiv de crimă. Avea motiv să scape de Nel, la fel și nevastă-sa. M-am gândit la mutra ei din ziua în care am vorbit la școală, la cum vorbea despre Nel, despre Lena. Ce zicea că o dezgustă? *Exprimările insistente, obositoare ale disponibilității sexuale?*

Am ajuns la poalele pantei și-am ocolit tufele de grozamnă; căsuța era la vreo două sute de metri mai încolo și-am văzut că era cineva afară. O siluetă corpulentă și cocârjată, într-o haină neagră. Nu Patrick, nici Sean. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că era bătrâna goth, *clarvăzătoarea*, Nickie Sage cea-nebună-de-legat.

În ape adânci

Se sprijinea de peretele căsuței, vișinie la față. Parcă era în pragul unui atac de cord.

— Doamnă Sage! am strigat. Vă simțiți bine?

Ridică ochii spre mine, gâfâind din greu și-și împinse de pe frunte pălăria pleoștită din catifea.

— N-am nimic, cu toate că a trecut ceva vreme de când n-am mai venit așa departe, spuse.

Mă măsoara din cap până-n picioare.

— Arăți de parcă te-ai tăvălit în noroi.

— A, da, am zis, încercând fără prea mare succes să scutur de pe mine restul de pământ. M-am dat puțin de-a berbeleacul.

Aprobă. Când s-a îndreptat de spate, am auzit șuieratul care-i însoțea respirația.

— Vreți să intrați să stați puțin jos?

— Acolo? arătă cu capul în spate, către căsuță. N-aș prea crede.

Se îndepărtă câțiva pași de ușa de la intrare.

— Știi ce s-a întâmplat acolo? Știi ce-a făcut Anne Ward?

— Și-a omorât soțul, am răspuns. Și-apoi s-a înecat în râu chiar aici.

Nickie ridică din umeri și se-ndepărtă legănându-se către malul râului. M-am dus după ea.

— Mai mult exorcism decât crimă, dacă mă-ntrebi pe mine. Voia să scape de spiritul malefic care pusese stăpânire pe bărbatul ăla. A ieșit din el, dar n-a ieșit din casă, nu-i așa? Nu prea poți să dormi acolo, nu?

— Păi...

— Nu mă miră. Nu mă miră deloc. Ți-aș fi putut

În ape adânci

spune asta — nu că m-ai fi ascultat. Locul ăla e îmbibat de rău. De ce crezi că a pus stăpânire pe el Townsend și-l îngrijește de parcă e cine știe ce loc special?

— Habar n-am, am spus. Credeam că-l folosește drept cabană de pescuit.

— Pescuit! exclamă ea, de parcă nu auzise în viața ei ceva atât de ridicol. Pescuit!

— Păi, eu chiar l-am văzut pescuind pe-aici, așa că...

Nickie mormăi și alungă ideea cu o fluturare din mână. Eram la malul apei. Trăgând cu vârful picioarelor de călcâiul pantofilor, Nickie își scotea labele umflate, marmorate de vinișoare, din pantofii fără șiret. Băgă un deget în apă și scoase un chicotit satisfăcut.

— Apa-i rece aici, așa-i? Curată.

Până la glezne în râu, întrebă:

— Te-ai dus să vorbești cu el? Cu Townsend? L-ai întrebat de nevastă-sa?

— De Helen?

Se întoarse și mă privi disprețuitoare.

— Nevasta lui Sean? Helen, cu fața aia de fund plesnit zdravăn? Ce treabă are ea cu asta? E interesantă ca varul uscându-se pe-un perete într-o zi umedă. Nu, cea care ar trebui să te intereseze e nevasta lui Patrick. Lauren.

— Lauren? Lauren aia moartă acum treizeci de ani?

— Da, Lauren aia! Crezi că morții nu contează? Că morții nu vorbesc? Dac-ai auzi ce au de zis...!

Păși un pic mai departe în râu și se aplecă să-și ude mâinile.

— Chiar aici, în locul ăsta a venit Annie să se spele pe mâini, exact așa, vezi? Numai că ea a continuat să

înainteze...

Începeam să mă plictisesc.

— Trebuie să plec, Nickie. Trebuie să fac un duș și să mă apuc de treabă. Îmi pare bine că am stat de vorbă, am spus dând să plec.

Eram la jumătatea drumului spre căsuță când am auzit-o strigând:

— Crezi că morții nu vorbesc? Ar trebui să ascuți, s-ar putea să auzi câte ceva. Lauren e cea pe care-o cauți, de la ea a pornit totul!

Am lăsat-o la râu. Aveam de gând să-l prind pe Sean devreme; m-am gândit că, dacă m-aș duce la el acasă și l-aș lua la secție, aș avea la dispoziție cel puțin un sfert de oră. N-ar putea să plece, nici să mă dea afară din mașină. Era mai bine decât să-l înfrunt la secție, unde-ar fi fost și alții în jur.

Casa familiei Townsend nu e departe de căsuță. Pe lângă râu sunt probabil vreo cinci kilometri, dar nu există drum direct, trebuie să te duci până-n oraș și-apoi să ieși iar, așa că era trecut de ora opt când am ajuns acolo. Întârzasem. În curte nu era nicio mașină — plecase deja. Cel mai de bun simț lucru pe care-l puteam face — știam asta — era să întorc mașina și să mă duc la birou, dar îmi răsunau în cap vocile lui Nickie și Louise și m-am gândit să văd doar dacă nu cumva, cine știe, Helen era acasă.

Nu era. Am bătut de câteva ori la ușă și n-a răspuns nimeni. Mă întorceam la mașină când mi-am zis că aș putea să încerc alături, la casa lui Patrick Townsend. Nici acolo n-a răspuns nimeni. M-am uitat pe fereastra din față, dar n-am

În ape adânci

reușit să văd mare lucru, doar o cameră întunecată și aparent goală. M-am întors la ușa de la intrare și-am bătut iar. Nimic. Dar când am încercat clanța, ușa s-a dat de perete și mi-a părut o invitație la fel de valabilă ca oricare alta.

— Hei? am strigat. Domnule Townsend? E cineva aici?

Niciun răspuns. Am intrat în sufragerie, o încăpere spartană, cu podele din lemn închis la culoare și pereți goi; singura concesie făcută conceptului de decorațiune era un șir de fotografii înrămate pe șemineu. Patrick Townsend în uniformă — mai întâi de armată, apoi de poliție — și mai multe poze cu Sean în copilărie, apoi în adolescență, surâzând crispat către obiectiv, în aceeași poziție și cu aceeași expresie. Mai era o fotografie cu Sean și Helen în ziua nunții, în fața bisericii din Beckford. Sean arăta tânăr, frumos și nefericit. Helen arăta cam ca acum — poate un pic mai slabă. Însă părea mai fericită, zâmbind timid către cameră, în ciuda rochiei urâte.

Pe un bufet de lemn din fața ferestrei era un rând de diplome, premii, certificate, un monument al realizărilor tatălui și fiului. Din câte vedeam, nu existau poze cu mama lui Sean.

Am ieșit din living și-am strigat iar:

— Domnule Townsend?

Ecoul vocii mele se întoarse în hol. Casa avea un aer abandonat și, cu toate astea, era impecabil de curată, fără niciun fir de praf pe plinte sau pe balustradă. Am urcat scările și-am înaintat pe coridor. Erau două dormitoare alăturate, la fel de sumar mobilate ca livingul de jos, dar locuite. Amândouă, din câte vedeam. În dormitorul principal, cu o fereastră mare care dădea spre vale și râu,

În ape adânci

erau lucrurile lui Patrick: pantofii negri lustruiți aliniați la perete, costumele atârinate în dulap. În camera de alături, lângă un pat de o persoană făcut la dungă, era un scaun pe care atârna un taior, pe care l-am recunoscut ca fiind cel pe care-l purta Helen când am intervievat-o la școală. În dulap erau alte haine de-ale ei, negre și gri, și bleumarin, și fără formă.

Telefonul meu scoase un bip de-a dreptul asurzitor în tăcerea de morgă a casei. Aveam un mesaj vocal, un apel ratat. Era Jules. „Doamnă sergent Morgan“, spunea pe ton solemn, „trebuie să vorbim. E foarte urgent. Vin la dumneavoastră. E... ăăă... trebuie să vorbim între patru ochi. Ne vedem la secție.“

Mi-am lăsat telefonul să alunece la loc în buzunar. M-am întors în camera lui Patrick și m-am mai uitat o dată rapid în jur, la cărțile de pe rafturi, în sertarul de lângă pat. Și acolo erau fotografii, vechi, cu Sean și Helen împreună, la pescuit lângă căsuță, sprijinindu-se mândri de o mașină nouă, Helen în fața școlii, fericită și jenată în același timp, Helen în curte, cu o pisică în brațe, Helen, Helen, Helen.

Am auzit un zgomot, un clic, sunetul făcut de-un zăvor care se ridică și apoi un scârțâit de podele. Am pus iute la loc fotografiile și am închis sertarul, apoi am ieșit cât de silențios am putut pe coridor. Și-atunci am înlemnit. Helen stătea la picioarele scării uitându-se în sus la mine. Ținea în mâna stângă un cuțitaș pentru curățat legume și-i strângea așa de tare lama, că picura sânge pe podea.

Helen

Helen n-avea nici cea mai vagă idee de ce umbla Erin Morgan prin casa lui Patrick ca la ea acasă, dar deocamdată era mai îngrijorată de sângele de pe podea. Lui Patrick îi plăcea să aibă casa curată. Aduse din bucătărie o cârpă și începu să curețe sângele, ca să descopere că îi curgea și mai mult din tăietura adâncă ce-i brăzda palma.

— Tăiam ceapă, spuse detectivului drept explicație. M-ați speriat.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, fiindcă încetase să mai taie ceapă de când văzuse mașina oprind în fața casei. Cu cuțitul în mână rămăsese perfect nemișcată, ca o stâncă, în timp ce Erin bătea la ușă, apoi o urmărise cum se ducea către casa lui Patrick. Știa că nu era acasă, așa că presupusese că detectivul o să plece și gata. Apoi și-a amintit că nu încuiase ușa când plecase de dimineață. Așa că, tot cu cuțitul în mână, traversase curtea ca să verifice.

— E foarte adâncă, spuse Erin. Trebuie s-o curățați și s-o bandajați ca lumea.

Erin coborâse și stătea în picioare lângă Helen, uitându-se cum curăța podeaua. Stătea așa, în casa lui Patrick, de parcă avea tot dreptul să fie acolo.

— O să fie furibund dacă vede asta, spuse Helen. Îi place să fie casa curată. Întotdeauna a fost așa.

— Și dumneavoastră... îi țineți casa?

Helen îi aruncă lui Erin o privire tăioasă.

— Îl ajut. Cele mai multe treburi le face singur, dar îmbătrânește. Și-i place ca lucrurile să fie exact cum vrea el. Răposata lui nevastă — spuse ridicând ochii la Erin — era o

În ape adânci

îngălată. Așa-i zice el. Un cuvânt de modă veche. Nu mai ai voie să zici *ștoarfă*, nu? E discriminatoriu și sexist.

Se ridică în picioare față în față cu Erin, ținând cârpa plină de sânge. Durerea de la mână era fierbinte și ascuțită, aproape ca o arsură, cu același efect cauterizant. Nu mai știa prea bine de cine să se teamă sau pentru ce să se simtă vinovată, dar simțea că ar trebui să-o țină aici pe Erin, ca să afle ce voia. S-o rețină o vreme, până ce, cu puțin noroc, se întorcea Patrick, fiindcă era sigură că el ar vrea să-i vorbească.

Helen șterse cu cârpa mânerul cuțitului.

— Vreți o ceașcă de ceai, doamnă detectiv? întrebă ea.

— Minunat, răspunse Erin, dar zâmbetul vesel i se ofili când o văzu pe Helen că încuie ușa de la intrare și pune cheia în buzunar înainte să se ducă în bucătărie.

— Doamnă Townsend... dădu să zică Erin.

— Vreți și zahăr? o întrerupse Helen.

Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci în astfel de situații e să debusolezi cealaltă persoană. Helen învățase asta în anii de politică de sector public. Să nu faci ce se așteaptă ceilalți să faci, asta-i destabilizează imediat și măcar câștigi timp. Așa că, în loc să fie furioasă, revoltată că femeia asta intrase în casa lor fără permisiune, Helen era politicoasă.

— L-ați găsit? o întrebă pe Erin întinzându-i cana cu ceai. Pe Mark Henderson? A apărut?

— Nu, încă nu, răspunse Erin.

— Mașina lăsată pe faleză și nici urmă de el nicăieri.

Oftă.

— Sinuciderea poate fi considerată o recunoaștere a

În ape adânci

vinovăției, nu? Sigur așa o să pară. Ce situație!

Erin aprobă. Helen își dădea seama că era neliniștită, se tot uita în spate, la ușă și își făcea de lucru prin buzunar.

— O să fie groaznic pentru școală, pentru reputația noastră. Reputația întregului oraș, pătată din nou...

— De aceea o detestați așa de tare pe Nel Abbott? întrebă Erin. Păta reputația orașului cu proiectul ei?

Helen se încruntă.

— Păi, e unul dintre motive. Era o mamă denaturată, după cum v-am spus, nu mă respecta nici pe mine, nici tradițiile și regulile școlii.

— Era o ștoarfă? întrebă Erin.

Helen râse, surprinsă.

— Pardon?

— Mă întrebam dacă vi se pare că Nel Abbott era o ștoarfă, ca să folosesc termenul dumneavoastră sexist? Am auzit că a avut aventuri cu unii dintre bărbații din oraș...

— Nu știu nimic despre asta, spuse Helen, dar fața îi ardea și simțea că și-a pierdut avantajul.

Se ridică, se duse la blatul de lucru și-și luă cuțitul de legume. Se duse la chiuvetă și spălă sângele de pe lamă.

— Nu susțin că știu ceva despre viața intimă a lui Nel Abbott, spuse încet.

Simțea privirea detectivului asupra ei, scrutându-i fața, urmărindu-i mâinile. Simțea cum roșeața i se răspândea pe gât și pe piept și că trupul ei o dădea de gol. Încercă să-și păstreze tonul firesc:

— Însă n-aș fi deloc surprinsă dacă era promiscuă. Era disperată după atenție.

Voia să se încheie această conversație. Voia ca

În ape adânci

detectivul să plece din casă, voia să fie aici Sean și Patrick. Simțea un impuls să-și pună toate cărțile pe masă, să-și mărturisească păcatele și să le ceară și lor să le mărturisească pe ale lor. Greșiseră, trebuia să recunoască, dar familia Townsend era o familie bună. Erau oameni buni. Nu aveau de ce să se teamă. Se întoarse cu fața la detectiv, cu bărbia ridicată și cu o expresie cât putu ea de superioară, dar mâinile-i tremurau așa de tare că fu cât pe ce să scape cuțitul. Sigur n-avea de ce să se teamă?

Jules

Dimineață am lăsat-o pe Lena cuibărită în patul mamei, dormind tun. I-am scris un bilet în care-i spuneam că o aștept la secția de poliție la ora unsprezece pentru declarația oficială. Aveam de făcut mai întâi câteva lucruri, aveam de purtat niște conversații doar pentru adulți. Acum trebuia să gândesc ca un părinte, ca o mamă. Trebuia s-o protejez, s-o țin la distanță de orice putea să-i facă și mai rău.

M-am dus către secție, oprindu-mă pe drum s-o sun pe Erin, s-o anunț că vin. Voiam să mă asigur că aveam să vorbesc cu Erin și că puteam discuta între patru ochi.

„De ce nu e *el* cei care-i împins de pe-o nenorocită de stâncă?”

Lena vorbise aseară despre Sean Townsend. Ieșise totul la iveală, cum se îndrăgostise Sean de Nel și — credea Lena — Nel se îndrăgostise puțin de Sean. Se terminase cu ceva vreme în urmă — Nel spusese că „s-a sfârșit de la sine”, deși Lena n-a prea crezut-o. În orice caz, Helen trebuie să fi aflat, trebuie să se fi răzbunat. A fost rândul meu să mă revolt: de ce nu spusese Lena nimic mai devreme? El conducea investigația în cazul morții lui Nel, era complet deplasat.

— A iubit-o, spuse Lena. Nu înseamnă că e un om bun dacă a încercat să afle ce s-a întâmplat cu ea?

— Dar Lena, nu pricepi că...?

— E un om bun, Julia. Cum puteam să zic ceva? Ar fi dat de necaz și nu merită așa ceva. E un om bun.

Erin n-a răspuns la telefon, așa că i-am lăsat un mesaj

În ape adânci

și mi-am văzut de drum spre secție. Am parcat în față și-am sunat iar, dar tot n-a răspuns, așa că am hotărât s-o aștept. După jumătate de oră am decis să intru, oricum. Dacă Sean era acolo, aveam să inventez un pretext, să mă prefac că am crezut că declarația Lenei era la nouă, nu la unsprezece. Îmi venea mie o idee.

S-a dovedit că nici el nu era. Niciunul dintre ei nu era acolo. Polițistul de la recepție mi-a spus că inspectorul Townsend era în Newcastle toată ziua și că nu știa prea bine unde era sergentul Morgan, dar nu se îndoia că urma să apară dintr-o clipă-n alta.

M-am întors la mașină. Am scos din buzunar brățara ta — o pusesem într-o punguță de plastic, s-o protejez. Să protejez tot ce era pe ea. Șansele să aibă pe ea vreo amprentă sau urme de ADN printre zale erau foarte mici, dar tot era ceva. Foarte mici însemna că exista o posibilitate. Foarte mici însemna o șansă să aflăm un răspuns. Nickie spunea că ai murit după ce ai descoperit ceva despre Patrick Townsend; Lena spunea că ai murit fiindcă te-ai îndrăgostit de Sean și el de tine și Helen, geloasa, răzbunătoarea Helen, n-a suportat așa ceva. Unde mă duceam, unde mă-ntorceam, dădeam de câte-un Townsend.

La figurat, că la propriu am dat de Nickie Sage, mare cât casa în oglinda retrovizoare. Își târșâia picioarele prin parcare, dureros de încet, cu fața roz-aprins sub o pălărie mare, cu boruri pleoștite. Ajunsă în spatele mașinii mele, se sprijinea de ea, iar prin geamul deschis îi auzeam respirația anevoioasă.

— Nickie.

M-am dat jos din mașină.

În ape adânci

— Ți-e rău?

N-a răspuns.

— Nickie?

De aproape, părea cu un picior în groapă.

— Am nevoie să ajung acasă, gâfâi ea. Sunt în picioare de ore în șir.

Am ajutat-o să urce în mașină. Avea hainele leoarcă de transpirație.

— Unde ai fost, Nickie? Ce-ai făcut?

— Am mers, șuieră. Până la căsuța familiei Ward. Ca să ascult râul.

— Ți dai seama că râul trece fix prin fața casei tale, da? Clătină din cap.

— Nu-i același râu. Crezi că e tot același, dar se schimbă. Acolo sus are alt spirit. Uneori trebuie să faci cale lungă ca să-i auzi vocea.

Am făcut stânga chiar înainte de podul care duce spre piață.

— Pe-aici, da?

Încuviință, trăgând și acum disperată aer în piept.

— Poate-ar trebui să rogi pe cineva să te ia cu mașina data viitoare când îți vine cheful să călătorești.

Se lăsă pe spătar și închise ochii.

— Te oferi? Nu mi-am închipuit c-o să rămâi pe-aici.

Când am ajuns la apartamentul ei, am rămas o vreme în mașină. Nu m-a lăsat inima s-o pun imediat să se dea jos și să urce la etaj, așa că am stat și-am ascultat-o cum îmi spunea de ce-ar trebui să rămân în Beckford, de ce-ar fi bine pentru Lena să rămână lângă apă, de ce n-aș mai auzi niciodată vocea soră-mii dacă aș pleca.

În ape adânci

— Nu cred în chestiile astea, Nickie, am spus.

— Sigur că crezi, spuse iritată.

— Bine.

N-aveam de gând să mă cert cu ea.

— Așadar, ai fost sus, la căsuța familiei Ward? Acolo stă Erin Morgan, nu? Nu cumva ai văzut-o?

— Ba da. Fusese la alergat pe undeva. Apoi se grăbea în altă parte, probabil pe-o pistă falsă. Îi tot dădea înainte cu Helen Townsend, când eu i-am zis că nu cu Helen ar trebui să-și bată capul. Nimeni nu m-ascultă. *Lauren*, am zis, nu *Helen*. Dar nu m-ascultă nimeni niciodată.

Mi-a dat adresa familiei Townsend. Adresa și-un avertisment:

— Dacă bătrânul crede că știi ceva, o să-ți facă rău. Trebuie să fii deșteaptă.

Nu i-am zis de brățară, nici că ea era cea care alerga pe-o pistă falsă, nu Erin.

Erin

Helen se tot uita pe geam, de parcă aștepta să apară cineva.

— Așteptați să se întoarcă Sean, așa-i? am întrebat-o.

Clătină din cap:

— Nu. De ce s-ar întoarce? E în Newcastle, să vorbească cu șefii despre nebunia cu Henderson. Nu se poate să nu fi știut.

— Nu mi-a zis, am spus. Probabil că a uitat.

Ridică sprâncenele a neîncredere.

— Tare absent mai poate să fie uneori, așa-i? am continuat.

Sprâncenele i se ridicară și mai tare.

— Vreau să spun, nu că i-ar afecta munca sau ceva de genul ăsta, dar uneori...

— Țineți-vă gura! mă repezi.

Îmi era imposibil s-o descifrez, trecea brusc de la politețe la exasperare, de la timiditate la agresivitate; acum era furioasă, apoi speriată. Asta îmi dădea o stare de neliniște cruntă. Femeia asta mică, modestă, insignifiantă, din fața mea mă înspăimânta, fiindcă *n-aveam idee* ce o să facă în clipa următoare — să-mi ofere încă o cană cu ceai sau să mă atace cu cuțitul.

Își împinse brusc scaunul în spate, care scârțâi strident când picioarele se frecară de gresie, se ridică în picioare și se duse la fereastră.

— E plecat de-o veșnicie, spuse încet.

— Cine? Patrick?

Mă ignoră:

În ape adânci

— Se plimbă dimineața, dar de obicei nu durează așa mult. Nu se simte bine. Am...

— Vreți să vă duceți să-l căutați? am întrebat. Aș putea să vin cu dumneavoastră, dacă vreți.

— Se duce aproape în fiecare zi la căsuța aia, spuse vorbind de parcă nu eram acolo, de parcă nu mă auzea. Nu știu de ce. Acolo o ducea Sean pe ea. Acolo ei... Of, cine știe? Nu știu ce să fac. Nici măcar nu mai știu ce e corect și ce nu.

Strânse pumnul drept, pe bandajul ei imaculat înflorește o pată roșie.

— Am fost așa de fericită când a murit Nel Abbott, spuse. Toți am fost fericiți. A fost o ușurare nespusă! Dar de scurtă durată. Scurtă durată. Fiindcă acum nu pot să nu măntreb dacă asta nu ne-a provocat necazuri și mai mari.

În sfârșit se întoarse către mine.

— De ce sunteți aici? Și vă rog să nu mințiți, fiindcă azi n-am chef de-așa ceva.

Ridică mâna la față și, când se șterse la gură, se mânji pe buze cu sânge roșu-aprins.

Am băgat mâna în buzunar după telefon și l-am scos.

— Cred că poate e cazul să plec, am spus ridicându-mă încet. Am venit aici ca să vorbesc cu Sean, dar dacă nu-i acasă...

— Nu e absent, să știți, spuse făcând un pas la stânga ca să-mi blocheze drumul spre ușă. Are perioade de absență, dar asta e altceva. Nu, dacă nu v-a spus că se duce la Newcastle înseamnă că nu are încredere în dumneavoastră, iar dacă el n-are, nu prea cred că eu ar trebui să am. O să mai întreb o singură dată de ce sunteți aici, spuse.

Am plecat ușor capul, făcând un efort conștient să-mi

În ape adânci

las umerii în jos, să rămân relaxată.

— Cum spuneam, voiam să vorbesc cu Sean.

— Despre?

— Despre o posibilă acuzație de comportament nepotrivit, am spus. Despre relația lui cu Nel Abbott.

Helen păși spre mine și-am simțit în stomac zvâcnetul grețos de ascuțit al adrenalinei.

— O să aibă consecințe, așa-i? spuse cu un surâs trist pe chip. Cum ne-am putut imagina că n-o să fie?

— Helen — am spus — vreau doar să știu...

Am auzit trântindu-se ușa de la intrare și, când Patrick a intrat în încăpere, am dat rapid înapoi, ca să pun ceva distanță între noi.

O clipă, niciunul dintre noi n-a spus nimic. Mă privea fix, cu ochii înfiți într-ai mei, încleștând fălcile, timp în care-și scoase haina și-o aruncă pe spătarul unui scaun. Apoi își îndreptă atenția spre Helen. Observă mâna însângerată și se animă imediat.

— Ce s-a întâmplat? Ți-a făcut ceva? Scumpa mea...

Helen se înroși și undeva în stomacul meu se răsuci ceva.

— N-am nimic, spuse ea repede. N-am nimic. Nu-i de la ea. Mi-a alunecat mâna când tăiam ceapă...

Patrick se uită la cealaltă mână a ei, la cuțitul pe care încă-l ținea. I-l luă cu blândețe.

— Ce caută aici? întrebă fără să mă privească.

Helen își lăsă capul pe-o parte, ca să se uite de la socru-său la mine și-apoi iar la el.

— Pune întrebări despre Nel Abbott.

În ape adânci

Înghiți în sec.

— Despre Sean. Despre conduita lui profesională.

— Trebuie doar să clarific ceva, e o chestiune de procedură, legată de felul în care-a fost condusă investigația.

Patrick nu părea interesat. Se așezase la masa din bucătărie fără să se uite la mine, vorbind cu Helen:

— Știi de ce-au mutat-o aici? M-am interesat — încă mai cunosc niște oameni, normal, așa că am vorbit cu unul dintre foștii mei colegi din Londra, care mi-a spus că detectivul ăsta vajnic, aici de față, a fost îndepărtat din postul din poliția metropolitană fiindcă a sedus un polițist mai tânăr. Și nu orice polițist, o femeie! Ți dai seama?

Râsul lui sec se pierdu într-o tuse tabagică persistentă.

— Uite-o cum e pe urmele domnului tău Henderson când ea e vinovată de exact același lucru. Abuz de putere în scopul propriei satisfacții sexuale. Și încă mai are slujbă.

Își aprinse o țigară.

— Apoi vine aici și zice că vrea să vorbească despre comportamentul profesional al lui fi-miu!

În sfârșit se uită la mine.

— Ar fi trebuit să fii azvârlită cu totul afară din poliție, dar fiindcă ești femeie, fiindcă ești *lesbi*, ți se dă voie să scapi basma curată. Asta numesc ei *egalitate*.

Pufni disprețuitor.

— Ți închipui ce-ar fi pățit dacă era bărbat? Dacă Sean ar fi prins că se culcă cu una dintre subalternele lui, ar fi dat afară cu șuturi în fund.

Am strâns pumnii ca să nu-mi mai tremure mâinile.

— Dar dacă Sean s-ar culca cu o femeie care apoi ar fi găsită moartă? am întrebat. Ce crezi c-ar păți atunci?

În ape adânci

Se mișcă repede pentru un moșneag. În mai puțin de-o secundă era în picioare, scaunul căzut în spate și el cu mâna-n gâtul meu.

— Vezi cum vorbești, javră împutită! șopti, suflându-mi fum acru în față.

L-am izbit zdravăn în piept și-mi dădu drumul.

Făcu un pas înapoi cu brațele pe lângă corp și pumnii încleștați:

— Fi-meu n-a făcut nimic rău, spuse încet. Așa că, fetițo, dacă-i faci necazuri, o să-ți fac și eu ție. Pricepi? O să ți-o iei înapoi cu vârf și-ndesat.

— Tată, spuse Helen. Ajunge! O sperii.

Se întoarse, zâmbind spre noră-sa:

— Știu, scumpo. Asta și vreau.

Se uită iar spre mine, zâmbind din nou.

— Unele nu înțeleg decât de frică.

Jules

Am lăsat mașina la marginea aleii care duce la casa familiei Townsend. Nu era nevoie, era destul loc ca să parchez la ei în curte, dar așa mi s-a părut corect. Simțeam că trebuie să fie o misiune-fulger, să-i iau prin surprindere. Umbra neînfricată, cea care apăruse în ziua în care mi-am înfruntat violatorul, se întorsese. Cu brățara în buzunar, am intrat cu pași mari în curtea scăldată în soare, dârză, cu spatele drept și fruntea sus. Venisem în numele surorii mele, ca să îi fac dreptate. Eram hotărâtă. Eram neînfricată.

Am fost neînfricată până mi-a deschis ușa Patrick Townsend, cu fața vânătă de furie și un cuțit în mână.

— Ce vrei? se răsti.

M-am dat vreo doi pași înapoi.

— Am...

Era cât pe ce să-mi trântescă ușa-n nas și eu eram prea înspăimântată ca să spun ce aveam de spus. *I-a făcut de petrecanie nevastă-sii*, îmi spusese Nickie, și *i-a făcut de petrecanie și soră-tii*.

— Am vrut...

— Jules? strigă o voce din casă. Tu ești?

Era o scenă de coșmar. Helen era acolo, cu sânge pe mână și pe față, și Erin era și ea acolo, străduindu-se fără prea mare succes să arate că are situația sub control. Mă întâmpină cu un surâs vesel:

— Ce te-aduce aici? Trebuia să ne vedem la secție.

— Da, știu, am...

— Zi odată! bombăni Patrick.

În ape adânci

Pielea îmi fu cuprinsă de furnicături fierbinți și-am început să respir sacadat.

— Voi, ăștia, din familia Abbott! Doamne, ce mai familie!

Ridică vocea și trânti cuțitul pe masă.

— Să știi că te țin minte. Obeză, așa-i, în copilărie?

Se întoarse spre Helen:

— Un munte scârbos de slană, așa era. Și părinții! Vai de capul lor.

Îmi tremurau mâinile, iar el se întoarse să se uite la mine:

— Să zicem că mama avea o scuză, că era pe moarte, dar cineva ar fi trebuit să pună șaua pe ele. Ați zburdat de capul vostru, tu cu soră-ta, așa-i? Și uite ce s-a ales de voi! Ea era labilă psihic, iar tu... poftim. Simpluță.

— Ajunge, domnule Townsend! spuse Erin luându-mă de braț. Hai să mergem la secție. Trebuie să luăm declarația Lenei.

— A, da, fata. Aia o să ajungă ca maică-sa. Are același aer vulgar, aceeași gură spurcată, aceeași față de-ți vine s-o pocnești...

— Petreceți mult timp gândindu-vă ce i-ați face nepoatei mele adolescente, așa-i? am spus tare. Vi se pare normal?

Furia mea își arăta din nou colții și Patrick nu era pregătit pentru asta.

— Ei? N-aveți niciun răspuns? Moș scârbos!

M-am întors spre Erin.

— Dar mă bucur că ești aici, Erin, e cum nu se poate mai potrivit, fiindcă n-am venit aici să vorbesc cu *ăsta* — am

În ape adânci

smucit capul în direcția lui Patrick —, ci cu *ea*. Cu dumneavoastră, doamnă Townsend.

Cu mâna tremurătoare, am scos punguța de plastic din buzunar și-am pus-o pe masă, lângă cuțit.

— Voiam să vă întreb când ați luat brățara asta de la mâna surorii mele?

Helen holbă ochii și-am știut pe loc că era vinovată.

— De unde a apărut brățara, Jules? întrebă Erin.

— De la Lena. Care-o are de la Mark Henderson. Care-luat-o de la Helen. Care, după mutra ei vinovată ca naiba, a luat-o de la soră-mea, înainte s-o omoare.

Patrick începu să râdă cu hohote sonore, false, ca un lătrat.

— A luat-o de la Lena, care-a luat-o de la Mark, care-a luat-o de la Helen, care-a luat-o de la zâna din vârful bradului de Crăciun. Îmi pare rău, drăguță — îi ceru scuze lui Helen — pentru limbaj, dar ce rahat mănâncă asta!

— O aveți în birou, Helen?

M-am uitat la Erin.

— O să găsim pe ea amprente, ADN, nu?

Patrick chicoti iar, dar Helen părea în stare de șoc.

— Nu, am... spuse în cele din urmă cu ochii când la mine, când la Erin, când la socru-său. Era... Nu.

Trase adânc aer în piept.

— Am găsit-o, spuse. Dar n-am știut... n-am știut că era a ei. Pur și simplu... am păstrat-o. Voiam s-o dau la Obiecte pierdute.

— Unde ați găsit-o, Helen? întrebă Erin. La școală?

Helen îi aruncă o privire lui Patrick, apoi se uită iar la detectiv, de parcă încerca să-și dea seama dacă o să înghită

minciuna.

— Cred că... da, la școală. Și... ăăă... n-am știut a cui era, așa că...

— Sora mea purta brățara asta tot timpul, am spus. Are pe ea inițialele mamei. Mi-e cam greu să cred că nu v-ați dat seama ce era sau cât de importantă era.

— N-am știut, spuse Helen, dar vocea ei era pierită și fața tot mai roșie.

— Normal că n-a știut! zbieră deodată Patrick. Normal că n-a știut a cui era și de unde apăruse.

Se duse repede lângă ea și-i puse mâna pe umăr.

— Brățara era la Helen fiindcă am lăsat-o eu la ea în mașină. Am fost neglijent. Voiam s-o arunc, așa aveam de gând, dar... în ultimul timp am devenit cam uituc. Așa-i că am devenit uituc, scumpo?

Helen nu spuse nimic și nu se clinti.

— Am lăsat-o în mașină, repetă el.

— OK, spuse Erin. Și *dumneavoastră* de unde-o aveți?

Se uită drept în ochii mei și-i răspunse:

— De unde crezi c-o am, idioato? Am smuls-o de la mâna târfei ăleia înainte s-o arunc de pe stâncă.

Patrick

O iubea de multă vreme, dar niciodată atât de mult ca în clipa în care i-a sărit în apărare.

— Nu-i adevărat, n-a fost așa! sări Helen în picioare. Nu-i... Nu! Să nu-ți treacă prin cap să iei asupra ta vina pentru asta, tată, fiindcă *n-a* fost așa. N-ai... nici măcar n-ai...

Patrick îi zâmbi și-i întinse mâna. Ea i-o luă, iar el o trase mai aproape. Era moale, dar nu neputincioasă, modestia, simplitatea ei senină erau mai tulburătoare pentru el decât orice frumusețe superficială. Îl mișcau chiar și acum — simți cum începe să-i alerge sângele prin vene și cum bătrâna inimă slăbită începe să pompeze cu putere.

Nimeni nu scoase o vorbă. Jules plângea mocnit, mormăind ininteligibil. Detectivul se uita la Helen cu o expresie de înțelegere pe chip.

— Vreți să... ?

Scutură capul, rămasă fără cuvinte.

— Domnule Townsend, sunt...

— Hai, odată!

Deveni brusc iritat, disperat să se îndepărteze de jalea cât se poate de evidentă a femeii.

— Ce dracu', ești polițist, fă-ți treaba!

Erin trase adânc aer în piept și păși spre el.

— Patrick Townsend, te arestez ca suspect pentru uciderea lui Danielle Abbott. Nu ești obligat să spui nimic...

— Da, da, bine, spuse el obosit. Știu toate astea. Dumnezeu! Femeile ca tine nu știu niciodată când să termine cu vorba.

Apoi se întoarse spre Helen:

În ape adânci

— Dar tu, scumpo, tu știi când să vorbești și când să taci. Tu spui adevărul, fetița mea.

Ea începu să plângă, iar el își dori mai mult decât orice pe lume să stea lângă ea în camera de sus, o ultimă dată, înainte să-i fie luat. O sărută pe frunte și, înainte să iasă pe ușă după detectiv, își luă rămas-bun.

Patrick nu dăduse niciodată doi bani pe misticism, impulsuri și presimțiri, dar dacă era să fie sincer, simțise apropiindu-se momentul în care avea să dea socoteală. Sfârșitul jocului. Simțise asta cu mult timp înainte să scoată cadavrul rece al lui Nel Abbott din apă, doar că ignorase presentimentul ca pe-un simptom al bătrâneții. În ultimul timp, mintea îi juca o groază de feste, intensificând culorile și sunetele amintirilor vechi și încețoșând contururile celor recente. Știa că asta era începutul lungului rămas-bun, că avea să fie devorat dinăuntru spre în afară, de la miez către coajă. Măcar putea să fie recunoscător că mai avea timp să rezolve chestiunile neterminate, să preia controlul. Era — își dădea acum seama — singura cale să mai salveze ceva din viața pe care o construiseră, cu toate că știa că nu puteau fi toți cruțați.

Când l-au așezat pe scaunul din camera de interogatoriu din secția de poliție Beckford, la început a crezut că nu va putea îndura umilința, dar a îndurat-o. Descoperi că surprinzătoarea senzație de ușurare l-a ajutat să îndure. Voia să-și spună povestea. Dacă tot era să iasă la iveală, atunci el era cel care trebuia s-o spună, cât mai avea timp, cât mai deținea controlul asupra propriei minți. Dar mai puternică decât ușurarea, era mândria. Toată viața își

În ape adânci

dorise, în adâncul inimii, să spună ce se întâmplase în noaptea morții lui Lauren, dar nu putuse. Se înfrânase din dragoste pentru fiul lui.

Vorbi în propoziții scurte, simple, clare. Își exprimă intenția să facă o mărturisire completă despre uciderea lui Lauren Slater în 1983 și cea a lui Danielle Abbott în 2015.

Cu Lauren a fost mai ușor, desigur. Era o poveste simplă. Se certaseră acasă. Ea îl atacase, el s-a apărat, iar în timpul acelei apărări, ea a fost grav rănită, prea grav ca să mai poată fi salvată. Așa că, în efortul de a-și proteja fiul de adevăr și — recunosc el — ca să scape de închisoare, o dusese cu mașina la râu, îi cărase trupul până în vârful falezei și-o aruncase, moartă deja, în apă.

Sergentul Morgan îl asculta politicoasă, dar aici îl opri.

— Domnule Townsend, fiul dumneavoastră era prezent în acel moment? întrebă ea.

— N-a văzut nimic, răspunse Patrick. Era prea mic și prea speriat ca să înțeleagă ce se întâmpla. N-a văzut când a fost rănită maică-sa și n-a văzut-o căzând.

— Nu v-a văzut cum o aruncați de pe faleză?

A avut nevoie de fiecare strop de stăpânire de sine ca să nu sară peste masă și s-o pocnească.

— N-a văzut *nimic*. Am fost nevoit să-l iau în mașină fiindcă nu puteam lăsa singur acasă un copil de șase ani, pe timp de furtună. Dacă ai avea copii, ai înțelege. N-a văzut nimic. Era confuz, așa că i-am spus... o versiune a adevărului care să aibă sens pentru el. Pe care s-o poată pricepe.

— O versiune a adevărului?

— I-am spus o poveste — așa faci cu copiii când e

În ape adânci

vorba de lucruri pe care nu le pot pricepe. I-am spus o poveste pe care s-o poată accepta, care să-i facă viața suportabilă. Nu pricepi?

Oricât încerca, nu reușea să nu ridice tonul.

— Doar n-aveam să-l las singur, nu? Maică-sa nu mai era și dacă eu ajungeam la închisoare, ce s-ar fi ales de el? Ce viață l-ar fi așteptat? Ar fi fost dat în grija statului. Am văzut ce se-ntâmplă cu copiii crescuți de stat, nu e unul care să nu iasă de acolo traumatizat și pervertit. L-am protejat toată viața lui, spuse Patrick cu pieptul umflat de mândrie.

Povestea lui Nel Abbott a fost, inevitabil, mai dificil de spus. Când a descoperit că vorbise cu Nickie Sage și că luase în serios acuzațiile ei legate de Lauren, a început să se îngrijoreze. Nu că Nel o să se ducă la poliție, nu. N-o interesa să facă dreptate sau ceva de genul ăsta, voia doar să adauge cât mai mult senzațional la arta ei de doi bani. Ce îl îngrijora pe el era că ea putea să-i spună lui Sean ceva ce l-ar fi putut tulbura. Din nou, își proteja fiul.

— Asta fac tații, sublinie el. Deși s-ar putea să-ți fie străin conceptul. Am auzit că al tău era un bețiv.

Îi zâmbi lui Erin Morgan și-o urmări cum tresare la primirea acelei lovituri în plex.

— Am auzit că era și cam iute la mânie.

A continuat apoi confesiunea: a aranjat o întâlnire cu Nel Abbott seara târziu, ca să discute despre acuzații.

— Și ea a venit să se-ntâlnească cu dumneavoastră pe culmea falezei? întrebă neîncrezătoare Erin.

Patrick zâmbi.

— N-ai cunoscut-o. Nu-ți poți închipui cât de vanitoasă era, cât de plină de sine. N-a trebuit decât să-i dau de înțeles

În ape adânci

că aveam să-i spun, pas cu pas, tot ce se întâmplase între mine și Lauren. Că o să-i arăt cum se derulaseră evenimentele groaznice din noaptea aia chiar acolo, în locul în care s-au petrecut. Urma să aibă povestea așa cum nu mai fusese spusă niciodată și ea avea să fie prima care s-o audă. Apoi, odată ce am adus-o acolo, a fost simplu. Băuse, se clătina pe picioare.

— Și brățara?

Patrick se foi în scaun și se forță să se uite drept în ochii sergentului Morgan:

— A avut loc o mică altercație și-am apucat-o de braț când încerca să scape. Brățara i-a ieșit de pe mână.

— I-ați smuls-o — așa mi-ați spus mai devreme, nu?

Se uită în jos, la notițe.

— Ați „smuls-o de la mâna târfei ăleia“?

Patrick încuviință:

— Da. Eram furios, recunosc. Eram furios că se dăduse-n bărci cu fi-miu, punându-i în pericol căsnicia. L-a sedus. Chiar și cei mai puternici și mai morali bărbați pot fi vrăjiți de o femeie care se oferă așa...

— Așa cum?

Patrick scrâșni din dinți.

— Care oferă un fel de abandon sexual pe care poate el nu-l are acasă. E trist, știu. Dar se întâmplă. De-asta eram furios. Căsnicia fiului meu e foarte solidă.

Patrick o văzu pe Morgan ridicând din sprâncene și din nou fu nevoit să strângă din dinți ca să se controleze.

— De aceea eram furios. I-am smuls brățara de la mână. Am împins-o.

SEPTEMBRIE

Lena

Am crezut că n-o să vreau să plec, dar nu mă pot uita în fiecare zi la râu, nu-l pot trece în fiecare zi în drum spre școală. Nici măcar nu mai vreau să înot acolo. Oricum apa e prea rece acum. Măine plecăm la Londra, aproape am terminat de împachetat.

O să închiriem casa. Eu n-am vrut. N-am vrut să locuiescă alți oameni în camerele noastre, să ne umple spațiile, dar Jules a spus că, dacă nu închiriem, riscăm să ne trezim că se instalează ilegal în ea cine știe ce vagabond sau că încep să se strice lucrurile prin casă și n-o să fie nimeni să le repare și nu mi-a plăcut nici gândul ăsta. Așa că am acceptat.

Tot a mea e. Mama mi-a lăsat-o mie, așa că, atunci când o să fac optsprezece ani (sau douăzeci și unu, ceva în genul ăsta), o să fie a mea pe bune. Și o să locuiesc iar aici. Știu sigur. O să mă întorc când n-o să mai fie atât de dureros și n-o s-o mai văd peste tot.

Mă sperie mutarea la Londra, dar acum parcă sunt mai împăcată decât la început. Jules (nu Julia) e chiar ciudată și o să fie întotdeauna așa, are avarii majore. Dar și eu sunt cam ciudată și defectă, așa că poate o să ne fie bine. Sunt chestii care-mi plac la ea. Gătește și se agită în jurul meu, mă ceartă că fumez și mă pune să-i spun unde mă duc și când mă întorc. Așa cum fac mamele altora.

Oricum, mă bucur că o să fim doar noi două, fără soț și bănuiesc că fără iubiți sau ceva, și măcar când o să merg

În ape adânci

la școala nouă n-o să știe nimeni despre mine, cine sunt. Poți să te reinventezi, a zis Jules, ceea ce mi s-a părut cam aiurea, adică, e ceva în neregulă cu mine? Dar știu ce-a vrut să spună. Mi-am tăiat părul și-acum arăt altfel, iar când o să mă duc la școala nouă din Londra n-o să mai fiu fata frumoasă pe care n-o place nimeni, o să fiu o fată oarecare.

Josh

A trecut pe la noi Lena, ca să-și ia rămas-bun. Și-a tăiat părul. E tot drăguță, dar nu ca înainte. I-am zis că-mi plăcea mai mult cu părul lung, a răs și a spus că o să crească la loc. A zis că data viitoare când ne vedem o să fie iar lung, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, măcar crede că o să ne mai vedem, eu nu eram sigur, ea o să fie la Londra, iar noi ne mutăm în Devon, care nu-i tocmai la o aruncătură de băț. Dar ea a spus că nu-i chiar așa departe, doar la vreo cinci ore cu mașina și în câțiva ani o să-și ia carnet și-o să vină să mă ia, ca să vedem în ce belele ne putem băga.

Am stat un pic la mine-n cameră. A fost cam aiurea, nu știam ce să ne spunem. Am întrebat-o dacă mai are noutăți și părea cam în ceață, și-am zis despre domnul Henderson, iar ea a clătinat din cap. Au fost o groază de zvonuri — la școală se spune că l-a omorât și l-a împins în mare. Cred că-i o tâmpenie, dar chiar dacă nu e, n-aș putea s-o condamn.

Katie ar fi fost tare tristă dacă domnul Henderson ar fi pățit ceva, dar ea nu știe, corect? Nu există viața de apoi. Contează numai oamenii care-au rămas și cred că lucrurile stau acum mai bine. Mama și tata nu sunt fericiți, dar sunt mai bine, sunt altfel decât înainte. Ușurați, poate? Ca și cum nu mai trebuie să se întrebe de ce. Acum pot să arate către ceva și să spună uite, ăla e motivul. *Ceva de care să se lege*, a spus cineva și înțeleg, deși cred că pentru mine nimic din ce s-a întâmplat nu va avea vreodată sens.

Louise

Valizele erau în mașină, cutiile erau etichetate și fix înainte de prânz vor preda cheile. Josh și Alec făceau un tur rapid al Beckfordului ca să-și ia rămas-bun, dar ea rămăsese acasă.

Unele zile erau mai bune decât altele.

Louise voia să-și ia rămas-bun de la casa în care trăise fiica ei, singurul cămin pe care-l cunoscuse. Trebuia să-și ia rămas-bun de la graficul cu înălțimile copiilor din debaraua de sub scări, de la treapta de piatră din grădină, unde căzuse Katie și-și tăiasse genunchiul și pentru prima dată Louise fusese nevoită să se împace cu gândul că fiica ei nu avea să fie perfectă, ci avea să aibă un cusur, o cicatrice. Trebuia să-și ia rămas-bun de la dormitorul ei, în care ea și fata ei stătuseră de vorbă în timp ce Katie își usca părul, se dădea cu ruj și spunea că se duce mai încolo la Lena, avea voie să rămână peste noapte? De câte ori — se întrebă — fusese asta o minciună?

(Chestia care n-o lăsa să doarmă noaptea — una dintre ele — era ziua aceea la râu, când fusese atât de emoționată și de mișcată să vadă lacrimi în ochii lui Mark Henderson, când îi spusese condoleanțe.)

Lena venise să-și ia la revedere și adusese cu ea manuscrisul lui Nel, pozele, notițele, un stick de memorie cu toate fișierele din calculator. „Faceți ce vreți cu ele“, a spus. „Dați-le foc, dacă vreți. Nu vreau să le mai văd niciodată.“ Louise era bucuroasă că Lena venise, dar și mai bucuroasă că n-avea s-o mai vadă. „Credeți că mă puteți ierta?“ a întrebat Lena. „O să mă iertați vreodată?“ Și Louise

În ape adânci

i-a spus că o iertase deja, ceea ce era o minciună rostită din bunătațe.

Bunătațea era noul ei proiect. Spera să aibă efecte mai blânde asupra sufletului decât furia. Și în orice caz, cu toate că știa că n-ar putea-o ierta niciodată pe Lena — pentru că le ascunsese lucruri, pentru că ținuse secrete, pentru că *există*, pur și simplu, iar fiica ei, nu — nici n-o putea urî. Căci dacă un lucru era clar între toate, dacă în toată oroarea asta era ceva sigur și fără nicio umbră de îndoială, era dragostea Lenei pentru Katie.

DECEMBRIE

Nickie

Nickie avea bagajul făcut.

Treburile se potoliseră în oraș. Întotdeauna era așa înainte de sosirea iernii, dar mai conta și faptul că mulți oameni pleaseră. Patrick Townsend putrezea în celula lui (ha!), iar fi-său fugise să-și caute liniștea. Mult succes cu asta. Casa Morii era goală, cu Lena Abbott și mătușă-sa plecate la Londra. Plecase și familia Whittaker — casa a fost pe piață mai puțin de-o săptămână până să-și facă apariția niște oameni cu Range Rover, trei copii și un câine.

Și în capul ei era mai liniște. Jeannie nu mai vorbea atât de tare ca înainte, iar când o făcea, era mai mult o invitație la palavre decât o tiradă. Zilele asta, Nickie se trezea că petrece mai puțin timp lângă fereastră și mai mult în pat. Se simțea tare obosită și o dureau picioarele mai tare ca oricând.

Dimineață pleca în Spania, ca să petreacă două săptămâni la soare. Odihnă și relaxare, de asta avea nevoie. Banii au fost o surpriză: zece mii de lire din averea lui Nel Abbott, lăsați moștenire unei anume Nicola Sage, de pe strada Marsh, Beckford. Cine-ar fi crezut? Poate că Nickie n-ar fi trebuit să fie surprinsă, fiindcă Nel era de fapt singura care ascultase vreodată ce avea de spus. Bietul suflet. Mult a ajutat-o.

Erin

M-am întors acolo înainte de Crăciun. Nu știu exact de ce, doar că visasem râul aproape în fiecare noapte și-am zis că un drum la Beckford ar exorciza demonul.

Am lăsat mașina lângă biserică și-am mers pe jos de la bulboană până sus pe faleză, trecând pe lângă câteva buchete de flori ofilindu-se în celofan. M-am dus până la căsuță. Era cocoșată și amărâtă, cu perdelele trase și vopsea roșie împroșcată pe ușă. Am încercat clanța, dar era încuiat, așa că m-am întors și, pășind pe iarba înghețată care-mi pârâia sub tălpi, m-am îndreptat spre râul albastru-deschis și tăcut. Din el se înălța ceața, ca o fantomă. Respirația îmi rămânea suspendată, albă în fața gurii și urechile îmi erau bocnă. Ar fi trebuit să-mi pun o căciulă.

Am venit la râu fiindcă nu aveam unde să mă duc, nu aveam cu cine vorbi. Sean era cel cu care îmi doream din suflet să vorbesc, dar nu l-am găsit. Mi se spusese că s-a mutat într-un loc numit Pity Me⁷ din comitatul Durham — știu, sună de zici că e inventat, dar nu e. Orașelul e acolo, dar el nu. Adresa pe care-o promisem s-a dovedit a fi o casă goală cu un afiș DE ÎNCHIRIAT pe fațadă. Am contactat chiar și închisoarea Frankland, unde Patrick își va petrece restul zilelor, dar au spus că bătrânul nu avusese niciun vizitator.

Voiam să-l întreb pe Sean care era adevărul. Am crezut că era posibil să-mi spună, acum că nu mai e în poliție. Am crezut că ar putea să-mi explice cum își trăise viața așa și dacă, în timp ce se prefăcea că investighează moartea lui Nel, știuse de la început ce făcuse taică-su. N-ar fi cine știe

În ape adânci

ce surpriză. La urma urmelor, își protejase tatăl toată viața.

Râul în sine nu-mi oferea niciun răspuns. Când, în urmă cu o lună, un pescar a scos un telefon mobil din noroiul în care i se înfipseseră cizmele de cauciuc, mi-am făcut speranțe. Dar telefonul lui Nel Abbott nu ne-a spus nimic nou față de ce ne dezvăluise lista convorbirilor ei. Dacă existau în el fotografii incriminatorii, imagini care-ar fi explicat tot ce rămăsese incert, n-aveam cum să le accesăm — telefonul n-a putut fi nici măcar deschis, era mort, cu măruntaiele înfundate și erodate de mâl și apă.

După plecarea lui Sean m-am confruntat cu un munte de hârțogăraie, o anchetă, întrebări rămase fără răspuns legate de ce anume și când ar fi aflat el și de ce a fost gestionată atât de prost toată situația. Și nu numai cazul lui Nel, ci și al lui Henderson: cum a fost posibil să dispară fără urmă chiar de sub nasul poliției?

Cât despre mine, am tot reluat ultimul interogatoriu cu Patrick, povestea pe care ne-a spus-o. Brățara lui Nel smulsă de la mână, Patrick înșfăcând-o de braț. Lupta dată sus pe faleză, înainte s-o împingă. Dar nu era nicio vânătaie pe mâna ei, unde spunea el c-o apucase, niciun semn pe încheietura de unde i-ar fi smuls brățara, nici urmă de luptă, de niciun fel. Și clema brățării era intactă.

La momentul respectiv am atras atenția asupra acestor lucruri, dar după tot ce se întâmplase, după confesiunea lui Patrick, demisia lui Sean și tot iureșul general de acoperire de funduri și pasat responsabilitatea, nimeni n-avea chef să m-asculte.

Am stat pe malul râului și am simțit ce simțeam de ceva vreme: că toate astea, povestea lui Nel, a lui Lauren și a

În ape adânci

lui Katie, totul era incomplet, neterminat. N-am văzut, de fapt, niciodată tabloul complet.

⁷ *Pity me* (în engleză) — plângeți-mi de milă. (N.t.)

Helen

Helen avea o mătușă care locuia lângă Pity Me, la nord de Durham. Avea o fermă și Helen își amintea că o vizitase într-o vară, când dăduse bucățele de morcov măgărușilor și culesese mure. Mătușa nu mai era acolo; Helen nu știa sigur ce se alesese de fermă. Orașelul era mai ponosit și mai sărman decât și-l amintea și nu mai avea niciun măgăruș, dar era mic și anonim și n-o băga nimeni în seamă.

Își găsisese o slujbă mult sub nivelul ei de calificare și un apartament micuț la parter, cu o curte în spate, unde bătea soarele după-amiaza. Când au ajuns în orașel, au închiriat o casă, dar a durat doar câteva săptămâni, după care s-a trezit într-o dimineață că Sean nu mai era, așa că a înapoiat cheile proprietarului și a început să caute altă locuință.

Nu încercase să-l sune. Știa că nu se mai întorcea. Familia lor era destrămată, urma să se destrame oricum fără Patrick, el era cel care-i ținea împreună.

Inima ei era zdrobită în moduri la care prefera să nu se gândească. Nu se dusese să-l viziteze pe Patrick. Știa că n-ar trebui nici măcar să-i fie milă de el — recunoscuse că și omorâse soția și o ucisese cu sânge-rece pe Nel Abbott.

Nu cu sânge-rece, nu. Nu-i corect. Helen înțelegea că Patrick vedea lucrurile doar în alb și negru și el credea, din toată inima, că Nel Abbott era o amenințare pentru familia lor, pentru legăturile dintre ei. Era. Așa că a acționat. A făcut-o pentru Sean și a făcut-o pentru ea. Asta nu-i tocmai o acțiune cu sânge-rece, nu?

Dar în fiecare noapte avea același coșmar: Patrick ținându-i pisica sub apă. În vis, el avea ochii închiși,

În ape adânci

pleoapele lipite, dar ochii pisicii erau deschiși, iar când animalul care se zbătea întorcea capul către ea, vedea că are ochii de-un verde-intens, exact ca ai lui Nel Abbott.

Dormea prost și se simțea singură. Cu câteva zile în urmă, făcuse un drum de treizeci și cinci de kilometri până la cel mai apropiat magazin de grădinărit, ca să cumpere o tufă de rozmarin. Iar azi, puțin mai târziu, se ducea la adăpostul de animale din Chester-le-Street, ca să-și aleagă pisica potrivită.

IANUARIE

Jules

E tare bizar să stau în fiecare dimineață la micul dejun față în față cu tine la cincisprezece ani. Are aceleași proaste maniere la masă ca tine și își dă ochii peste cap la fel de des ca tine, când i se atrage atenția. Stă la masă cu picioarele sub ea și cu genunchii ciolănoși împinși de-o parte și de alta, exact cum făceai și tu. Adoptă aceeași expresie visătoare când e pierdută în muzică sau în gânduri. Nu ascultă. E voluntară și enervantă. Cântă, întruna și fals, exact cum făcea mama. Are râsul tatălui nostru. Mă sărută pe obraz în fiecare dimineață înainte să plece la școală.

Nu pot să mă revanșez față de tine pentru greșelile făcute — pentru refuzul de a te asculta, pentru graba cu care-am crezut ce era mai rău despre tine, pentru că nu te-am ajutat când erai deznădăjduită, pentru că nici măcar n-am vrut să încerc să te iubesc. Dacă pentru tine nu pot face nimic, va trebui să ispășesc printr-un act matern. Multe acte materne. N-am putut să-ți fiu soră, dar voi încerca să fiu mamă pentru copilul tău.

În apartamentul meu minuscul, ordonat, din Stoke Newington, face în fiecare zi un iureș de nedescris. E nevoie de-un imens efort de voință să nu mă panichez din cauza haosului. Dar încerc. Îmi amintesc de versiunea mea neînfricată, care-a ieșit la suprafață în ziua în care l-am înfruntat pe tatăl Lenei; mi-aș dori ca femeia aia să se întoarcă. Mi-ar plăcea să am în mine mai mult din femeia aia, mai mult din tine, mai mult din Lena. (Când Sean

În ape adânci

Townsend m-a adus acasă după înmormântare, mi-a spus că semăn cu tine, iar eu am negat, am spus că sunt opusul lui Nel. Cândva mă mândream cu asta. Acum nu.)

Fiindcă e singura familie pe care-o am, pe care-o voi avea vreodată, încerc să mă bucur de viața pe care-o duc alături de fiica ta. Mă bucur de ea și mă consolez cu gândul ăsta: bărbatul care te-a ucis va muri în pușcărie nu peste multă vreme. Plătește pentru ce i-a făcut soției sale, fiului lui și ție.

Patrick

Patrick nu-și mai visa nevasta. În perioada asta avea alt vis, în care ziua aia de la el de-acasă se desfășura altfel. În loc să mărturisească detectivului, lua cuțitul de legume de pe masă și i-l înfigea în inimă și, când termina cu ea, trecea la sora lui Nel Abbott. Excitarea pe care i-o provoca fapta creștea tot mai tare până ce, în sfârșit satisfăcut, scotea cuțitul din pieptul surorii, ridica ochii și-o vedea pe Helen cum se uită la el cu șiroaie de lacrimi pe față și sânge picurându-i din mâini.

— Tată, nu! spunea ea. O sperii.

Când se trezea, în minte îi stăruia întotdeauna chipul lui Helen, expresia ei șocată când le-a spus ce făcuse. Era recunoscător că n-a fost nevoit să vadă reacția lui Sean. Până să se întoarcă fiul lui în Beckford în seara aia, Patrick mărturisise tot. Sean a venit să-l viziteze o singură dată în arest. Patrick se îndoia că avea să mai vină, ceea ce-i rupea inima, fiindcă tot ce făcuse, poveștile pe care le spusese și viața pe care o construisese, totul fusese pentru Sean.

Sean

Nu sunt ce cred eu că sunt.

Nu eram cine credeam că sunt.

Când lucrurile au început să se fisureze, când am început eu să mă fisurez, cu Nel care spunea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună, mi-am ținut lumea laolaltă repetându-mi: *Lucrurile sunt cum sunt, așa cum au fost întotdeauna. Nu pot fi altfel.*

Eram fiul unei mame sinucigașe și al unui om bun. Când eram fiul unei mame sinucigașe și al unui om bun, m-am făcut polițist; m-am însurat cu o femeie decentă și responsabilă și-am dus o viață decentă și responsabilă. Era simplu și clar.

Au existat îndoieli, desigur. Tata mi-a spus că, după moartea mamei, n-am vorbit trei zile. Dar aveam o amintire — credeam eu că era o amintire — în care vorbeam cu blânda, buna Jeannie Sage. În noaptea aia m-a luat la ea acasă, nu? N-am stat amândoi și-am mâncat pâine prăjită cu brânză? Nu i-am spus că ne-am dus împreună cu mașina la râu? *Împreună?* m-a întrebat. *Toți trei?* Și-atunci mi-am zis că-i mai bine să nu mai vorbesc deloc, fiindcă nu voiam să spun ceva ce nu era adevărat.

Credeam că îmi amintesc de noi trei în mașină, dar tata mi-a spus că ăla a fost un coșmar. În coșmar, nu furtuna m-a trezit, ci țipetele tatei. Și ale mamei, își spuneau lucruri urâte. Ea: *ratatule, brută*; el: *ștoarfă, curvă, mamă denaturată*. Am auzit un zgomot ascuțit, o palmă. Apoi alte zgomote. Apoi niciun zgomot.

Doar ploaia, furtuna.

În ape adânci

Pe urmă un scaun împins pe podea, ușa din spate deschizându-se. În coșmar, am coborât pe furiș scările și-am rămas în fața ușii de la bucătărie ținându-mi respirația. Am auzit iar vocea tatei, mai încet, bombănind. Încă ceva: un câine care scheuna. Dar noi nu aveam câine. (În vis, m-am întrebat dacă nu cumva părinții mei se certau fiindcă mama adusese acasă un câine vagabond. Ar fi fost tipic pentru ea.)

Tot în coșmar, când mi-am dat seama că rămân singur în casă, am fugit afară și amândoi părinții mei erau acolo, urcau în mașină. Mă părăseau, mă abandonau. Am intrat în panică, am alergat țipând la mașină și-am urcat pe bancheta din spate. Tata m-a scos cu forța, urlând și înjurând. M-am agățat de mânerul ușii, am dat din picioare, am scuipat și l-am mușcat de mână.

În coșmar, eram trei în mașină: tata la volan, eu în spate și mama pe locul pasagerului, dar nu stătea dreaptă în scaun, ci era lăsată pe portieră. La o curbă mai strânsă s-a mișcat, capul i s-a rostogolit spre dreapta, așa că o vedeam, îi vedeam sângele de la cap și de pe-o parte a feței. Vedeam că încerca să vorbească, dar nu înțelegeam ce spunea, fiindcă vorbele sunau ciudat, de parcă erau într-o limbă pe care nu o pricepeam. Și fața ei arăta ciudat, strâmbă, cu gura într-o parte și ochii albi, dați peste cap. Limba-i atârna ca la câini; de la colțul gurii se scurgea salivă roz, ca o spumă. În coșmar, s-a întins spre mine și mi-a atins mâna, iar eu m-am speriat de moarte și m-am înghesuit în scaun cât de tare am putut, agățându-mă de portieră, încercând să mă îndepărtez de ea cât de mult puteam.

Tata a spus: „Mama ta întinsă să te apuce, ăla fost un coșmar, Sean. N-a fost adevărat. E ca atunci când ai spus că

În ape adânci

îți amintești că ai mâncat scrumbii la Craster cu mine și cu mama, dar aveai doar trei luni atunci. Ai spus că-ți amintești afumătoarea, dar de fapt văzuseși o poză. Așa și acum”.

Avea sens. Nu părea să fie așa, dar măcar avea sens.

La doisprezece ani, mi-am mai amintit ceva: furtuna, fuga în ploaie, dar de data asta tata nu urca în mașină, ci o pune pe mama în mașină. O ajuta să urce pe scaunul din stânga. Imaginea mi-a apărut cu mare claritate, nu părea să fie parte din coșmar, calitatea amintirii părea diferită. În ea, eram speriat, dar era alt fel de groază, mai puțin viscerală decât cea pe care-am simțit-o când s-a întins mama după mine. M-a tulburat amintirea aceea, așa că l-am întrebat pe tata.

Mi-a dislocat umărul când m-a izbit de perete, dar ce s-a întâmplat după aia mi-a rămas întipărit în memorie pentru totdeauna. A spus că trebuia să-mi dea o lecție, așa că a luat cuțitul de filetat pește și m-a tăiat de-a latul încheieturii mâinii. A fost un avertisment. „Ca să ții minte“, a spus. „Ca să nu uiți niciodată. Dacă o să uiți, data viitoare o să fie altfel. O să tai în cealaltă direcție.“ A așezat vârful lamei pe încheietura dreaptă, la baza palmei și l-a tras încet spre cot. „Așa. Nu vreau să mai avem discuția asta, Sean. Știi bine. Am vorbit destul despre asta. Nu pomenim de maică-ta. Ce-a făcut ne-a acoperit de rușine.“

Mi-a povestit de al șaptelea cerc al iadului, unde sinucigașii sunt transformați în tufe de spini din care se hrănesc harpiile. L-am întrebat ce era o harpie și a spus că maică-mea era una de-asta. Eram nedumerit: ori era tufa de spini, ori era harpia? M-am gândit la coșmar, la ea în mașină, întinzându-se spre mine, cu gura deschisă din care

În ape adânci

picurau bale însângerate. Nu voiam să se hrănească cu mine.

Când mi s-a vindecat încheietura, am descoperit că cicatricea era foarte sensibilă și deosebit de utilă. Când mă surprindeam alunecând din realitate, o atingeam și, de obicei, mă readucea cu picioarele pe pământ.

Întotdeauna a existat acolo, în mine, o linie de demarcație între felul în care înțelegeam eu ce știam că se întâmplase, ce știam că sunt eu și ce știam că e tata și senzația stranie, alunecoasă, de fals, de ceva în neregulă. Ca absența dinozaurilor din Biblie — era ceva ce nu avea logică și totuși știam că așa trebuia să fie. Așa trebuia să fie, mi se spusese că aceste lucruri erau adevărate, atât Adam și Eva, cât și brontozaurii. De-a lungul anilor au avut loc mișcări tectonice ocazionale și-am simțit cum vibra pământul deasupra liniei de demarcație, dar cutremurul n-a venit până n-am cunoscut-o pe Nel.

Nu de la început. La început era vorba despre ea, despre noi doi, împreună. A acceptat, oarecum dezamăgită, povestea pe care i-am spus-o, cea despre care știam eu că era adevărată. Dar după ce-a murit Katie, Nel s-a schimbat. Moartea lui Katie a făcut-o să fie altfel. A început să vorbească tot mai mult cu Nickie Sage și nu mai credea ce-i spusese eu. Povestea lui Nickie se potrivea mult mai bine cu ideea lui Nel despre Bulboana Înecaților, cu imaginea ei despre loc, unul al femeilor persecutate, intruse și inadapate care s-au pus de-a curmezișul edictelor patriarhale, iar tatăl meu era însăși întruchiparea acestor edicte. Mi-a spus că ea credea că tata o omorâse pe mama și linia de demarcație s-a lărgit; totul începuse să se miște din

În ape adânci

loc și cu cât se mișca mai mult, cu atât mai multe viziuni bizare îmi reveneau în minte, mai întâi sub formă de coșmaruri, apoi sub formă de amintiri.

O să te faci de râs, a spus tata când a aflat de mine și Nel. A făcut mai mult decât atât. M-a sfârâmat. Dacă o ascultam pe ea, dacă îi credeam povestea, nu mai eram fiul tragic al unei mame sinucigașe și al unui familist cumsecade, eram fiul unui monstru. Și mai mult, și mai rău: eram băiatul care a privit cum îi murea mama și n-a spus nimic. Eram băiatul, adolescentul, bărbatul care l-a protejat pe ucigașul ei, a trăit cu ucigașul ei și l-a iubit.

Era cumplit să fiu bărbatul ăla.

În noaptea în care a murit, ne-am întâlnit la căsuță, ca pe vremuri. M-am pierdut cu totul. Își dorea nespuse să ajung la adevăr, spunea că m-ar elibera din mine însumi, dintr-o viață pe care n-o voiam. Dar se gândea și la ea, la lucrurile pe care le descoperise și ce-ar putea însemna pentru ea, pentru proiectul ei, pentru viața, pentru locul ei. Asta, mai presus de toate: locul ei preferat nu mai era un loc al sinucigașilor. Era un loc unde erau aduse femeile nesupuse.

Am mers împreună pe jos spre oraș. Făcusem asta deseori și înainte — de când ne găsisse tata la căsuță, nu mai parcam mașina acolo, o lăsam în oraș. Ea era îmbătată de alcool și sex și entuziasm reîmprospătat. Trebuie să-ți amintești, mi-a spus. Trebuie să stai în locul ăla, să te uiți și să-ți amintești, Sean. Așa cum s-a întâmplat. Acum. Noaptea.

Ploua, i-am spus. Când a murit ea, ploua. Nu era senin ca acum. Ar trebui să așteptăm să plouă.

În ape adânci

N-a vrut să aștepte.

Am stat amândoi în vârful falezei stâncoase și ne-am uitat în jos. Nel, nu de-aici am văzut eu, am spus. Eu nu eram aici. Eram printre copacii de jos, n-am văzut nimic. Ea era la marginea stâncii, cu spatele la mine.

A țipat? m-a întrebat. Când a căzut, ai auzit vreun zgomot?

Am închis ochii și-am văzut-o în mașină, întinzându-se spre mine și-am vrut să scap. M-am tras înapoi, dar ea tot venea către mine, așa că am încercat s-o împing. Cu mâinile pe spatele lui Nel, am împins-o.